

John D. MacDonald

OSAMĚLÝ STŘÍBRNÝ DÉŠŤ

John D. MacDonald nejčtenější spisovatel na Floridě. Příběhy s detektivem Travisem McGee patří k tomu nejlepšímu ve svém druhu literatury. Ponořte se s námi do dobrodružství, ve kterém se detektiv McGee při pátrání po brutálním vrahovi dostane do války s mafií překupníků drog. Zůstat naživu se pro Trávise McGee stává stále složitější.

*Každý extrémní postoj je
útěk ze svého já. Vznětlivý
stav mysli je výraz vnitřní
nespokojenosti.*

Eric Hoffer

*Bez rodiny, sám na světě, se
člověk chvěje zimou.*

André Maurais

1

Jednou jsem měl velké štěstí a během několika dní se mi podařilo vypátrat ukradenou, šedesát pět stop dlouhou motorovou plachtnici, a to poté, co se o to povolání pokoušeli celé měsíce. Když jsem se cestou šeptané propagandy dozvěděl, že Billy Ingraham chce se mnou mluvit, bylo jednoduché uhodnout proč. Doufal, že se mi podaří stejný zázrak s jeho Rejdařem, motorovou jachtou, kterou si nechal postavit v loděnici v Jacksonvillu. Pohřešoval ji už tři měsíce.

Hned potom, co jsem se doslechl, že mě hledá, zatelefonoval jsem mu. Řekl, že by mi byl zavázán, kdybych mohl okamžitě přijít. Je tomu dávno, co přišel Billy dolů na východní pobřeží, pořádně se zadlužil a koupil stovky akrů roviny, která nebyla dost dobrá ani na chov hovězího dobytka. Postavil první nákupní středisko a byl v dluhích až po uši. Žil se Sadií ve starém hausbótu, upravené rybářské lodi v přístavišti Bahia Mar. Žil skromně, ale riskoval ve velkém. Sázel na přesvědčení, že se musí vybudovat vnitrozemí, které by pomohlo postavit na nohy velkou pobřežní komunitu. Zvedal sázky, až došlo k náhlému zvratu a stal se z něj pan F. William Ingraham, vlastník obchodních středisek, automobilových agentur, přístavů, jachtařských zprostředkovatelských společností a ředitel jedné z velkých bank, která mu ještě před pár lety utahovala šrouby.

Koupil pozemek ve vilové čtvrti na pobřeží, kde se spolu se Sadií rozhodli vystavět dům. Jednoho rána, když už byl zpoloviny hotový, prohlížela si Sadie vzorky kachlíček pro pánské koupelny. V tom okamžiku se pod ní prolomilo lešení a skácela se do staveniště

na místo, kde měla být sprcha. Strávila dva a půl týdne na jednotce intenzivní péče. A pak už nebylo nic. Žili spolu dvacet osm let a neměli děti. S pocitem viny říkal každému, kdo byl ochoten poslouchat, že kdyby nebyl tak chamtivý, mohl koupit již dříve něco menšího, co by jim bohatě stačilo do konce života, a Sadie mohla v tom domě strávit léta, na která se tak těšila. Všichni jsme se snažili pomoci, ale moc jsme dělat nemohli. Billy chřádl hrozným tempem a bylo zřejmé, že ji bude následovat, ať už odešla kamkoliv, a to v blízké budoucnosti.

Ale žena, která by mohla být jeho dcerou, Millis Hooverová, vše změnila. Trvalo jí to skoro rok. Pracovala pro něho. Nechal dokončit Sadiin dům a prodal ho. Zároveň prodal všechno ostatní. Zaplatil dluhy a vzdal se veškerého členství v radách, výborech a komisích. Peníze vložil do krytých státních dluhopisů. Ztratil jakýkoli zájem vydělávat dále. Už nechtěl být u kormidla, mít konexe a dumat nad tím, či akcie asi stoupnou.

Byla to Millis, která ho přiměla k tomu, aby koupil dvoupodlažní střešní byt v Dias del Sol, ve tříadvacetiposchodovém věžáku s bazénem uvnitř i venku, fit centry, pláží, skluzem na vodní cestu, s bezpečnostním štábem, dobrou restaurací, hotelovými číšníky, s pokojskými a správcem na pomoc v mimořádných problémech. Za byt zaplatil jeden a čtvrt milionu a s Millisinou asistencí ho zařídil. Z jednoho pokoje zřídili malou kancelář. Bylo potřeba, aby tam pracovala. Pak se nastěhovala, protože to také bylo vhodné. Otravovala ho, aby používal náčiní k posilování, aby se slunil, plaval pravidelně každý den, rozumně jedl a dokonce, aby se vzdal pašovaných kubánských doutníků a půl láhve bourbonu denně.

Za chvíli začal být pyšný na to, jak vypadá a jak se cítí. Pak se začal více zajímat o to, jak vypadá Millis, a časem taky, jak se cítí ona. To však nepřekvapovalo nikoho, kdo sledoval zmrtvýchvstání Billyho Ingrahama.

V malé hale věžáku Alfa v Dias del Sol jsem prošel běžnou bezpečnostní kontrolou. Byla středa 3. října po desáté dopoledne. Poté, co pan Ingraham potvrdil, že jsem vskutku očekáván, doprovodila mě ochranka k výtahu na konci chodby.

Billy mě pozval dál. Má velkou hlavu, hrubé ostré rysy, malé hnědé oči a bílé, nakrátko ostříhané vlasy. Je vždycky příjemný. V tom směru připomíná Meyera. Oba se k vám chovají, jako byste byl nejdůležitější událost dne. Oba pozorně poslouchají. Oba o vás projevují skutečný zájem.

„Trave! Vypadáš, jako by ti proud unesl vor na širé moře. Jsi kost a kůže. Co se děje? Kde jsi byl?“

„Přepravoval jsem starou šalupu Hubieho Harrise zpět ze zálivu Marigot ve Sv. Lucii.“

„Snad se Hubiemu nic nestalo?“

„Nic vážného. Spadl. Má zlomené koleno. Jeho dvě děti, dvanáct a třináct let, se chtěly samy pokusit šalupu přepřavit zpět, ale on to nedovolil. Šalupy, ani jiný druh plachetnic, mě nějak neberou, a tak děcka hodně pomohla. Zdrželi jsme se proto, že jsme kličkovali tam a zpět, abychom se vyhnuli tropické bouři, která neměla daleko k hurikánu a nemohla se rozhodnout, kterou stranou se chce pustit. Když jsme dorazili, doslechl jsem se, že chceš se mnou mluvit.“

„Pojď, půjdeme nahoru a dáme si šálek kávy.“

Vystoupili jsme po otevřeném točitém schodišti, odkud se dveře otvíraly do rozlehlé zahrady s výhledem na moře. Byla to velkolepá podívaná. Viděl jsem tu nezvyklou tmavou modř Golfského proudu. Plně naložený tanker plul na sever a blíž na naší straně směřovalo pár kontejnerových lodí k jihu. Malé loďky tančily v prudkém oslnivém ranním slunci.

Měla široký slaměný klobouk, černé úzké bikiny a červené sandály. Seděla si na patách. Obrátila se, postavila, odhodila bavlněné rukavice i náradí a přišla k nám. Klidná, elegantní a zdrženlivá, opálená do sněda, velmi štíhlá. Zkoumavě si nás měřila kritickým pohledem přes zelené čočky. Usmála se třmilimetrovým úsměvem.

„Trave, znáš moji ženu Millis? Vzali jsme se minulý rok v červnu.“

„Willieme, miláčku, pan McGee byl na naší svatbě.“

„Jistě. Promiň. Neměl jsem ten den všechno pod palcem.“

Seděli jsme na bílých kovových židlích u kulatého bílého stolu. Millis nám přinesla kávu a vrátila se k práci u květin. „Asi jsi už slyšel, že nám ukradli naši loď.“

„Slyšel jsem, že byla ukradena, ovšem bez nijakých podrobností.“

Vstal, odešel a za pár minut se vrátil s barevnými fotkami svého Rejdaře, osm krát deset. Některé fotky byly brány z helikoptéry.

„Velmi pěkné,“ řekl jsem, když jsem si fotky prohlížel.

„Klenot. Čtyřiapadesát stop. Naftový motor. Pevná jako skála. Co mě dokáže vytočit, Trave, je, jak si to načasovali. Chtěli jsme s ní strávit líbánky hned po svatbě, ale došlo ke zpoždění. Neměli jsme všechno potřebné vybavení podle představ. No, a do čtvrtého července bylo všechno zajištěno, zaopatřeno zásobami a připraveno ke zkušební jízdě. Pluli jsme na sever k pobřeží. Zkusil jsem jet rychle, pomalu, kontroloval jsem radar, navigaci podle signálů vysílačů, zaznamenávání ozvěnového hloubkoměru, měření rychlosti a času, kotvení, Hewlett-Packard 41C a Nav-Packard 41C s Nav-Pac pro tuto oblast. Zkontrolovali jsme stereo systém, televizní příjem, přímý proud a změnu proudu, generátory, automatického pilota, dobíjení baterií, navigační světla, chladírenský box, kotel, prostě každou sakramentskou maličkost. Všechno bylo v nejlepším pořádku, ale znáš mě, Trave. Už jsem měl hodně lodí a jsem dost starý, abych věděl, že když se vydáš na plavbu, tak to, co potřebuješ nejvíc, odejde jako první. Měli jsme veškeré zásoby, včetně dvou kantonů šampaňského Perrier, které má Millis ráda.“

„Moře bylo klidné. Něco po poledni jsme připluli do malé zátoky, kde už jsem jednou byl. Graf ukazoval, že je tam právě dost vody, abych pohodlně proplul při plném přílivu. Nějakou dobu jsme měli obavy, než jsem zabočil na návětrnou stranu, proplul blízko k písčnému ostrůvku, vyhodil kotvu a nechal loď sklouznout do hlubších vod. Plánovali jsme náš výlet nahoru k Waterway do New England. Chtěli jsme vyrazit asi za dva dny. Měl jsem dobrý pocit z loď i z plánované cesty. Vždycky jsem ji chtěl podniknout. Na horkém slunci za letního vánku jsme se naobědvali a dali si i trochu dobrého vína. Usnul jsem, a když jsem se probudil, zjistil jsem, že Millis přelavala na písčný ostrůvek.“

Odmlčel se a očima hledal, kde jeho žena je. Byla ve vzdálenějším rohu velké terasy a pracovala na květinových záhonech. Vánek přicházel od moře, a tak byla malá šance, že by nás mohla slyšet. „Po

tom, jaká byla Sadie,“ řekl, „mám co dělat, abych si zvykl na její způsoby. Byla tam, jak ji pánbůh stvořil. Je dítě přírody, Trave. Běhá pro zdraví, dbá o výživu, cvičí a tak dále. Viděl jsem v dálce pár domů, i pár lodí. Sešel jsem na zád' a spustil se v plavkách do vody. Připlaval jsem k ní. Sbírala mušle. Čekal jsem nějaké řeči o lidech příliš nesmělých. Ale, Trave, být venku nahatý prostě není moje gusto. Čekám na vosu, brok ze vzduchovky nebo trnitý keř. Ale já jsem nerad nahatý i ve vodě. To víš, Krabi, rejnoci, medúzy.

Ukázala mi, jaké nasbírala malé purpurové mušle, a chtěla, abych jí pomohl sbírat dále, že si z nich chce udělat náhrdelník. Najednou jsem slyšel nastartovat motor v mém Rejdaři. Naskočil okamžitě. Jak jsem zjistil, ti barbaři přijeli ze zátoky na člunu. Uviděli nás zabrané do mušlí, uviděli mého Rejdaře, kroužili kolem, až připluli k němu z nekontrolovatelné strany, naskočili, přerázili kotevní lano a vyrazili. Spustili se do kormidelny, abych je neviděl. Jediné, co jsem zahlédl, byla stará otlučená hliníková loď, kterou měli ve vleku s nakloněným motorem. Měla ten mléčný vzhled, jaký má aluminium ve slané vodě. Odrazila a pohupovala se na sever, pěkně pomalu a plynule, aby nepotopila člun. Víš, co to prase v pojišťovně řeklo? Řekl, že ponechat klíče v palubní desce znamená spoluzavinění nedbalostí poškozeného. Bože, kotvila přímo před očima. Jaký kus idiota by ji zamykal?“

Billy a Millis připlavali k pobřeží na úzkou mělčinu východně od Waterway. Nechal ji v divoce rostoucím keři a šel k lidem, kteří tam měli piknik. Vyprávěl jim svou smutnou historku a vyměnil zlatý pečetní prsten za červenobílý plážový oblek pro Millis. Jejím zlatým náhrdelníkem se zaručili taxikáři, který je zavezl do Dias del Sol, kde je správce pustil domů.

„Jsem ještě stále pořádně vzteklý,“ řekl Billy. „Věnovali jsme spolu s Millis tolik času a lásky té lodi, až jsme měli všechno podle svých představ. Sakra, víš, že si mohu dovolit další loď, ale to už by nebylo ono. Byl jsem ponížěn, když jsem tam stál a musel se dívat, jak se nějaký mladý smrad usmívá na celé kolo a odjíždí s lodí, penězi, vínem, jídlem, kreditkartami, klíči od auta, lodě a domu a několika nejdokonalejšími rybářskými pruty. Nikdo ani nehnul brvou. A vím, že kde se zákon vzdává, nastupuješ ty.“

„Říká se o mně, že vždycky něco vymyslím.“

„Chceš to zkusit? Dostaneš třicet velkých na ruku v den, kdy ji zase spatřím.“

„V posledních několika letech zmizela spousta lodí pro zábavní plavbu, Billy. A velmi málo se našlo. Nepracuji za spropitné. Když cokoliv vypátrám, nechávám si polovinu nebo polovinu ze zůstatkové hodnoty.“

Jeho husté šedé obočí se trochu nadzvedlo do červeného čela. „Není to trochu moc, McGee? Naházel jsem do té bezedné studny sedm set dvacet.“

„To není moc, protože já mluvím o hodnotě toho, co získám nazpátek. Tvoje studna už nebude mít hodnotu sedmi set dvaceti tisíc, rozhodně ne po třech měsících. A mimo jiné, ukradené motorové jachty obvykle končí v drogovém byznysu, kde se nehraje ping-pong. Taky si financuji své výdaje, ať vyhraju, nebo prohraju. Jestli ji najdu v dobrém stavu, zaplatí mi to zase chvíli odpočinku, který si tu a tam dopřeji. Podívej se na to z té stránky. Vyhlídky na nalezení lodi jsou pět set ku jedné. Paušální sazba by mne ponechala bez zájmu.“

„Jestli ji najdeš, jak zjistíme její cenu?“

„Necháme udělat znalecký posudek koncesovaným námořním znalcem.“

Zamračil se, pak vytáhl svou svalnatou packu. Plácli jsme si a on řekl, „A teď ti povím tajemství. Dal bych i plnou hodnotu, jen abych přitlačil ke zdi machra, který mi ji vzal a nechal po sobě sto-devadesátidolarovou kotvu Danforth a deset stop řetězu.“ Millis nechala zahradničení. Odložila náradí do modré skříňky, zavřela ji a pak se k nám přišla posadit. „Billy mi řekl, že jste někomu našel loď, pane McGee.“

„Před léty,“ odpověděl jsem jí. „Alespoň pět jich bylo. Jedna patřila Kubánci, který jen tak tak utekl, než ho Castro mohl připravit o hlavu. Koupil si dům, motorovou plachetnici a vedl pohodlný život s penězi, které nakřečkoval v Manhattanu, když byl ještě kubánským politikem. Zrovna tito přistěhovalci nepatří mezi moje oblíbence. No, najal kubánskou posádku a ta nepravá parta Kubánců mu ji vzala přímo z mola v jachtařském klubu v Miami a odplula. V kubánské společnosti se oslavovalo.“

„Jak se vám podařilo ji dostat zpět?“ zeptala se.

Otázku položila mírně hašteřivým tónem, s větším důrazem na slovo vám. „Jak jste dokázal něco tak obtížného?“ Nepatrný náznak opovržení, výzva ve fádním pohledu. Nová žena v dlouhém urputném zápasu o ukončení všech dřívějších manželových přátelství.

„Někdo mi řekl, kde bych Aliciente našel. Byla přejmenovaná na Priscillu. Za dva měsíce po tom, co ji Calderone získal zpět, explodovala jedné noci dvacet mil od Key Westu s ním na palubě.“

„Někdo vám náhodou řekl, kde ji najdete?“ Měla výraz živé nedůvěry. „Proč by to někdo dělal?“

„Když si najdete den a půl, Millis, můžeme se posadit a já bych se vám pokusil vysvětlit, co jsem se naučil o kubánských uprchlických politicích v Miami.“

„Dovedu si představit, že máte jinou práci.“

„Tu máme oba.“

„Co to je s vámi dvěma?“ zeptal se nazlobený Billy. „Jak se dokážete tak rychle dostat na ostří nože?“

Vstala. „Promiň, Billy. Asi mě fascinují lidé, kteří dokáží nemožné.“ Šla ke dveřím bytu, obrátila se a řekla: „Co znamená Aliciente, pane McGee?“

„Pokušení,“ řekl jsem. Přikývla bez překvapení, jako by význam slova znala a jen se chtěla přesvědčit, jestli to vím já taky. Zpozoroval jsem něco hluboko v jejích očích, něco, co se pohnulo, vyzývalo a čeho si byla plně vědoma. Byla to tichá komunikace, nedostupná manželovi, který těžce seděl vedle mě.

Když odešla, řekl mi Billy: „Nezlob se. Vždycky se bojí, abych nenaletěl nějakému umělci. Myslí si, že jsem příliš důvěřivý. Ale já jsem se celý život řídil svými instinkty a nespletl jsem se více než třikrát nebo čtyřikrát. Ty mi děláš nabídku, při které nemám co ztratit. Buď nezaplatím nic, nebo koupím svou loď zpět za polovinu její tržní ceny.“

2

Ve středu odpoledne jsem si zajel až k místu, kde byl člun ukraden. Městečko v zátoce na vzdálené straně mostu přes Waterway se

jmenovalo Citrina. Ve všech jeho rozích se budovala obchodní střediska. Parkování se stalo vážným problémem. Šéf policie byl šťastně vypadající tlustý pán, kterému na každé ruce chybělo pár prstů. Ukázal jsem úrazové pojištění a řekl jsem, že to vypadá, že budeme muset proplatit Rejdaře, kterého ukradli v zátoce minulý červenec. Nechtěl jsem ho zdržovat, ale potřeboval jsem zjistit, jestli udělali vůbec nějaký pokrok od doby, co jsme si to naposledy ověřovali. Jestliže udělali vůbec něco, pak je tu šance na její obnovení a mrknul jsem na něho čím déle budeme peníze držet, tím více peněz peníze udělají.

Usmíval se a řekl mi, že pracuji v mizerné branži, vytáhl šanon ze zaneřádné police a přinesl ho.

„Nic nového,“ poznamenal. „Jsou tu stále dvě pohřešované osoby a v žádném případě nevíme, jestli s tím případem mají něco společného. Byly spolu, ale teď už mohou být kdekoliv.“ Položil přede mě dvě lesklé fotografie. I z černobílého provedení jsem hned usoudil, že ten chlapec je namyšlený frajer, zrzek. Měl dlouhý krk, vystouplé Adamovo jablko, kradmý pohled. To děvče byla blondýnka k pomilování, s náznakem afektovaného úsměvu show byznysu, ve tvářích měla dolíčky. Na obrázcích pózovali. „Z ročenky střední školy,“ řekl, „dva roky staré. Howard Cannon a Karen McBridová. Je to zlý chlapec, pochází ze špatných poměrů, z rodiny alkoholiků. Měl spoustu potíží se zákonem. Ona je dcera zubaře. Její rodina se velice snažila svazek rozbít. Zbytečně. Někdy se stane, že to necháte tak a ono se to samo vyřeší. Poslali ji k tetě do Wisconsinu, ale vrátila se zpět. Jela celou cestu stopem. Rozdal jsem fotky všem zainteresovaným stranám. Mám nějaké navíc, jestli si je chcete vzít. Fyzický popis a minulost obou. Nikdo o nich nic neslyšel. Ani přátelé, ani rodiny. Všecky jsem zalarmoval, aby se s námi okamžitě spojili, jakmile se něco dozví.“

„Je možné, že to udělali oni?“

„Ano. Howie udělal spoustu pitomostí, jen tak, impulzivně. Ten den byl s McBridovou. Jeho plechový člun se pohřešuje. Žili oba s pocitem, že celý svět se obrátil proti nim. Howie strávil většinu života na vodě. Pracoval v přístavu Tyler a nechodil do školy, ona pracovala v obchodě K-Mart. Možná, že se chtěl jen blíž podívat na novou loď. Vylezl na palubu a zjistil, že je prázdná. Uviděl klíče, podíval se

na naftu a přemluvil ji, aby nasedla. Navázal na tah svůj člun, přeřízl kotevní lano a odplul. Tak se to mohlo stát. Stejně tak to však mohlo být i jinak.“

„Asi pluli přímo k ostrovům,“ řekl jsem. „Mají tam bezpečnější místo v docích i palivo.“

„Majitel nechal na palubě devět set dolarů a měl tam zásoby na dlouhou plavbu. Pěkné líbánky pro ta děcka. Našli si nějaké milé zákoutí v Exumas. To je všechno fajn, ale do dne, kdy za svou zábavu zaplatí.“

Meyer za mnou přišel do mého hausbótu Srdcová sedma jednoho teplého říjnového večera, aby se pozeptal, jak to proběhlo se starým Billym. Seděli jsme v salónu. Vyprávěl jsem a položil na stůl fotografie lodě a podezřelých.

„Chtěl jsem to obkecat, že jsem si to rozmyslel, a vysvětlit Billymu, že to je škoda času. Ale ta jeho nevěsta byla mi solí v očích. A tak jsem teď v rejži a musím se o to alespoň nějakým způsobem pokusit. Šance se pohybují mezi minimálními a žádnými. Kde si našel tu svou Millis?“

„Pracovala pro něho.“

„To vím. Začala u něho pracovat, kolik to bylo, dva nebo tři roky, než zemřela Sadie.“

„Z toho, co mi vyprávíš, jak vypadá a jak se chová, Traversi, je pro něho dobrá. Tak proč se starat o její minulost?“

„Něco mi tu prostě nesedí, Meyere. Je to kus. Žije si dobře. Má svého strážce nahoře.“

Prohlédl si barevné snímky Rejdaře. „Elegantní. Určitě se nedá srovnat se sériovou výrobou. Masivní. Dlouhý. Vyměnitelný trup?“

„Ano. Dvanáct uzlů nejvyšší rychlost. Tratě patnáct set mil.“

„Teď už bude asi přelakovaná. Není příliš užitečná pro obchod s drogami. Je příliš malá, aby kotvila v pobřežních vodách jako mateřská loď, a příliš pomalá, aby podnikala rychlé cesty na pláže. Celkem vzato, příliš nápadná, aby mohla být užitečná.“

Otevřel jsem pár piv a přinesl je ke stolu.

„No,“ řekl Meyer.

Je to jeho výraz překvapení a spokojenosti. Byl by to řekl, i kdyby objevil teorii relativity.

„Tak co?“

„Hledám poznávací faktor, který by za všech okolností zůstal stejný. Podívej se.“

Držel fotografii branou asi dvě stě stop od lodě, plující úspornou rychlostí na klidném modrém moři. Držel ji tak, že před' byla nahoře obrázku a kýlová brázda dole.

Okamžik mě nic nenapadalo, ale pak mi to došlo. Před' měla tvar špičatého klobouku. Záchranné kruhy v rozích na zádi palubní nástavby byly oči. Polokruhy polstrované lavice kolem zádi pilotního prostoru naznačovaly úsměv kašpárka. „Obličej!“ řekl jsem. „Proklatý obličej.“

„Který se dá hledat z letadla.“

To bylo hodno Meyerova „no“. Jeho malé modré oči zářily uspokojením. Jakkoli skrovné, pořád to bylo na začátek více, než jsem měl předtím. Profil lodě se dá snadno změnit, pokud má někdo v úmyslu klamat. Ale nemusí myslet na to, jak vypadá loď shora.

Dal jsem fotografie pod zámek a šli jsme se najíst. Meyer počkal, až jsem zamkl starý hausbót a aktivoval svoje nenápadné bezpečnostní vynálezy, které mi prozradí, když se vrátím, jestli byl někdo cizí na palubě, zatímco jsem byl pryč. Za starých časů býval Meyer všemi těmi obezřetnostmi mírně pobaven. Ale v posledních letech viděl věci pod jiným úhlem a dnes se zařizuje podobně. I když šance, že někdo udělá škodu vlasatému ekonomovi, je značně menší, než že ji způsobí mně.

Jakmile jednou svou aktivitou způsobíte lidem neštěstí a ovlivníte jejich život a majetek, je moudré žít tak, jako by v každé sprše existoval smrtící had a v nejchutnější sušence kyanid. Taková situace se dá vyřešit tím, že se člověk stane tulákem a mění svou základnu v nahodilých intervalech. Ale můj domov je na palubě Srdcové sedmy v kotvišti B-80, Bahia Mar Marina ve Fort Lauerdale a mám v úmyslu tam zůstat, dokud se tam voda dá pít a vzduch dýchat.

Byla příjemná noc, šli jsme dlouhou míli k Benjaminovi, kde jsme si u zadního stolu dali irský hovězí guláš. Už jsme dojídali, když si k nám přisedly dvě Meyerovy nejnovější přítelkyně Denisa a

Frieda, které přijely z Anglie na návštěvu. Ráno se s nimi setkal na pláži. Jedna ho požádala, aby identifikoval cosi odporného, co se vyplavilo na písek. Cizinci vždycky kladou Meyerovi dotazy. Vypadá tak spolehlivě. Byl to mořský slimák. Obě ženy současně oslavovaly rozvod a bylo snadné odhadnout, že by v plavkách vypadaly skvěle. Podařilo se mi odpojit se. Do přístavu jsem se vrátil sám.

Když jsem otevřel malý panel levé přepážky před salónem, neselhávající žárovky všechny svítily a potvrdily mi, že všechno je v pořádku. Vypnul jsem systém a znovu ho reaktivoval, když jsem byl uvnitř. Vytáhl jsem si fotografie, posadil jsem se a začal je studovat.

Napadlo mě, že mladý muž a žena na obrázcích Cannon a McBridová vypadali jako mrtví. Když se díváte na obrázky lidí, o kterých víte, že zemřeli, jejich oči vypadají jinak. Jako by předvíдали svůj zvláštní osud. Je to vnitřní poznání. Tito dva mladí milenci měli ten pohled. Řekl jsem si, že začínám být podivínský, a šel jsem spát.

Prožil jsem obzvlášť marný rok. Staří přátelé mi zemřeli v různých koutech světa. Na jaře jsem strávil pár týdnů s osamělou ženou. Měli jsme se rádi. Smáli jsme se stejným věcem. Sex byl dobrý. Nic elektrizujícího, prostě příjemný. Lois přišla zavést nové lázně, jedny z mnoha v této končině. Z oboustranného osamění jsme se z přátelství snažili vytlouct více, než co mohlo vydržet. Pak se vždycky začne s předstíráním a oba říkáte věci ukradené z polozapomenutých knih a her. Struktura vztahu se pomalu hroutí jako vanilková zmrzlina natočená příliš vysoko. Nakonec zůstal jen matný impuls podat si ruce.

Měl jsem pro budoucnost ulito pár stovek v lodní přepážce a jediný výdaj v poslední době byl, když jsem vytáhl veškeré staré hudební zařízení, doladovač, zesilovač, kazetový přehrávač, talíř gramofonu a reproduktory a všechny jsem nahradil většinou značkami Pioneer a Sony. Zaspal jsem, co bylo v současné době nejmodernější, a minulé léto jsem se zaměstnával tím, že jsem nejlepší kousky ze své kolekce desek a nejlepší části z kotoučů přehrával na kazety. Zavedl jsem si kartotéku. Byl jsem účetní, knihovník a hudební režisér. Vydržel jsem u sestřihování záznamů šestnáct hodin denně. Když jsem měl všechno pečlivě uspořádané a označené, dělalo se mi při zvuku jakékoli hudby úplně špatně. Nechtěl jsem poslouchat žádnou,

ani z lodi o tři kotviště dál. Věděl jsem, že se k tomu pomalu vrátím později. Když jsem dal desky a kotoučové pásky místní jazzové společnosti současně se zařízením, které jsem nepotřeboval, měl jsem dvojnásobně věrnou reprodukci na polovině prostoru, velmi čistý zvuk, křehký jako slané tyčinky. A unavené uši.

Jediný další výdaj byla malba Syda Solomona. Jel jsem do galerie v Boca Raton, kde měl výstavu, a jeden obraz jsem si vybral, dvanáct krát šestnáct palců, běsnění bouře a slapový proud. Vložil do malého díla spoustu energie. Když chcete mít obrázek na lodi, musíte vybírat malé.

Neuměl jsem si už nic vymyslet, co bych si chtěl koupit. Moje Srdcová sedma byla v pořádku. Můj starý modrý rolls, Miss Agnes, byla povolná a poslušná. A přesto jsem tam ve vodotěsné krabici měl pár tisíc.

Pátání po Rejdaři neslibovalo, že by komukoli zvedlo krevní tlak. Snad jenom Millis. Bylo mi jasné, že jestli je plavidlo v rukou překupníků drog, nebudu se ani chtít pokusit ho získat zpět. Dalo se to snad ještě uskutečnit před šesti nebo sedmi lety, kdy ještě i tam existovala jakási nevinnost a hašíš byl otázkou velkých peněz. Tehdy studenti přípravy na vysokou školu, odpadlíci a rybářské lodě vstoupili do soutěže se samostatnými partami z Jamajky, Kolumbie a Kuby a pytláky z močálů. Byla to divoká doba, často se škaredým koncem, ale pak nastoupili profesionálové a začali obchod organizovat. Ti, kteří se nechtěli byznysu vzdát, byli vrženi do Atlantiku nebo Karibského moře oblečení do kotevních řetězů. Nebo byli předáni celním agentům a pobřežním hlídkám jako bezplatné dárky, včetně jejich lodí a propriet. Jakmile byl import organizovaný, pobřežní distribuce byla rekonstruovaná spolu s přílivem na hotovost. Produktem velkých peněz se stal kokain. Džbán byl příliš objemný. Rozšířili kokain celostátně a kontrolovali dodávku, aby mohli udržet cenu. Mnoho se toho mohlo dovézt na mezcích, kteří před celníky vypadali nevinně. Námořnictvo, pobřežní stráž a zvláštní agenti zařídili, že se malé pochůzky staly pro amatéry příliš riskantními. Ti, co to dělali z legrace, šli ke dnu. Obchod se dostal výhradně do rukou několika rodin mafie, která se vždycky pokoušela udržet Miami jako neutrální zónu. Spojily se, aby finanční trh fungoval inteligentně, mazaně a

účinně, přičemž zkorumpovaly a uplatily dostatek lidí z asociace pro potírání drog, aby snížily ztráty na přijatelné procento.

Přeprava Hubieho šalupy ze zátoky Marigot Bay byla pro mne dobré poznání. Když jsme se lopotili na dost velkém úseku na hor-
kém slunci, hodně hodin jsem praktikoval sérii cviků, které mě nau-
čila Lois. Říkala, že když ráno řídíš po silnici v Beijingu, vidíš
spoustu Číňanů, kteří stojí docela sami a dělají stejné cviky na prota-
žení svalů. Nazývá se to Tai Chi Chuan a vypadá to jako jakási na-
podobenina zápasu ve zpomaleném pohybu bez protivníka. Nejdříve
jsem si připadal jako idiot. „V tvém věku,“ říkávala Lois, „je velmi
důležité, abys zůstal pružný a pohyblivý. Pokaždé, když opakuješ
stejný pohyb, nutíš se ohnout trochu více a dosáhnout dále.“

„V mém věku?“ zeptal jsem se.

„Tehdy, kdy dochází k omezování pohyblivosti kloubů.“

„A kolik kliků uděláš?“

„To je irelevantní.“

A tak po týdnech s Lois a po plachtaření vážil McGee něco ke
dvěma stům librám, měl snědou plet' a byl dobrým soupeřem pro
zpomalený zápas kterémukoli Číňanovi, který měl sto dvanáct liber.

Ve čtvrtek ráno jsem našel Micka v jeho úřadu v zadním rohu
najatého hangáru u soukromého letiště v Southdal. Pokynul mi,
abych se posadil do otrhané proutěné židle, zatímco dále t'ukal do
klávesnice computeru Apple IIe. Opisoval údaje ze žlutého bloku a
nazlobeně bručel, kdykoli udělal chybu a musel ji na obrazovce
opravit. Ukládal údaje na disketu, pak to vytiskl a zkontroloval vytiš-
těný arch s daty na žlutých arších. Pak aktivoval MODEM a vysílal
údaje přes telefon. Opřel se na rozvrzané židli a čekal. Stlačil několik
kláves. Najednou tiskárna začala kmitat a vyjelo cosi, co vypadalo
jako plná stránka informací.

Vzdychl, vytrhl ji a studoval, pak ji odhodil.

„Ten drogový byznys je stále komplikovanější.“

„Co to všechno má znamenat?“

Je to pár programů, zvaných DataPlan a OpsPlan. Tři chlapi mi
poletí a já musím nachystat plány a trasy na další tři dny, sepsat
smlouvy o pronájmu letadel a zásilky zboží. Z Key Westu do Marco,

do Fernandina Beach, do Venice, do Georgetown, do Abaco, do Great Exuma, do Clearwater, do Staniel Cay do pekla, Trave. A když něco nezaprotokolujete nebo změníte letový plán bez dodatečného upozornění, nebo letíte o hodinu dříve nebo později, projeví o vás intenzivní zájem a hned vám dají pokuty a sankce a sundají z letadla každý snímatelný panel a šmátrají po koksu. Každopádně to, co tady provozuju, zjednodušuje malé operace, ale musel jsem zaplatit, abych se na to na pár týdnů posadil a zjistil, jak to funguje. Rád bych to prodal. Už mě dvě skupiny lidí pronásledují, abych pro ně pracoval. Stejně, co já bych k sakru dělal s volným časem? Seděl na pavlači? Nefandím golfu, nemám rád televizi a slunce mi dělá hnědé skvrny. Co ode mě tentokrát vlastně chcete?“

„Fotíte ještě z letadla?“

„To víte, že ano. A stále ještě k tomu používám starou Aeroncu.“

„Ta stará rachotina ještě funguje?“

„Ta bude sloužit ještě dlouho po tom, co my budeme pod drnem, pokud ji někdo bude mít natolik rád, aby nahradil součástky, které odejdou.“

„Právě to hledám. Je to důvěrné.“ Postrčil jsem fotky po stole a nastavil jsem je tak, aby byl vidět ten obličej, který Meyer objevil.

Zíral na mě, až mu spadla čelist. „McGee, slyším vás dobře? Hledáte proklatou loď? Na Floridě?“

„A kdekoliv jste schopni doletět.“

„Chcete zaplatit za zvláštní misi?“

„Ne, pokud nemusím. Klient mi neplatí výlohy. Je to na mně. Byl bych rád, kdybyste to mohl spojit s jiným byznysem. Jen prosím foťte kdekoli uvidíte loď v klubu, v přístavu, v městských dokách, kdekoliv. A kdybyste uviděl osamělou loď na vodní trase i mimo ni, zjistěte, jestli v ní uvidíte obličej.“

„Obličej? Sakra, ano. Vidím ho. Ale dovedete si vůbec představit, nad kolika loděmi já a moji piloti každý den lítáme?“

„Jen mi, prosím, pošlete ten film. Tady je připravena obálka s adresou a známkami. Já už si ho nechám vyvolat a udělat černobílé obrázky.“

„Budu pracovat s širokým úhlem, zaberu větší plochu. Nechejte si snímky zvětšit na osm krát deset. Mám Nikon C3 uzpůsoben tak, že přes díru v podlaze fotí s dlouhým provázkem, napojeným na spoušť. Ale na ostrovy svůj foťák neberu. Říkáte, že to je důvěrné, ale to často nedělám, když se tomu mohu vyhnout. Rád používám svůj Champ, hezky pomalu a nízko. A teď se chci něco zeptat.“

„S tím jsem počítal. Co když loď najdete?“

„Jako najít špendlíkovou hlavičku v sedmi kupkách sena. Ale co když se mi to podaří?“

„Vaše práce by měla hodnotu dvaceti až třiceti tisíc.“

„Co když ji nenajdu?“

„Vypráskáte jeden film a ztratíte trochu času ve vzduchu. Pak se spolu posadíme a zapláčeme si.“

„To mi připomíná, že jsem se vás ještě nezeptal, čím se živíte, McGee?“

„Ještě mě napadá, že vlastně všechny přístavy vypadají z letadla stejně, tak.“

„Jsem profesionál, příteli. Zaznamenávám si každý obrázek a seznam snímků bude vždycky připojený k filmu.“

Hubená žena v černobílém kostýmu vešla do kanceláře s psací deskou v ruce. „Všechno je připraveno, Micku, jen se nedostavili žádní cestující.“

Zanadával a pak pohlédl na nástěnné hodiny.

„Počkejte ještě deset minut, Carleen, a pak můžete jet. To zboží musí být v Key Westu do půl dvanácté. Carleen, to je můj přítel Travis McGee. Trave, to je Carleen Hooperová, můj nejlepší pilot, samozřejmě kromě mne.“

„Samozřejmě,“ smála se, když jsme si podávali ruce. Odešla čekat na pasažéry. Mick mi řekl, že byla za prací blázen, ale má teď tři děti. Dělávala leteckou akrobacii paralelně se svým mužem. Koupil farmu a teď nechce podnikat rizikové lety, dokud jsou děti malé.

O něco jsem se zdržel, abych mu dal příležitost trochu si zanadávat, jaké přehnané směrnice ztěžují nedůležité lety a jak nedostačné předpisy nedovolují větší příjmy pro pořádné lety.

3

V úterý devátého října jsem od Micka obdržel tři filmy. Odněs jsem je do velké komerční laboratoře a do pěti hodin, než zavírali, mi udělali přes devadesát přepychových snímků osm krát deset.

Jakmile jsem byl zpět na Srdcové sedmě, byl jsem schopen na zadní stranu každé fotky napsat, kde byla udělaná, protože k negativu byly přiloženy reference. Dimenze úkolu se staly zřejmými. Velké přístavy vypadaly jako nevařená rýže, roztroušená v černém labyrintu. Pod zvětšovací sklem se zrnka rýže stala lesklými hračkami jachtařů, chrómem a mosazí, lakem a umělou hmotou, operkami a kotevními výložníky, anténami, plachtovým a týkovým dřevem.

Mohl bych se klidně do konce svého života dívat na jednotlivá plavidla a hledat usmívající se obličeje. Florida byla příliš plná lodí. Zamkl jsem, vzal zvětšovací sklo, hromádku snímků a šel jsem za Meyerem. Jeho loď Thorstein Veblen byla větší, prostornější, světlejší a otevřenější než jeho bývalá malá staromódní jachta John Maynard Keynes. Ale už i tady to vlasatý ekonom začínal plnit knihami, pamflety, grafy, výzkumnými dokumenty a ostrouhanými tužkami ve sklenkách.

Zorganizoval naše pátrání. Nachystal projektor, plátno a drink, u kterého jsme čekali na tmu. Každá fotka si vyžadovala čtyři projekce, protože přístroj byl schopen pojmout pouze oblast čtyři krát pět. Pro jednotlivé snímky vymyslel šablonu. Jakmile jsme identifikovali sériově vyrobenou loď, věděli jsme, že má délku padesát čtyři stopy. Meyer vystříhl karton ve tvaru U a pak jsme přiměřovali tuto šablonu ve všech segmentech fotky k lodím dlouhým čtyřiapadesát stop. Šlo to rychle a snadno. Protože byly fotky brány z různé výšky, od tří set do pěti set stop, museli jsme pro jednotlivé snímky připravit novou šablonu. Jak Meyer poznamenal, kdybychom něco hledali v rozsahu dvaceti dvou až čtyřiceti dvou stop, proklestili bychom si cestu do cvokárny. Těch lodí bylo prostě moc. Naše oči se neustálým díváním tak přizpůsobily relativním velikostem obvyklé směsi jachet, že jsme skoro přestali potřebovat šablonu. Okamžitě jsme rozeznali přístav, kde kotvily větší lodě.

Narazili jsme na několik, které by mohly být Rejdařem, ale každé bližší srovnání s barevnou fotografií vypíchlo základní strukturální rozdíly, které by se jen ztěžka daly změnit. Stali jsme se experty v pohlížení na lodě z výšky. Prohlíželi jsme přístavy, flotily zakotvené v docích i jednotlivé rybářské v hlubinách.

Bylo něco po půlnoci, když jsme skončili u posledního obrázku. Meyer vypnul projektor. Oči jsem měl unavené a jako posypané pískem. Meyer už dříve vytáhl z mrazničky balíček svých notorických paprikových lusků s chilli, aby se rozmrazily. Rozdělili jsme si je a já jsem se ospalý vrátil na Srdcovou sedmu a preventivně si vzal dvě tabletky antacidu. Pak jsem si vlezl do velké prázdné postele ve své soukromé kapitánské kajutě.

V sobotu jsem obdržel další čtyři filmy, ale už bylo pozdě, abych si je nechal vyvolat dříve než v pondělí, patnáctého. Noční sezení šlo mnohem rychleji. Rozpoznání správné velikosti i tvaru bylo téměř okamžité. Ale byla to nudná práce. Dostával jsem dojem, že se díváme na půl tuctu obrázků znovu a znovu. Zívali jsme jeden přes druhého. Pomyšlení na výhru dokáže udržet adrenalin, ale když je nekonečně odkládána, mozek polevuje.

Za týden, dvacátého druhého, když se na nás štěstí usmálo u druhého obrázku ze sedmdesáti, které jsme chtěli projít, jsme se rozjásali. „Hej! Co tahle! Co když!“ Zdálo se nám to tak vysoce nepravděpodobné, přesto byla naše radost velká. Zapsal jsem si informaci z Mickova záznamu na zadní straně fotky. Stálo tam „západní konec Big Pine Key, neděle, 14. října“. Meyer stroj zaostřil, jak nejlépe to šlo. Kotvilo tam dvaadvacet lodí v čemsi jako hustým porostem zarostlém obchodním přístavu na straně Floridské zátoky, nedaleko od jižního mostu. Několik člunů s vahadlem vypadalo jako pronajmutelné rybářské lodě. Rejdař byl ten největší ze zakotvených plavidel. Usmíval se na nás.

Nemohl jsem s informací utíkat za Billym, protože jsme si uvědomovali, že tam člun stál před osmi dny.

Hned ráno v úterý s prvním světlem jsem si to namířil k Big Pine Key v napadrt' rozbitém bílém chevroletu s velkými lehkými plážovými pneumatikami a cedulí se zeleným floridským číslem, které

bylo zjistitelné jen ze vzdálenosti tří stop. Zato reklama byla aktuální. Měl jsem na sobě oděv z khaki, odbarvený sluncem a solí, vybledlou červenou baseballovou čepici, na které mám nad štítkem napsáno Bandité zátoky. Měl jsem staré otrhané šedé tenisky bez ponožek. Brýle, jaké nosí letci. Na pravém boku jsem měl v pouzdře rybářský nůž. Měl jsem žlutou větrovku proti rannímu chladu. Shodil jsem ji, jakmile vyšlo slunce. Auto jsem si půjčil od Sama Dandieho. Žije na palubě Merle v Bahia Mar s jednou či druhou z neterí. Rády ho navštěvují, říkává důležité a pokyvuje hlavou. Když mu bylo osmačtyřicet, objevil měřidlo na určení polohy lodi vzhledem k jiné lodi a od té doby nepracuje. K neterím je velkorysý. Půjčuje mi své auto na protiúčet. Rád řídí mou Miss Agnes. Pořád se pokouší ji ode mě odkoupit. V žádném případě se mu to ale nepodaří. Půjčuji mu ji jen a on svezí své neterě do Disney Worldu na pár dní legrace a zábavy. Najde si bungalov, kde vám na přání donesou všechno. Chce ještě vidět část zvanou Epcot.

Po cestě jsem si promítal svou přípravu na cestu. Vzal jsem si starý chladicí box s ledem a dvakrát po šesti Budweiserech. Měl jsem starý prut z americké lípy, dobrý grafitový naviják s vrhací zátěží deset liber a třpytky. Dále velkou krabici s veškerým rybářským vybavením, udicí, vlascem, otočnými čepy, háčky a všehochutí. Dole na dně pod poslední přihrádkou ležela smrtící automatická pistole ráže devět milimetrů se čtrnácti náboji, zabalená v naolejovaném flanelu. Jestli to nezvládne čtrnáct ran, je to nezvládnutelné.

Kromě zbraně jsem neviděl nejmenší důvod, proč, když řeknu, že pracuji ve stavebnictví, by mi neměl někdo věřit.

Chvilí mi trvalo, než jsem se u Big Pine zorientoval. Všechno vypadá jinak než ze vzduchu. Ukázalo se, že místo se jmenuje Starfish Marina. Všude se nabízí pivo, návnady, lodě, kotviště k pronajmutí, možnost projížděk mimo pravidelný jízdní řád, průvodce. Parkovací plocha byla vedle přístavišního mola a kanceláře. Viděl jsem příraziště, kde byl Rejdař. Byl pryč, jak jsem očekával. Šťěstí přichází po malých soustech.

Uvnitř kanceláře bylo čistěji, než jsem si myslel. Všude bylo vystaveno rybářské náčiní, navijáky, řady rybářských prutů, chladicích boxů a nádoby s návnadami s nepřetržitým přítokem vody. Tlustý

pán v postříkané plátěné zástěře vyhazoval mrtvé návnady, které plávaly na hladině v prostřední nádobě. Používal malou sítku a vyhazoval je do vědra.

„Na vobler berou,“ řekl jsem.

Otočil se a podíval se na mě. „Ano.“

„Myslel jsem ten druh s velkýma očima. Jsou masitější.“

Nechal toho, odhodil sítko do vědra a postavil se. „Přejete si něco?“

„Hledal mě tu nějaký Al?“

„Kdo jste?“

„Jmenuji se McGee.“

„Pokud já vím, nikdo vás tu nehledal.“

„Asi se objeví. Chceme si najmout loď. Jestli se ukáže. Zelená plachetnice, jakou máte tam, by se nám hodila. Dvacet koní a nádrž navíc. Žádný přepych.“

„Tak berete ji nebo ne?“

„Jenom, jestli se Al objeví. Minule, když jsme tu byli, se nám dařilo.“

„Nepamatuji si, že byste tu byli.“

„Nepluli jsme přímo odtud. O jeden přístav níže. Ale pluli jsme nahoru tímto směrem. Chytili jsme pěkné lososy tam u těch řas.“

„Jestli tedy přijde, na jak dlouho tu plachetnici chcete?“

„Vrátíme se před západem slunce. Kolik by to dělalo?“

„Když odplujete během půl hodiny, řekněme třicet dolarů plus palivo.“

„Trochu moc, ne?“

„To je sazba. Nechte si tu auto, pro mě to bude záruka.“

„Je to ta bílá otevřená dodávka, tam vedle toho sloupu.“

Pohlédl z okna a přikývl. Přešel ke kontrolní pokladně a vytáhl si cigarety. Když si jednu zapaloval, zeptal jsem se: „Je to tu vaše?“

„Moje a banky. Mám to tu na hypotéku.“

„Rád bych dělal takovou práci.“

„Co děláte vy, McGee?“

„Ve stavebnictví. Ale už to není, co to bývalo. Nikdo vám nic nedá. Nejlepší je to spíchnout a prodat a doufat, že to nespadne, dokud to není zaplacené.“

„Pravda, příteli, pravda. Převzal jsem před pár týdnů zásilku se šesti navijáky. Prodejní cena třicet devět devadesát pět za kus. Čtyři z toho byly poškozené. Tak jsem zaplatil soukromé poštovní službě a poslal je zpět. Budu čekat dva tři měsíce na náhradní nebo na peníze. Když tam zavolám, ozve se automat.“

„No, přece ještě existuje jeden prokletý byznys na světě, který jde dobře.“

„Jako co?“

„Když jsme minule s Alem rybařili, počkejte, kdy to bylo, v neděli, minulou neděli, pluli jsme párkrát kolem a já jsem zahlédl velkou motorovou jachtu, určitě dělanou na zakázku. Vypadala výjimečně elegantní, přímo umělecká. Řekl bych, alespoň padesát stop, možná více. Přímo tam, u posledního příraziště.“

„Dobrá loď, ale neudržovaná.“

„Je to ostuda, nechat něco takového chátrat.“

„Jakže se jmenovala?“

„LENOCH, registrovaná v Biloxi. Přišla z Yucatánu, jezdí s ní takový zrzavý frajer. Má na palubě dvě děvčata.“ Otevřel notes. „Ten chlapec se jmenuje John Rogers. Připlul v sobotu večer a odplul brzy ráno v pondělí. Loď měřila padesát čtyři stop. Jako prasečí chlív. Když jsem viděl, jak s lodí zachází, nechal jsem si zaplatit v hotovosti a dopředu.“

„Odkud přišli?“

„Z Mexika, z Yucatánu. Ten zrzek mi to neřekl. Jedno z děvčat, ta blondáta, mi to prozradila. Přišla tu koupit pivo a ptala se, jestli jí vezmu pesos. Řekl jsem, že třeba jo, protože moje nejmladší sbírá mince. Tak jsem ještě koupil čtyři další různé za dolar. Pořád se škrábala po nohou a říkala, že hmyz byl v Chetumalu hrozný a já jsem se zeptal, kde to je, a ona mávla na západ a říkala, že to je tam v Yucatánu.“

„Řekl bych, že dneska už lodě dost kontrolují, hlavně ty, co plují od západu a jihozápadu.“

Pokrčil rameny. „Někdy jo, někdy ne. Celníků je pro tu rozlohu málo. Z těch, kteří se do toho dali, sedí někteří ve věznici a jiní se nemohou udržet smíchy. Já bych na to neměl nervy. Užívají dokonce satelity. Dnes je to možné jen letadlem nebo opravdu rychlou lodí v

noci. Ale nic mi do toho není, jestli loď, která si u mě pronajala prostor ke kotvení, je kontrolovaná nebo ne.“

„Mně taky ne,“ řekl jsem. „Kolik chcete za tady ten podběrák?“

„Čtyři a čtvrt plus daň.“

„Vezmu ho. Jedna velká mořská ryba v zátoce Chokoloskee Bay ten můj potrhala.“

„Je těžké je chytit na udici.“

„Dám malý proužek bílého masa na háček. Vypadá jako zraněná malá rybka. Ty, které se nachytají, bývají obvykle velké. Tak mohu si ho vzít?“

„Jo. Radím vám najít si někoho, kdo se tu v těch vodách vyzná.“

„To není podle mého gusta.“ Šel jsem vyhlédnout ze dveří. „Kéž by už Al přišel.“

„Chcete použít telefon a zeptat se, kdy odešel?“

Byl to dobrý nápad, a tak jsem zatelefonoval Meyerovi na jeho účet k němu na Veblen. Když to zvedl, řekl jsem: „Ale! Co k sakru děláš ještě doma? Čekám tu v přístavu Starfish Marina. Zapomněli?“

„Ne, nezapomněl, McGee. Chtěl jsem se s tebou spojit, než jsi odešel, ale už jsi byl pryč. Mám chřipku.“

„Nemohl jsi mi zatelefonovat tady?“

„Zapomněl jsem to místo. Pamatuji si, kde je, ale ne, jak se jmenuje.“

„Tak ti děkuju, kamaráde,“ řekl jsem a zavěsil.

Vysvětlil jsem situaci. Majitel ji chápal. Poděkoval jsem mu za pomoc a už na odchodu jsem se ještě obrátil a řekl: „Vracela se ta loď Lenoch zpět do Mexika?“

„Nevím a taky mě to nezajímá. Vás ano, McGee?“

Věnoval mi podezíravě mrazivý pohled. Asi jsem o ní mluvil až moc. Pokrčil jsem rameny a vrátil se ke dveřím. „Nevím, proč se ptám. Ale když jsem tu loď viděl tady kotvit, Al se na mě naštvál, protože jsem se k ní pořád musel vracet, abych se na ni ještě jednou podíval. Byla to loď, o jaké celý život sním. Kdybych se jednou k něčemu pracoval na takovou šanci mám už pozdě tak přesně takovou bych si koupil. Kvůli tomu jsem si dal tady schůzku s Alem, protože jsem doufal, že se na ni ještě podívám. Tak proto jsem se musel zeptat, kam plula. Kdybyste to věděl, jel bych za ní.“

„Nelíbila by se vám tolik, kdybyste si ji prohlédl zblízka, to mi věřte,“ řekl samozřejmým tónem a záblesk podezření zmizel. „Nevím, kam pluli. Zrzek přišel za mnou a koupil si námořní mapu tady tohoto konce Floridské zátoky. Natankoval plné nádrže a vybavil se potravinami. Vidíte tu pumpu přes ulici vlevo? Měl pár hovorů z budky hned u té pumpy. Mohl telefonovat přímo odtud jako vy. Kdo si může koupit takový diesel, může zaplatit i meziměsto. Byl bych mu to dovolil, ale on měl proklatě dobrý důvod, proč volal tam. Možná plul na východ a nechtěl se zdržovat, ale počasí je stálé. Ne, opravdu nevím.“

Zastavil jsem u dalšího ostrova na cestě zpět do Miami a koupil jsem si pobřežní a geodetickou mapu. Posadil jsem se do auta ve stínu vysokého stromu. Na ostrovech nejsou lesní obři. Hurikány je vyhladí. Tento se držel a čekal na příští vítr. Asi jich pár přežil, když byl ještě mladým stromem, schopným a ochotným sklonit se k zemi. Vzpomněl jsem si na vzkaz od Lois, že člověk má zůstat pružný a ohebný. Seděl jsem a studoval změť ostrovů a písčiny na sever od středních ostrovů. Zavolał jsem Mickovi z budky, kde bylo takové vedro, že jsem musel zacházet s telefonem velmi opatrně. Mickův záznamník mi řekl, abych nechal vzkaz. Tak jsem mu vzkázal, ať si záznamník strčí někam. Přešel jsem silnici a dal jsem si něco k snědce a kousek dále po cestě jsem si vyslechl zprávy ve tři hodiny. Nic, než že mnoho malých lidí bylo zabito v mnoha malých válkách. Také se schylovalo mimo sezónu k přírodní katastrofě za karibskými ostrovy Windwards.

Jel jsem přímo do Mickova hangáru v Southdale. Carleen Hooperová seděla za Mickovým stolem, oblečená do bledězelené soupravy na jogging. Měla krátké rozčuchané vlasy, bledý a vrásčitý obličej a velké tmavé fleky pod očima. Usmála se na mě a řekla, „McGee, souhlasím s vaším návrhem na záznamníku.“

„Netušil jsem, že to budete poslouchat vy, paní Hooperová.“

„Říkejte mi Carlie. Mick tu bude každou chvíli. Musím vyplnit tady ten proklatý formulář pro Federal Aviation Agency. Toto odpodne mám právě na to náladu. Po cestě z Orlanda, stanovené na dvanáct tisíc, právě nad tvořícími se mraky. Kloužu v maximální výšce a najednou se přede mnou objeví malé letadlo. Co k sakru dělá

ve dvanácti tisících? Asi dvě stě stop za sekundu? Letím asi dvě stě čtyřicet uzlů, což je asi tři sta padesát stop za sekundu. Právě jsem chtěla přejít na automatického pilota a kdybych to byla udělala, byl by mrtvý. Měla jsem dost času akorát na jeden krátký trhavý pohyb, kterým jsem zvedla pravé křídlo nad něj a uviděla jeho čumák. Myslíím, že jsem ho stála aspoň sedm let života a on mě alespoň týden mého. Vrátila jsem se, abych našla jeho číslo, ale ti malí cucáci nemusí žádné mít. Měl MX na povrchu směrového kormidla. Byla jsem v pokušení ho těsným letem pozdravit pro štěstí, ale s mou smůlou bych mu servala křídlo. Stejně šel dolů slušnou rychlostí. Mával mi. Není to od něj hezké? Promiňte, musím tady tu blbost vyplnit. Jak já to vidím, měli by mít funkční strop tisíc stop a nemělo by se dovolit, aby se o takové věci pokoušeli v dosahu pětadvaceti mil od letiště. Vypadají jako velcí hloupí komáři.“

Řekl jsem jí, že ten muž měl štěstí, že letadlo řídil někdo s tak báječnými reflexy. Procházel jsem se po místnosti a prohlížel si suvenýry, které Mick upevnil na dvě dřevěné stěny své kanceláře. Další dvě stěny jsou asi yard od země prosklené až nahoru, a tak může pohodlně pozorovat, co se děje v hangáru. Jeden obrázek ukazoval Micka na ranveji v letecké výzbroji s helmou v ruce před strojem, který vypadal jako námořní torpédový bombardér z druhé světové války s datem 10. února 1942. Mick vypadal alespoň o patnáct let starší.

Když vešel, vzal jsem ho do rohu hangáru, daleko od dvou mechaniků, kteří už končili svou práci, a řekl jsem mu, co potřebuji. Ukázal jsem mu mapu. Označil jsem oblasti, které potřebuji vyfotit.

„Dobře,“ řekl. „Barevné. Ne z velké výšky. Prozkoumat zapadáky. Dnes je úterý. Dříve než v sobotu to nepůjde. Zabere mi to celý den. Vezmu si letadlo Champa a naplánuji si to na dvě tankování. Tak za čtyři stovky? To je zvláštní sazba.“

„Plus benzín?“

„Chtěl jste to vy.“

„Proklatě, Micku, odpluli z přístavu v pondělí ráno, patnáctého. Sobota by znamenala proluku dvanáct dní. Snad by mi to někdo mohl udělat zítra. Carlie? Kdokoliv?“

„Máte naspěch?“

„Mám takový pocit na páteři. Čtvrtý a pátý bederní obratel. Tipuju tuto oblast, jako by to bylo místo překládky. Nebo se tu něco vyzvedává.“

„Počkejte, podívám se znovu na plán letu.“

Byl schopen přepracovat plán letů svého letiště tak, aby se tomu mohl druhý den od rána půl dne věnovat.

Šel do zadního rohu hangáru, aby si zkontroloval malého žlutého kamaráda AERONCU 7AC Championa, asi dvacet jedna stop dlouhého vysokokřídlového jednoplošníka s jedinou dřevěnou vrtulí. Letadlo prázdné váží 740 liber, má místo pro dva, třináct galonů benzínu, pro čtyřicet liber zavazadel a letí maximální rychlostí osmdesát dva uzlů.

„Vezmete mě s sebou?“ zeptal jsem se.

Podíval se na mě a zavrtěl smutně hlavou. „Vy a já vážíme jako tři, McGee a to já svému malému příteli nemohu udělat. Jednou jsem přehřál motor a vletěl do brízy rychlostí čtyřiceti mil a ta mě táhla zpět rychlostí pěti nebo šesti mil v hodině. Podíval jsem se dolů a zjistil podle krajiny, že letím pozpátku. Zvláštní pocit. Víte co? Mohu vyměnit polaroid za Nikon, a jestli budou příznivé podmínky, mohu fotit a nasazovat nový film. Jestli bude silnější vítr, budu mít sám co dělat, a ne se ještě bavit snímky. Přijďte si pro ně zítra kolem jedné.“

Protože bylo nasnadě, že se budu muset k ostrovům znovu vrátit, oblékl jsem se a vybavil tak, abych se hodil ke starému chevroletu Sama Dandieho. Ve tři čtvrtě na jednu jsem přijížděl do hangáru. Když jsem parkoval, Mick už se mi valil naproti a široce se usmíval. „McGee, netroufl jsem si vám říct, jak nutně potřebuji těch dvacet či třicet táců, o kterých jste se zmínil. Asi modloslužba. Podívejte se.“

Měl na silném polaroidovém filmu čtyři snímky, brané z ne tak velké výšky, na jakou jsem byl navyklý. Loď vzal shora, pak jednou z hodně nízká od zádi, až tak ostře, že se dal číst název, a po třetí zleva. Čtvrtý byl z výšky několika set stop, na tom byla loď přivázaná těsně k manglovému stromu.

„Myslím, že loď je prázdná,“ řekl.

„Proč myslíte?“

„Když jsem dělal tuto fotku, byl jsem vysoko nad ní, pak jsem se spustil a udělal další přímo nad ní. To bych očekával, že lidé vytíkají na palubu, jako vždycky, když slyší Continental kašlat a prskat, jako by se měl každou chvíli rozletět a on nikdy ne a ne. Nikdo nevyšel a taky žádná loď nebyla kolem. Proletěl jsem těsně nad lodí z levé strany. Zastavil jsem na vodě a nachystal si kameru. První dva snímky mi nevyšly, na jednom je voda, na druhém mangle. Ale třetí snímek jsem vzal čistě. Hned se mi podařilo vzít zád'. A příd' se mi nepodařilo vzít proto, že tady se točí manglové stromy, vidíte? Ani potom nepřišel nikdo na palubu, a to už bylo devět ráno. Vrátil jsem se přímo do hangáru. Loď je prázdná, ale myslím si, že není vykradená. Vidíte tady? Je tam malý člun a tady prut s hvězdicovým navijákem, který někdo nechal na boku. Nemůže být prázdná dlouho. Opuštěnou loď vykrádají v těchto vodách velmi rychle.“

„Co je tady toto?“

„Někdo nalámal větve, aby loď schoval. Ale loď je velká. Nenalámal jich dost. Musí to taky už být nějaká doba, protože listy jsou celé pokroucené.“

„Kde je přesně ta loď?“

„Je to deset až dvanáct mil na sever severozápad od pohledu na tomto obrázku z Big Pine Key. Je v hromadě malých ostrůvků na sever od Big Torch Key, v zátoce u tohoto ostrova ve tvaru koňské podkovy.“ Označil místo velkým X na mé námořní mapě. „Podívejte se, na tomto snímku vidíte úzký kanál. Loď byla schovaná mimo dohled z jakéhokoli úhlu. Musel byste se vydat do zátoky, abyste ji našel. Řeknete to majiteli?“

„Až se na ni podívám.“

„Berete s sebou poldy?“

„Nejdříve se na loď chci podívat sám.“

„Nechci, abychom přišli o peníze, příteli.“

„Nebojte se, Micku.“

4

Ve čtvrtek hned za rozbřesku jsem se vydal z místa, kterému se říkalo Faulknerův rybářský kemp na ostrově Ramrod Key, v plachet-

nici s motorem o síle dvaceti koňských sil, s mrazicím boxem na pivo, sprayem proti mouchám, náradím, krabicí s rybářským náčiním, dalekohledem zvětšujícím desetinásobně a plným vědrem s živou návnadou vystrašených garnátů. Ždímal jsem motor, co to dalo. Než jsem se dostal do cílové oblasti, ztratil jsem se třikrát nebo čtyřikrát mezi ostrovy. V pravé poledne jsem našel kanál do malého zálivu, chráněného z jedné strany ostrovem ve tvaru koňské podkovy a z druhé dlouhým, úzkým manglovým ostrovem. Jemný vánek ze severu byl právě dost silný, aby čeřil hladinu. Lod' tam stála. Čím blíže jsem připlouval, tím sešleji vypadala jako na první pohled elegantní dáma v baru špatné pověsti.

Velká část laku byla přestříkána zelení vojenských kasáren, a ta už se začínala odlupovat. Plul jsem ke kormidlu. Uhodl jsem, že pod novou vývěsní deskou na boku lodi, napajcovanou šedí naplaveného dříví a našroubovanou k zádi s namalovaným názvem Lenocho, najdu silnou zlatou vrstvou namalovaný název Rejdař. Náhlý obrat směru vánku změnil vzhled plavidla i celého dne. Přifoukl silný uleželý sladký zápach smrti a hniloby. Vypnul jsem motor a stočil plachetnici od západu. Když jsem to prováděl, upozoroval jsem tři supy na mrtvém manglovém stromu, vyšším než ostatní, jako černou stráž nad lodí. Nikdy nepřistanou v pilotním prostoru, protože konstrukce lodi to nedovolí, nikdy se nepřikolébají po schodech k hodování. Zřídka jsou vidět na ostrovech. Jen snad po červeném přílivu, který občas připlaví velkou mrtvou rybu na bahnitou pláž. Mám přítele, jenž neuvěřil odborníkům, kteří tvrdili, že ptáci nemají čich, a tak je jedno léto na ranči severovýchodně od Sarasoty otestoval. Před rozbřeskem dal mrtvé tělo pod bílou dřevěnou krabici a identické další krabice rozprostřel vedle. Pod nimi se neskrývalo nic. Supi kroužili nějakou dobu nad nimi a pak vždycky bezohledně slétli ke krabici s návnadou a ignorovali další.

A pak zjistil, že možná to nebyl ten ostrý čich, ale znamenitý zrak. Masařky vždycky přiletí jako první. Mají svítivá, kovově vypadající modrozelená bříska a je možné, že supi zahlédnou jejich třpyt i ze vzdálenosti tisíce stop. Příroda připravuje mnoho triků, které posilují vzájemnou závislost druhů.

Jedna věc je pohled na loď, se kterou se špatně zachází, a jiná potom pohled na hrob. Ticho zálivu se zdálo intenzivnější. A já jsem uviděl třpyt masařek.

Jestli máte čas přemýšlet, využijte ho. Chtěl jsem se jít dolů podívat. Jestliže někdo někoho na palubě zabil, pak zkušený vyšetřovatelé mohou najít nějaký užitečný klíč. Jestli budou profesionální vyšetřovatelé hledat stopy, nebylo by moudré zanechat moje vlastní. Měl jsem ten nelogický a nepříjemný pocit, že každý okamžik vepluje do kanálu loď. Přivázel jsem plachetnici k pravému boku na zádi. Nadýchl jsem se trochu benzínu, abych udusil čichový vjem. Použil jsem hadřík. Nejdříve jsem vylil benzín z náhradního kanystru do malé lahvičky z krabice na náradí, ve které byl zbytek rybářského oleje, namočil jsem hadřík a vyždímal. Zatočil jsem lahvičku do nasáklého hadříku a strčil do kapsy od košile. Podíval jsem se na podrážky svých starých tenisů. Poslední stopy po vzorku byly sešlapané. Našel jsem staré rybářské bavlněné rukavice v krabici na náradí, promnul jsem je a oblékl. Vzal jsem si ze dna krabice pistoli a zastrčil za pas khaki kalhot.

Znovu jsem se přesvědčil, zda byla moje plachetnice z dohledu kohokoli, kdo by přišel do zálivu jedinou navigovatelnou cestou. Nic mi nemohlo vypadnout z kapes. Sundal jsem si sluneční brýle a opatrně jsem je položil na zadní výčnělek u přívěsného lodního motoru. Pak jsem se rychle vzepřel přes plochou lodní záď a postavil jsem se na červenou vodotěsnou polštářovanou lavici, postavenou do půlkruhu a odtud na palubu. Snažil jsem se vyhnout se rozbitému sklu a všelijakým vyschlým cákancům. Zastavil jsem se a použil svou lahvičku s hadříkem, abych znovu přebil svůj čichový vjem. Mouchy kolem mne bzučely, přilétaly a odlétaly. Měly svou dráhu dolů do tmy hlavní kajuty přes otevřený palubní jícen a zase zpět ven. Jedna mi narazila do tváře.

Tak, McGee. Jestliže se nějaká moucha odváží tam dolů, tak ty taky. Obrátil jsem se a zamával supům. Scházel jsem dolů opatrně, krok za krokem. Na druhém schodu jsem se zastavil, aby se oči přizpůsobily tmě.

Někdo tam spáchal hnusný zločin. Díval jsem se nejdříve na Howarda Cannona. Byl nejbliž. Ležel na zemi na zádech jako roz-

křídlený orel. Jedno zápěstí měl připoutané k noze stolu, která byla přišroubovaná k palubě, a druhé k dělicí přičce mezi skříňkami. Seděl jsem na patách, abych lépe viděl, co má v ústech. Někdo mu násilím otevřel kostnatou čelist a vložil mu tlustou rolku peněz, bankovek, mezi dopředu vyčnívající zuby. Z mého pohledu, podle toho, jaký kousek stočených peněz vystupoval z úst, někdo ruličku zatloukl rukou, bříškem pod palcem. Na nose měl Howard lesklý modrý kolíček na prádlo z umělé hmoty. Místo očí štěrbinu bez duhovky, celý obličej zmodralý. Zavřel jsem na okamžik oči a dýchal ústy, přičemž jsem doufal, že mi do nich při hlubokém vdechu nevletí moucha. Vedle hlavy leželo volně pár bankovek a několik jich bylo přilepených k podlaze krví, která mu vytekla z koutku úst. Opatrně jsem zvedl dvě z těch suchých. Obě padesátky. Vypadaly perfektní. Krásné peníze. Dokud jsem si nevšiml, že měly stejné sériové číslo. Ohnul jsem se k jedné bankovce v uschlé krvi a viděl, že má také stejné sériové číslo. Dalo se předpokládat, že došlo k nějakému sporu kvůli penězům. Howard Cannon, známý taky jako John Rogers, hádku prohrál. Svůj život a život Karen McBridové taky. Ležela uboze na tváři na gauči a měla na sobě jen vršek od plavek s bílými puntíky. Hlavu měla svěšenou přes stranu gauče s chomáčkem zauzlených blond vlasů. Levá paže visela tak, že hřbet ruky ležel na palubě. Mouchy se zajímaly více o ni než o jejího přítele. Neuměl jsem si vysvětlit, jak byla zabita. Nechtěl jsem se jí dotknout. Její lebka pod neučesanými vlasy mi připadala deformovaná, ale nebyl jsem si jist. Tmavé místo mohla být zaschlá krev. Jen ty odvážnější mouchy létaly za salón do přední kabiny. Na posteli leželo na zádech štíhlé nahaté tělo, které muselo být za živa velmi krásné. Tmavé vlasy. Čisté rysy. I tvar lebky byl zřejmý, tvar kostí. Ztrácela se. Příčinou byla totální ztráta krve. Úzký krk měla proříznutý od ucha k uchu. Nůž ležel vedle hlavy ve tmavé louži krve, kuchyňský nůž z lodní kuchyňky. Na stehnech měla velké modřiny a bylo jasné, že byla škaredě zneužita, než jí někdo prokázal laskavost a dovolil jí odebrat se na věčnost.

Vrátil jsem se a jemně šťouchl Howarda do boku gumovou špičkou tenisek. Tělo bylo ochablé. Víím, že po smrti nastává takzvaná posmrtná ztuhlost a později pak následuje plyn a hnilobný roz-

klad. Neměl jsem však tušení, jak dlouho to všechno trvá. Vevnitř v Rejdaři bylo dusno. Moje košile a kalhoty se na mě lepily horkem, byly tmavé od potu. Horko proces urychlí. Jeden okamžik se mi zatočila hlava a znovu jsem si přičichl k benzínu. Když jsem se rozhlédl, bylo mi jasné, že neznámý člověk nebo lidé ve člunu něco hledali. Zásuvky byly vysypané, přepážky rozmlácené, palubní jícen otevřený, jídlo rozsypané, obsahy skříněk vytahané a rozházené.

Možná, že jsem mohl najít Rejdaře dříve. A kdyby se mi to podařilo, možná, že bych měl taky na nose kolík na prádlo z umělé hmoty a puslu plnou peněz.

Nic víc se nedozvím, když tu budu dále stát. Aniž bych o tom uvažoval, byl jsem zpět na plachetnici, brýle jsem měl zase na očích a už byl slyšet klapot stroje, jak se vzdaloval od Rejdaře. Pistoli jsem vrátil na dno krabice s náčiním. Z nějakého nevysvětlitelného idiotského impulsu jsem vylihl zbytek benzínu z malé lahvičky zpět do náhradního kanystru. Pan Pečlivý. Přesto, že slunce hřálo a vál teplý vánek, pociťoval jsem chlad. Uprostřed zálivu jsem vypnul motor a přes bok lodě zvracel. Pak jsem cucal kostku ledu z ledničky. Chtěl jsem vážně a hluboce uvažovat o životě a smrti. Ale ne tady, kde jsem se cítil vystaven nebezpečí. Naposledy jsem zamával uvážlivým a trpělivým supům a pomalu opustil záliv. V dohledu však nebyla žádná loď a žádné letadlo, které mě mohlo zahlédnout.

Za velmi krátkou dobu jsem se vrátil do Faulknerova kempu, kde jsem vrátil plachetnici. Bylo mírně kuriózní, že se zákazník vrací docela brzy a bez ryb. Ale řekl jsem, že jsem se tam necítil nějak dobře, a když mi pak bylo ještě hůř, raději jsem se vrátil. Nestalo se nic, co by bylo zapamatování hodné, alespoň jsem v to doufal.

Vracel jsem se deset mil k domovu, než jsem zahlédl ve stínu telefonní budky se dveřmi, kde jsem se mohl zavřít. Nechtěl jsem telefonovat z toho hloupého otevřeného automatu, z automatu s krytem ve tvaru mušle.

Hlas na druhém konci se ohlásil jako pobřežní stráž nízké hodnoty, jménem Bliss.

„Chci podat zprávu.“

„Nejdříve mi musíte říct své jméno, pane.“

„Podívejte se, já chci jen podat zprávu, že...“

„Nejdříve potřebuji vaše jméno a místo, odkud voláte, než mi nahlásíte záležitost, o které chcete referovat, pane.“

„Proklatě, Blissi!

„Tak zní naše nařízení...“

„Jmenuji se Adam Smith a...“

„Hláskujte mi to, prosím.“

Hláskoval jsem. „Volám z Delancy s Grill v Homesteadu.“ A celý název jsem vyhláskoval.

„Čeho se týká záležitost, o které chcete podat zprávu, pane?“

„Zapisujte, Blissi. Zapisujte pečlivě, protože vám to nebudu hláskovat. Sežente jeden velký vrtulník s plováky, vezměte vaky na tři lidská těla a někoho, kdo se vyzná na scéně zločinu. Řekněte jim, aby prohledali oblast malých ostrovů deset až dvanáct mil na severo-severozápad od Big Pine Key. Uvidí pobřeží ostrova ve tvaru srpku a zahlédnou čtyřiapadesát stop dlouhý hausbót.“

„Je to.“

„Držte hubu, Blissi. Pokračujte v psaní nebo nahrávání. Tato loď byla odcizena minulý rok čtvrtého července na východním pobřeží u Citriny. Původní majitel je William Ingraham. Máte o tom záznam, protože jste loď hledali.“

„Ale pane, my.“

„Na palubě hausbótu, přejmenovaného na Lenocho, najdete mrtvá těla Howarda Cannona z Citriny, Karen McBridové také z Citriny a tělo neidentifikované mladé ženy.“

„Proboha.“

„Už tam jsou nějakou dobu, je tam vedro, tak se do toho dejte, Blissi. Ostrov jako srpek má cípy na sever a jih, s otevřenou stranou na západ. Poznáte ho taky podle supů, kteří sedí na blízském stromě.“

„Ale.“

„Jestli budete chtít to plavidlo vytáhnout, musíte to udělat za vysokého přílivu.“

Zavěsil jsem mu, než se jeho hlas změnil v soprán.

Když jsem se dal dohromady, vrátil jsem se do 7Eleven, obchodu otevřeného od sedmi do třiaadvaceti hodin, a vyměnil jsem si bankovku za plnou dlaň mincí. Billy Ingraham byl doma. Řekl jsem mu, že jsem našel Rejdaře. Řekl jsem mu také, že jsem to ohlásil pobřež-

ní stráží a že se má připoutat k židli na tak dlouho, dokud se sami neohlásí.

„Kde je? Mohu vyrazit za deset minut.“

„Billy, nechtěj, abych litoval, že jsem ti to řekl. Na palubě jsou tři mrtvá těla. Dvě děvčata z Citriny, která byla z krádeže podezřelá, a ještě jedno děvče.“

„Proboha!“

„Už jsou nějakou dobu mrtví. Zemřeli hnusným způsobem, Billy. Má to souvislost s prodejem drog a padělanými penězi. Poslouchej mě dobře. Nechci s tím mít absolutně nic společného.“

„Je loď ve velmi špatném stavu?“

„Zlomila by ti srdce.“

„No řekni mi to.“

„Dobře. Co se týče konstrukce, ta bude v pořádku. Ale nahoře i dole bude potřebovat nové vybavení, nové čalounění, koberce, barvu a stolařské práce. Nevím, jestli se někdy podaří odstranit ten zápach. Potřebuje nové nátěry a laky. Válce jsou ucpané. Srát chodili na dno paluby. Billy, věř mi, bude lepší, když to neuvidíš. Zůstaň doma, a když se s tebou spojí, nechej ji převézt do loděnice a udělat generální opravu. Myslím si, že když bude v pořádku, měl bys ji pak prodat za cokoli, co za ni můžeš dostat.“

„Dovol, abych to posoudil sám.“

„Dobře. Rozhodni se. Ale jedna věc je jasná, Billy. Nikdy jsi mne nepožádal, abych ji našel. Nikdy jsem ji nehledal. Nikdy jsem ji nenašel. Je to jasné?“

„Ale proč?“

„Ať se tam děje cokoli, jde o velmi tvrdé chlapy. Jedna parta odstranila tři lidi z druhé party. Nechci se do toho zaplést.“

„Ach.“

„Co se tebe týče, mohl jsi mě požádat o pomoc, ale já jsem neprojevil zájem. Řekl jsem ti, že to je nadlouho a vyhlídky na úspěch jsou malé.“

„Ani jsem nevěděl, že umíš být nervózní, Trave.“

„Billy, to tedy umím a teď jsem, a pořádně.“

Věděl jsem, že když se spojím s Mickem, nebude s ním v tom ohledu takový problém, aby pochopil, o čem jde. A měl jsem pravdu.

„Tak tři mrtví,“ řekl a slyšel jsem, jak jemně zahvízdl.

„Spálím teď fotografie, a jestli máte něco u sebe, raději na nich něco opečte.“

„Myslí vám to. Proč jste se se mnou spojil?“

„Zapomněl jsem už proč. Rozmyslel jsem si to.“

„Jak jste říkal, že se jmenujete?“

„McGee. Travis McGee.“

„Neznám vás, chlape.“

Poslední hovor jsem vyřídil z předměstí Fort Lauderdale. Zavolał jsem do redakce zpráv novin Herald v Miami. Řekl jsem ženě, která zvedla sluchátko, že pobřežní stráž objevila ukradenou jachtu na jednom ostrově s těly tří mladých lidí na palubě, a zavěsil jsem v polovině první otázky.

Domluvit se s ní bylo snazší než s pobřežní stráží. Ta, zdá se, má v úmyslu znemožnit, aby se konverzace mohla rozvinout.

Svíráni v žaludku mi nepovolilo, dokud jsem nevrátil auto Samu Dandiemu, nesbalil si svých pár švestek, nenacpal spocenou khaki kombinézu do prádelního pytle a nestrávil delší dobu ve sprše na palubě Srdcové sedmy, která byla dost velká na partii bridge. Oblékl jsem se do bílého a namíchal si sklenici silného ginu s ledem. Vzal jsem si ho nahoru, posadil se na sluneční palubu a pozoroval líný život kotviště a na cestě hemžení aut směřujících k domovům.

Pak jsem se jal přemýšlet o mládí a umírání, o základním tématu dobré a špatné poezie a dobrého a špatného dramatu na celém světě. O životě, který skončil dříve, než vlastně pořádně začal. O ztrátě pevného, pružného, mladého těla se šťávou a šmrncem. Desítky tisíců mladých lidí přichází každoročně o život. Škoda. Kdoví, jestli by to mohl být nějaký druh Darwinova projektu, zbavovat se těch nevhodných. Ale to by se nepočítalo se zemětřesením, povodněmi, malými a velkými válkami, hladomory a smrtelnými chorobami, které likvidují miliony bez ohledu na věk a zásluhy. Ať člověk vidí jakékoliv množství mrtvých, lhostejnost se podaří získat jen řezníkům. Ty mrtvé mladé ženy mnou otřáslly. Krutá ztráta. Zubařova dcera a dcera někoho jiného. Dospělí jim pomáhali učit se prvním krokům, projevovali radost z batolat, která s úzkostí v obličeji dovrávala do otevřeného náručí. Někdo pyšně opakoval jejich první slova, četl první

školní práce a kupoval první společenské šaty. A někdo někde bude pociťovat bolestnou, bodavou a nenahraditelnou ztrátu.

Viděl jsem, že v docích jde Meyer. Vstal jsem, šel jsem k zábradlí na zádi sluneční paluby a pozval jsem ho na palubu. Slíbil, že přijde hned, jakmile doručí kus zlaté makrely do kotviště E10 Petersensům na palubu jachty Rubi. Řekl jsem mu, aby se zastavil dole, udělal si drink a přinesl si ho nahoru. Dlouhé stmívání je v říjnu příjemná část dne.

Když se usadil do vedlejšího lehátka, zeptal jsem se: „Smím ti vyprávět, co jsem dneska zažil?“

„Budu moc rád.“

Při pomalém vyprávění se mi podařilo uvolnit se.

5

Na konci října a dále i do listopadu se udrželo dobré počasí. S takovým jsme na Gold Coast ani nepočítali. Zpráva o vraždách a nalezení Rejdaře vzbudila minisenzaci, která rychle odezněla. Ve vyšperkovaných zprávách byla pohřbena spekulace o identitě anonymního tipaře, který zatelefonoval pobřežní strážní s detailní znalostí o lodi a tělech na palubě. Předpokládalo se, že měl s vraždami něco společného a že souvisely s obchodem s drogami. Dochází v něm k takovému množství vražd a tolika ztrátám mladistvých na jihovýchodě Floridy, že se k tomu nedá nic nového dodat.

K dalšímu menšímu rozruchu došlo, když byla identifikována třetí oběť. Byla to Gigliermina Reyes z Fonseca z Limy, Peru, dcera peruánského diplomata. Cestovala se společností po Mexiku, a než se její tělo našlo, byla už měsíc pohřšována.

Ve středu sedmého listopadu mi telefonoval Billy Ingraham, že pro mě něco má. Měl jsem kdykoli do soboty přijít. Příští ráno jsem k němu jel do dvoupodlažního bytu věžáku Alfa v Dias del Sol. Opálení mu trochu vybledlo. Přibral na váze, byl nevrlý a stručný. Zavedl mě do malé studovny v nižším poschodí. Nenabídl mi židli. Jen mi podal dvě tlusté obálky z manily.

„Co je to, Billy?“

„Tvoje peníze, McGee.“

„Kolik?“

„Proč si to nepřepočítáš a nezjistíš sám?“

„Co se to k sakra s tebou děje?“

„Platím ti hotově. Není to způsob, jak to mají lidi nejraději?“

Posadil jsem se bez vyzvání a hodil obě obálky na jeho stůl. Začal jsem si uvědomovat, co se stalo. „Billy, řekl jsem ti, aby ses nešel na loď podívat. Ale ty jsi mě neposlechl, že?“

Posadil se na roh stolu a díval se na mě zarmouceně. „Když úřady vykonaly svou povinnost, dva muži z kotviště byli poslání, aby loď trochu vyčistili, dali do provozu a odvezli do Jacksonvillu. Ani Millis, ani já už ten hausbót nechceme. Pro nás neexistuje.“

„Obstaráte si jiný?“

„Nevím. Možná, že ani ne. Je to spousta práce a zodpovědnosti. A Millis chce strávit zimu v jižní Francii.“

„Proč se mnou jednáš tak odměřeně, Billy?“

„Nevím. Sakra. Jsi část celého filmu. A ještě mi zavolal proklatý zubař a brečel mi do telefonu. Vytýkal mi, že jsem nechal klíče v motoru jeho dcera ještě mohla být naživu. Sprostá pojišťovna mi na opravu dá buď sedmnáct tisíc tři sta, nebo vůbec nic. Lidé se mě ptají, jaký mám pocit ze své lodi, když na ní došlo k vraždám. McGee, prostě nemám vůbec chuť být k někomu milý a sladký.“

„Kolik je v obálkách?“

„Sto devadesát tři pět set.“

„Dobře.“

„Nechceš se mě na nic zeptat?“

„Měl bych? Ty přece nepatříš mezi ty, kteří se špatně chovají k přátelům.“

„Máš právo to vědět. Stálo to osmdesát osm tisíc, aby byla v únosném stavu a dala se prodat. Zanedbatelnou část z těch osmdesáti osmi mi dala pojišťovna. Na kotvišti říkají, že za ni mohou dostat čtyři sta sedmdesát pět tisíc. Za zrenovovanou dostanu čistých tři sta osmdesát sedm tisíc a ty dostaneš polovinu. Tak jsem to vypočítal, jestli tě to zajímá.“

„Zajímá.“

„Investoval jsem do ní sedm set dvacet tisíc. Pak sedmdesát tisíc sedm set, aby se dala prodat. To dělá sedm set devadesát tisíc sedm

set. Z toho dostanu zpět sto devadesát tři tisíce pět set. Jinými slovy, McGee, zaplaval jsem si za pět set devadesát sedm tisíc dvě stě dolarů.“

„Říká se, že loď je díra ve vodě, do které majitel lije peníze.“

Poprvé se zasmál, ale byl to unavený úsměv. „To jsi uhodil hřebík na hlavičku,“ řekl. „Obchod, který jsem uzavřel s tebou, nepatří mezi nejlepší v mém životě. Nemohu ti říct, kolikrát mi to už Millis připomněla. Nikdy by mě nenapadlo, že tři děti by mohly udělat škodu za osmdesát osm tisíc dolarů jen tím, že na lodi žily.“

„A zemřely.“

„Ano, to také.“ Vzdychl. „Také jsem netušil, že loď dělaná na zakázku může jít s cenou tak hluboko. Byla vybudovaná tak, aby vyhovovala nám. Ti, kdo si to mohou dovolit, si raději nechají postavit vlastní podle svého vkusu a životního stylu. Taky se roznesly ty vraždy. Samozřejmě to snižuje šanci na prodej. Něco jako pověřená představa.“

„Billy, rve ti to srdce. Nechceš si to nechat ještě projít hlavou?“

„Ty bys o tom uvažoval?“

„Stačí říct.“

Postavil se, smál se a silně mě uhodil do paže, že jsem to cítil až v konečcích prstů. „Do prdele, McGee, mám víc peněz než Carter pilulek. Jen rád běduju a naříkám. Obchod je obchod. Neurážej mě.“

Vstal jsem a řekl, „Už se tu někdo vyptával, kdo ti našel loď?“

„Tři malí elegáni v oblecích s vestou, asi před týdnem. Jeden uměl anglicky a ani ten moc ne. Řekl jsem, že ji našla pobřežní stráž. Byli z Latinské Ameriky. Věděli, že někdo ale pobřežní stráž upozornil, kde má hledat. Řekl jsem, že to je zajímavé, ale že o tom nic nevím. Říkali, že ten, který dal tip pobřežní stráži, znal majitele lodi. Říkal jsem, že to je taky zajímavé a to že možná byla moje pojišťovna.“

„To jsi řekl chytře, díky.“

Vešla Millis. Měla na sobě jakýsi medový sportovní oblek a voněla drahým parfémem. „Travis McGee! Jsem ráda, že vás vidím!“ zvolala tak přesvědčivě, že bych jí málem uvěřil. „Je ohromné, že jste nám našel Rejdaře!“

„Jen hloupá náhoda,“ řekl jsem.

„Řekla bych, že to je větší štěstí pro vás než pro nás. Zůstanete na oběd? Prosím.“

„Díky, ale musím se vrátit.“

Billy mě doprovodil ke dveřím. Říkal, že v sobotu letí do New Yorku, protože tam dávají dvě představení, které chce Millis zhlédnout, a také jeden její přítel má v jedné galerii výstavu obrazů a je jím pozvaná na vernisáž. Řekl jsem, že doufám, že se budou mít dobře. Říkal, že taky doufá, ale nevypadal, že tomu věří.

Rozhodl jsem se, že dám Mickovi dvacet. Nechtěl jsem být malicherný a dát mu po odečtení výdajů deset procent. Zavolał jsem mu ve čtvrtek, abych zjistil, že ho najdu, a zajel jsem za ním. Dal jsem mu peníze stejným způsobem, jak jsem je dostal, polovinu ve stovkách a polovinu v padesátkách v manilové obálce. Otevřel ji, podíval se dovnitř a zazářil. Na okamžik jsem si představil, jak musel vypadat jako dítě, které zaslechne, že půjde do kina.

„Chacha! Až mě od smíchu rozbolelo břicho.“

„Nějaký dobře oblečený latinský typ zjišťoval u majitele lodi, kdo ji našel.“

„Ke mně nikdo nepřišel.“

„Ale ještě může.“

„O jakou loď se jedná?“

„Taky si už nepamatuju.“

„Kdoví, kdo odpráskl ty děti,“ řekl a mračil se.

„Jaké děti?“

„Dobře, dobře, dobře,“ řekl. „Jste fakt opatrný, co?“

„Ale ještě chodím, mluvím a jsem tu.“

Myslel jsem si, že tímto je záležitost uzavřena.

Sejdu chodbou po špičkách, zavřu všechny dveře, jsem opatrný, nedělám žádný hluk, dokud nejsem z té oblasti pryč. Násilníci někdy mívají blbé nápady a nějaká vysvětlení neberou v úvahu. Raději vás uhoď, než by vás vyslechli. Jejich ubohé mozky mají velmi krátké časové rozpětí pro soustředění, naštěstí. Když se blížily vánoce, udělal jsem pokrok a skoro celou záležitost zapomněl. Občas se mi nečekaně objevil záblesk svitku bankovek v zrzkových ústech nebo

mouchy létající kolem zadku zubařovy dcery nebo kuchyňského nože s červenou stříškou se žlábkou pro prsty, aby se pohodlně držela.

A pak, jednoho dne, jsem měl ve schránce lístek, abych si vyzvedl na poště balíček. Měl velikost a tvar knihy a nálepkou obchodního domu a adresu napsanou rukou. Myslel jsem si, že vizitka bude uvnitř. Spěchal jsem, a tak jsem balíček hodil na přední sedadlo modrého rolls royce a směřoval přes most ve městě. Byl klidný den, nebe mělo barvu šedých očních stínů a naznačovalo inverzi počasí. Potřeboval jsem spoustu maličkostí pro loď, provaz, lanové prstence, těsnicí kroužky z konopí, ředidlo na barvy, pár bronzových klínků. Chtěl jsem si plachtoví na Sedmě trochu zjednodušit. Několik bloků za silnicí je napravo otevřený obchodní dům s námořními potřebami a železářstvím v levém rohu vzadu.

Ačkoliv jsem měl seznam dalších pochůzek, podlehl jsem pokušení projít se železářstvím. Pokaždé si vymyslím a přinesu tři zbytečnosti. Meyer mi předvídá, že se Sedma jednou pod tíhou různých mechanických zařízení potopí.

Když jsem u pokladny platil své hračky, slyšel jsem vzdálené dunění, následované jemným zvukem ve vyšší poloze. Jednou jsem slyšel, jak do sebe narazila čelním nárazem dvě auta, a ta kolize zněla podobně.

Když jsem opouštěl parkoviště obchodu, abych se odebral na další pochůzku, slyšel jsem sirény.

Ten večer, tři dny před vánocemi, jsem poslouchal místní zprávy a zprávy o počasí. Hlásili, že za obchodním střediskem pár minut po desáté explodovala bomba, která na místě usmrtila Emiliana Lopeze ve věku čtrnácti let a Horatia Sancheze, který měl třináct let. Exploze vypálila díru v zadní stěně skladu obchodu s oděvy uprostřed nákupního střediska a mírně poškodila nákladňák zaparkovaný v blízkosti skladu. Exploze byla tak mohutná, že se našly po bombě jen nepatrné stopy. Chemická analýza prokázala špičkový typ užitých plastických bomb a bylo řečeno, že existuje předpoklad, že jde o dokonalou zbrojní technologii. Mrtví chlapci měli v rejstříku drobné přestupky. Zatím se ještě nenašel motiv.

V panteonu musí být jeden bůh zvlášť přidělený pro laskavé, hloupé a ty, co mají štěstí. Vyšel jsem na parkoviště v poloběhu a

zjistil jsem, že můj dárek je pryč. Zapomněl jsem, že v současném Fort Lauderdale se musí auto zamykat.

Děti na ulici si můj balíček otevřely. Zbyl by po mně mastný flek. Jeden mohutný světlý záblesk v mozku a pak už nic pokud, samozřejmě, by John Tinker Meadows neměl pravdu, když v televizi slibuje zlaté uličky a věčný život.

Když jsem se vrátil do salónu, namixoval jsem čerstvý drink pro sebe a Annabellu Everettovou.

Znal jsem ji jako Annabellu Harrisovou, když pracovala pro Billyho Ingrahama v době, kdy měl Billy ještě všude prsty. Provádala se za Stua Everetta, místního hlasatele počasí. Odešla s ním za lepší prací do většího města. Až ho chytila s dívkou, která hlásila sportovní zprávy v jedenáct hodin. Vrátila se bez něho.

Annabelle je vysoká blondýna s širokými rameny a zvláštním pohledem na svět.

„Děje se něco?“ ptala se. „Vypadáš tak divně.“

„Zapomněl jsem si něco v autě.“

„Vypnula jsem tu tvou malou bednu, příteli. Bylo po zprávách a mluvili o počasí. Vážně pochybuji, že mě ještě někdy bude počasí zajímat. Nebo sport. Můžeš to znovu zapnout, jestli chceš.“

„Ne, ne děkuji.“

Asi za pět minut řekla, „Ráda bych si s někým popovídala.“

„Cože? Promiň, Annabelle. Zamyslel jsem se.“

„Řekneš mi nad čím? Čelo jsi měl celé mokré a vzdychal jsi. Uvěřila jsem, že máš starosti. Mám odejít, abys měl klid k přemýšlení?“

„Ne, nikam nechod'. Byl jsem tak rád, že jsem na tebe narazil. Nevěděl jsem, že ses vrátila.“

„Bylo to neočekávané, ale to se stává. Denně se něco děje. Nikdy jsem si nemyslela, že se něco extra přihodí mně, ale vidíš.. Vdaná a rozvedená no, skoro rozvedená všechno za čtrnáct měsíců. Nikdy jsme neměli odtud odejít. Víš, že jsem se tu narodila?“

„Ne, to jsem nevěděl.“

„Co nechápu na situaci ve Philadelphii, je ta dívka, co hlásí zprávy o sportu. Je malá, s boky až sem a má malý fousek. A celkem vzato to člověka mrzí a uráží to jeho sebevědomí. Stu byl prima, do-

kud nezačal dostávat poštu od fanoušků. Tady nikdy žádnou nedostával. Neměl ten správný účes. Ve Philadelphii ho vylepšili. A pošta začala přicházet. Šklebil se do každého zrcadla, které mu přišlo do cesty, a zvedal obočí. Začal se zabývat sportem. Do té doby ho nenáviděl. Hází balónem jako holka.“

Vstala, šla do kuchyňky a nahlédla do elektrické trouby. „Máme ještě čas najeden drink,“ řekla.

„Voní to dobře.“

„Kuře Annabelle je vždycky výborné, příteli. Víš, proč jsem se nabídla, že ho připravím?“

„Proč?“

„Protože jste byli jediní, ty a Meyer, kteří jste se mi snažili naznačit, že Stu je blbec. Proč jsem vás neposlouchala? Ostatní lidi, které tu znám, si celý ten měsíc, co jsem zpět, myslí, že se do mě mohou strefovat jako do terče. Myslí si, že si mohou kopnout a nemohou minout. Asi je to pro vdanou ženu tak normální, že si na to zvykne a pak by jí to snad chybělo. Takže jedině, co musí mužský udělat, je dotknout se jí rukou a ona se oddá a položí na záda. A to jsou žvásty. Ted' mám ráda postel tak jako počasí.“

„A sport.“

„Přesně. Ať si Stu a Malý Fousek předčítají dopisy fanoušků nahlas.“

Když jsem jí podával drink, řekl jsem: „Měl jsem vedlejší motiv, když jsem tě zval na palubu.“

„Proboha, Traviši! Snad ne ty také! Je mi devětadvacet a půl a už potřebuji plastiku, nosím čočky a nemám hlas. Bolí mě nohy a cítím se tak sexy jako Phyllis Schiaflyová. Co to je s vámi, mužskými?“

„Neumíme jinak.“

„Asi se nedokáží ocenit. Tak jaký byl ten tvůj vedlejší motiv?“

„Jsem hrozně zvědavý. Chci se něco dovědět o Millis Hooverové, známé taky jako paní Billy Ingrahamová. Pamatuji si, že jste spolu pracovaly pro Billyho.“

„Tak příteli Traviši, to je ten váš vedlejší motiv! Jak se daří Billymu? Byl ke mně moc velkorysý.“

„Ted’ je s Millis v jižní Francii a pochybuji, že má z toho velkou radost. Vloni čtvrtého července mu nějací mladíci ukradli nový hausbót.“

„Někdo mi o tom psal. Millis vždycky chtěla pro sebe jen to nejlepší. Když se na něco zaměřila, dosáhla cíle.“

„Lod’ se našla se třemi mrtvými těly mladých lidí na palubě. Na jižních ostrůvcích. V hrozném stavu.“

„Proč tě Millis zajímá? Viděla jsem ji párkrát, když pro Billyho pracovala. Ale nikdy jsem s ní nemluvila. Setkala jsem se s ní dvakrát v jejich bytě, severně odtud. Poprvé byla studená jako psí čumák, naposledy byla velice příjemná.“

„Pak chtěla něco po tobě nebo chtěla něco po Billym za to, že byla k tobě milá. Za všechno se platí. Vyprávěj mi o ní.“

„Moc toho nevím. Nejdříve nachystám to kuře, ano?“

A bylo chutné. Vrátila se k tématu Millis teprve tehdy, když z kuřete zůstaly kosti a v láhvi Mondavi Fumé Blanc jen dvě skleničky.

Dívala se na mě skrz plamen svíčky a řekla „Drahá Millis. Kdyby se dalo obchodovat s těly, vybrala bych si její. Nemá chybu. Jen hedvábí a slonovina. A ty zvláštní šikmé zelené oči. Perfektní rysy. A od hlavy až k patě, Traviši. Není v ní ani špetka milosrdenství. Řeknu ti něco, co bych asi neměla. Zjistila jsem to náhodou a nikdy jsem nedala najevo, že to vím. Dostala Billyho do postele dlouho před tím, než Sadie zemřela. Byla to velká aféra. To byl taky důvod, proč Sadiinu smrt tak těžce nesl. Pocit viny. Co si jen pamatuji z účetnických knih, Billy měl čistých nějakých deset až dvanáct milionů. Millis má ráda hezké věci. Ona pro ně žije.“

„Víš něco o její minulosti? Odkud pochází?“

„Nic nevím určitě. Jsou to všechno dohady: Je tomu už více než pět let. Ještě nepracovala moc dlouho v úřadě. Několikrát se u ní zastavili muži. Jeden za druhým. Velice se zlobila. Vytušila jsem, že jí dělají nabídky a ona je odmítá.“

„Jací to byli mužští?“

„Můj dědeček by je nazval městskými podvodníky. Opálení muži s tvrdýma očima, košilemi Dior a botami Gucci. Účesy za padesát dolarů, dovozové automobily se sklápěcí střechou, silné vody

po holení, zlaté řetězy a diamantové prsteny. Muži, kteří pobývají v apartmá a vědí, kam mají zatelefonovat, aby měli dámskou společnost. Možná, že šlo o luzu, možná, že to byli vážení právníci. Dostávala telefony i zvenku. A ty ji velice zlobily.“

„Říkáš, že to jsou tvé dohady, Annabelle?“

„Podle šatů a způsobů bylo snadné uhodnout, že si v bývalém zaměstnání vydělávala více než u Billyho. Byla zapletena do byznysu, který vynášel dobrý peníz, ale neměl budoucnost. Tak se chtěla dostat pryč. Buď se bála nebo ji to nebavilo nebo něco takového. Chtěli ji každopádně získat zpět a nějaký čas ji nenechali na pokoji. Ale ona definitivně odmítla. Kancelářskou práci zapomněla, ale oprášila ji velmi rychle. Pak se začala kolem sebe rozhlížet a byl tu Billy. To slibovalo novou kariéru.“

„Žila v Lauerdale, než odešla pracovat k Billymu?“

„Ne, v Miami.“

Asi za hodinu jsem Anabellu zavezl domů. Začala zívát. Oběma se nám večer líbil a měli jsme stejný názor, že bychom ho měli opakovat. „Příště připravím kačenu Annabellu,“ řekla ospale. „Miluji tu tvou bláznivou starou dodávku.“

Bydlela u pláže v jedné prehistorické budově, kde si najala jednolůžkový pokoj. Byl laciný, protože byl v šestém poschodí a výtah už byl rok vyřazen z provozu. Ve střeše byly díry, ale to se týkalo desátého poschodí. Na chodbě nesvítla světla, takže musela nosit v kabelce baterku. Bytová asociace nedisponovala žádnými penězi, když se obrovská budova začala rozsypávat. V bazénu rostly keře a krajina se vracela k původním trpasličím palmám a pepřovníku. Jen třetina domu byla obydlena. Nikdo nevěděl, komu prázdné byty patří, jestli městu, obci, bance nebo mrtvým penzistům, kteří se již dávno přemístili na Plaza del Rio. Měla velký zájem získat práci a dostat se odtamtud dříve, než ji někdo klepne na schodišti po hlavě. Bylo to tak smutné a žalostné místo, že jsem byl v pokušení jí nabídnout palubu Sedmy, dokud si nezařídí svůj život, ale nebyl jsem ve stavu komplikovat si život svůj. Byla příjemná a byla s ní legrace a byla to pěkná žena, potřebovala pomoc, ale žádnou by nepřijala.

Doprovodil jsem ji ke dveřím, políbil na špičku nosu a vrátil se do noci. V podvědomí jsem se nezbavil myšlenky na bombu v knize,

kteřá roztrhala Horatia a Emilianu na kusy. Tu noc se mi zdálo, že se dívám skřz obrovskou díru ve zděné stěně na stojany a stojany pestřých šatů. Slyšel jsem tikání bomby, podíval jsem se na zem a uviděl balíček, adresovaný mně, přímo před holými prsty na nohou.

6

V neděli, dva dny před Vánocemi, vyslovil Meyer logický výrok. Jestliže někdo udělal opatrný, dokonalý a téměř jistý pokus o vraždu a nepodařilo se mu to, je nutné předpokládat, že se pokusí znovu.

„Také,“ řekl, „musíme očekávat, že další pokus bude tak rafinovaný a smrtelně nebezpečný jako ten první. Určitě si, Traviši, uvědomuješ, že krádež darované knihy a výbuch za obchodem mají souvislost.“

„Měl bych se každopádně zařídít podle toho, že měly.“

„Ano. Pojd', zkusíme vymyslet seznam lidí, kteří by tě rádi odeslali do velkého věčného přístaviště.“

Hodinu a půl jsme diskutovali a k mému překvapení jsme přišli asi na šest jmen. Většinou se týkala minulosti. Sedmé nebylo jméno. Sedmé, v Meyerově profesionálním rukopisu, znělo: „Někdo, kdo si myslí, že jsi zabil tři mladé lidi na palubě Rejdaře.“

„Pokusme se rozlousknout to poslední,“ řekl Meyer. „Vylučme zubaře. Kdyby si myslel, že jsi zavraždil jeho dcerušku, našel by si tě se zbraní v ruce. Ale s určitým váháním. A z toho, co víme, rodině Cannonů je lhostejné, kdo zabil jejich syna Howarda. Zbývá děvče z Peru. Náhodou mám novinový výstřižek u sebe. Gigliermina Reyer y Fonseca. Diplomátova dcera. Obě g ve jméně se vyslovují jako ve slově guma.“

„Díky.“

„Nemáš zač. Ale přezdívka se obvykle vyslovuje jako dž ve jménu Gigi.“

„A co ti tři Latinci ve slušivých oblecích, kteří přišli k Billymu vyzvědět, kdo mu našel loď? Dva zřejmě neuměli anglicky. Proč je to zajímalo?“

Meyer několik minut přemýšlel a konečně řekl, „Zkusme si zahrát ještě s jednou variantou. Majitel lodi si najme člověka, aby mu získal jeho loď zpět za jakoukoliv cenu a potrestal zloděje. Kdo by řekl, že takový příkaz nebyl Billymu Ingrahamovi vlastní? A tobě jeho vykonání? V určitých kruzích by to byl normální postup. Pro ně by bylo obtížné si představit jakoukoliv jinou reakci na krádež.“

„Pak by se Billy stal také terčem.“

„Za předpokladu, že ty splníš jeho příkaz. Ty bys pak byl ten natý a druhý v řadě.“

„Nejsme my ale chytráci?“

„Užitečnou metodou k otestování jakékoliv hypotézy je dovést ji do krajnosti absurdity a zjistit, jestli ještě tvoří jeden logický celek. Scénář předpokládá, že Gigliermína byla v úzkém spojení s mocnými v Peru, a ti se nezajímají o míru úmyslu nebo míru viny. Děvče je po smrti a msta si žádá životy všech, kteří se na ní podíleli.“

„Diplomat?“

„Někdo, kdo je dychtivý udělat mu velkou laskavost.“

„Dobře. Ale zpomal trochu, Meyere. K čertu, někdo ty tři zabil. Podívej se, například tato situace je absurdní. Vrátili se z Yucatánu s kokainem. Pracovali ve vlastní režii. Měli nějaký kontakt a zavolali z benzínové pumpy přes ulici ze Starfish Mariny. Domluvili schůzku a někdo přinesl peníze, aby nakoupil. Cannon nebo McBridová zpozorovali, že to jsou divné peníze, a škaredá scéna započala.“

„Ale z toho, co jsi vyprávěl, Traviši, to vypadá, že spíš ti tři na palubě chtěli s těmi penězi nakoupit. Přece jsi zjistil, že je Cannonovi někdo nacpal do tlamy. Kdyby ti, co přišli na palubu, chtěli s falešnými penězi nakupovat a přišlo se na to, nechali by si je včetně zboží, které přišli koupit.“

„Peníze vypadaly na dobrou kvalitu.“

„A asi by prošly, sem tam jedna bankovka, ale ne v jedné várce.“

„Možná, že si Cannon nevšiml, že jsou falešné. Mohl už mít peníze za zboží a někdo ho přepadl, hledal peníze a přinutil ho prozradit, kde jsou schované, našel je a zjistil, že jsou nepravé.“

Meyer smutně zavrtěl hlavou. „Černý medvěd, který se nedostal k plástvi medu. Máme příliš bujnou fantazii, McGee. Potřebujeme zjistit ještě nějaké drobnosti.“

„Aby získali čas?“

Meyer byl zachmuřený, ukázal na mě prstem a řekl, „Bum a je po tobě.“

„To je hrozně legrační. Strašná sranda. Měl bys to položit na papír, abych na to nikdy nezapomněl.“

„Promiň,“ řekl a vypadal zdrcený. „To se ke mně vůbec nehodí. Byl to prostě blbý impuls. Každý z nás se tu a tam chová scestně.“

„Ty ale zřídka.“

„Jsem tak překvapen jako ty.“

Ráno na Boží hod vánoční zemřel F. William Ingraham v hotelovém apartmá v Cannes na masivní mozkové vykrvácení. Vyšlo to ve středu dvacátého šestého v ranních novinách v Lauerdale. Článek obsahoval veškeré úspěchy, kterých dosáhl při přeměně místní krajiny, a ocenění a pocty, jakých se mu dostalo. Spojili se s několika politiky na vysoké státní úrovni a jejich názor nesporně potvrzoval, že Ingraham byl dobrý občan, občansky uvědomělý a zodpovědný, a jeho odchod znamená pro obyvatele Floridy ztrátu. V článku na celou stranu byla rovněž zmínka, že truchlící vdova Millis Hoover Ingrahamová převezla jeho ostatky domů, kde se bude konat pohřeb.

Vím, že můj právník Frank Payrie, jehož služby potřebuji velmi zřídka, byl dlouhá léta Ingrahamovým právním zástupcem. Byl jsem přesvědčen, že spolu s bankou převezme řízení Billyho majetku. Navštívil jsem ho to odpoledne v kanceláři v budově banky. Založil si novou firmu. Takoví muži mění společnosti jako tanečníci čtverylky. V té poslední měl zastoupení Marhead, Carp, Payne a Guyler. Čekal jsem patnáct minut a přemýšlel o nohách jejich sekretářky. Její stůl se dal nazvat soukromým sítem. Frankova sekretářka mě pozvala do rohové kanceláře, která vypadala jako malá knihovna v britském klubu. Podali jsme si s Frankem ruku.

Omluvně si pohládl rostoucí bříško a dodal, že musí začít chodit do nějakého fit centra. To říká vždycky. Navrhl jsem mu podnik Loise. Zeptal se, jestli jsem přišel změnit závěť. Odpověděl jsem, že

ji chci ponechat takovou, jaká je, ale rád bych s ním hovořil o majetku Billyho Ingrahama.

Sedli jsme si ke stolu naproti sobě. Říkal, že to je tragická událost, že byl Billy připraven o mnoho krásných let a že stav jeho majetku je veden v naprostém pořádku, protože si ho Billy sám pečlivě urovnal, když prodal své obchodní podíly, akcie, členství, sídla a pozemky. Všechno, co mohl přenechat v poslední vůli, přenechal, a tak jen málo věcí bude v závěti potvrzeno soudně. Většinou jen auta a sbírka západního umění.

„Je Millis jediná dědička?“

„Chcete si ji vzít, Trave?“

„Jinak by mi nezbývalo nic jiného, než začít byznys s hady. Opravdu nepotřebuji vědět, jak na tom bude, Franku. Soudím, že dostane veškeré jmění, pokud sem tam nepřenechal někomu nějakou maličkost. Ale co mne zajímá, je jeho pojistka.“

„Proč?“

„Protože v případě, že při náhodné smrti má být odškodnění dvojnásobné, někdo by mohl mít zájem.“

„Náhodné! Podívejte se. Měl nadváhu a nebyl v kondici. Měl vysoký krevní tlak. Celý život hodně stresů. A zemřel v posteli.“

„Znamená vražda náhodnou smrt?“

„Blázníte, McGee? Nedíváte se moc na televizi?“

„Určitě jste se doslechl o Rejdaři.“

„Vím všechno. Vím, jaká to byla ztráta. Vím, že jste mu loď našel. Nebuďte překvapený. Je to důvěrná informace mezi právníkem a klientem. Vím, kolik vám zaplatil. Terno. Štěstí spadlé do klína. Doufám, že to uvedete v daňovém přiznání. To je moje právnícká rada.“

„Vždycky vykazují všechno, co se objeví v daňovém prohlášení někoho jiného. To jste mě naučil už dávno.“

„Co to byl za nesmysl s vraždou?“

„Berte to, prosím, Franku, jako přísně důvěrné.“

„Samozřejmě.“

„Minulou sobotu byly bombou zabity dvě děti. Ta bomba mi přišla poštou, ale nezamkl jsem auto. Parkoval jsem u obchodního

střediska. Balíček vypadal jako kniha. Když jsem přijel domů, v autě nebyl. Ty děti měly v rejstříku drobné krádeže.“

Zíral na mě, kousal se do rtu a zeptal se, „A vy jste s tím nešel na policii?“

„Vy znáte moc dobře všechny důvody, proč chci mít s místní policií co nejmín společného. Snad krádež dárku a exploze nesouvisí.“

„Kdo usiluje o váš život?“

„Asi někdo, kdo si myslí, že jsem potrestal ty mladé lidi za krádež lodě. Myslí si, že si mě Billy najal, abych právě to udělal. Nevím, kdo to je. Jestliže nevím, kdo mi poslal bombu, pak nevím, kdo zabil ty dva chlapce. S čím bych asi šel na policii?“

„Hm.“

„Můžete zařídit pitvu?“

„Millis mi řekla do telefonu, že nechává tělo balzamovat ve Francii. Kdyby měli v úmyslu provést pitvu, zmínila by se. Jen mi, Traviši, porad'te, jaký já mám důvod, abych nařídil pitvu? Víte, co by to znamenalo? Všichni by si mysleli, že podezírám Millis. A já nemám zájem, aby na mě byla zlá.“

„Znáte časový rozvrh?“

„Moment. Přiletí s ostatky v pátek, v Miami bude v půl dvanácté. Společnost Decker a synové přistaví pohřební vůz k převozu do pohřební síně. Bohoslužba je v neděli ráno, třináctého, v United Baptist a pohřeb se koná v poledne v Elysian Fields. Bude položen do hrobu k Sadie.“

„Co tak nechat udělat pitvu neoficiálně? Jedná se jenom o lebku.“

Premýšlel. Pak zavrtěl hlavou. „To prostě nemohu udělat a řeknu vám proč. Předpokládejme, že se opravdu zjistí jiná příčina smrti. Ačkoliv to nepodléhá naší úřední pravomoci, musel bych podat oznámení místnímu soudu a oni by asi museli dále informovat francouzské úřady. Něco takového jsem ještě za svou praxi neměl. Určitě se věc dá zvládnout oficiálně a v tichosti. Budu muset využít laskavosti známých po celém městě. Soudce, státního zástupce, lékaře, Floyda Deckera. Bože, jak nenávidím používat známé, McGee.“

„Tak raději necháme přítele Billyho pohřbít a pak můžeme sedět a divit se.“

„Nejprve budu muset učinit přísežné prohlášení, že mě navštívil před cestou do Francie s žádostí, abych se ujistil, že zemřel přirozenou smrtí, kdyby tam přišel o život. Tak bych vykonával povinnost ke klientovi. A možná bych napsal, že Billy řekl vám, abyste mne zkontroloval, jestli jsem vyplnil jeho přání.“

„Výborně.“

Vzdychl. „Určitě jsem už v životě udělal i větší hlouposti, ale nepamatuji si kdy.“

Frank Payrie mi telefonoval ve tři čtvrtě na tři v neděli ráno, den před Novým rokem, a vyrušil mě z bouřlivého snu, který odezněl, než jsem si z něj mohl něco zapamatovat.

Hlas měl pod kontrolou. „Jsem u společnosti Decker. Průšvih, chlape.“

„Co se stalo?“

„Když vynechám lékařskou hatmatilku, někdo ho nějak oddělal. Asi bude pozdě na to, abychom zjistili, jestli to byly drogy. Mohla to být zrovna tak rána do hlavy ponožkou písku. Pak strčili něco tenkého a ostrého do vnitřního koutku levého oka. Něco jako strunový drát zaostřený na jednom konci, ostrý a tvrdý. Zapíchli a trochu otočili. Drát byl zahnutý a způsobil masivní krvácení, jako by se přetrhla jedna z hlavních tepen v mozku. V místě vpichu nedošlo k žádnému krvácení.“

„Jaký průšvih?“

„Nepromýšleli jsme to. Musí existovat oficiální zpráva. Nález musí být verifikovaný dalšími lékařskými autoritami. Bude pokračovat pitva v plné míře s laboratorními vzorky orgánů a tak dále a tak dále. Bude třeba soudní výrok hlavního soudu, nejmenující žádného pachatele a všechno to ostatní. Alespoň kopie budou předány Sureté nebo jak tomu ve Francii říkají. A protože Billy byl prominent, každý bude chtít smočit zobák, aby se jeho jméno dostalo do novin. Trave, telegrafní síť se toho chytí a všechno bude poukazovat na Millis, obzvláště jestli najdou stopu po silném sedativu, když budou dělat podrobnou pitvu. Pohřeb bude nekonečně oddalován. Zítra bude v

kostele pamětní bohoslužba. To jsme si dali! Děkuji vám moc pěkně, McGee.“

„Zvýší se hodnota jeho majetku?“

„Snad o sto padesát dolarů, což je něco takového, jako kdybyste zvětšil objem vody v bazénu, když se do něj vymočíte.“

„Ví už Millis něco?“

„Ještě ne. Asi pojedu na týden do St. Kitts. Musím si odpočnout.“

„Ano, potřebujete to, Franku.“

„Vezmu ženu, děti a rybářský prut.“

„Chci, abyste o něčem přemýšlel.“

„O čem?“

„Millis je velmi, velmi chytrá žena.“

„Souhlasím.“

„S penězi zachází opatrně.“

„Věřím.“

„Stojí to daleko méně, když přiveze domů urnu s popelem. Kdybyste někoho zabil, je to i daleko bezpečnější.“

Nastalo tak dlouhé ticho, že jsem si myslel, že zavěsil. „Franku?“

„Jsem tady. Nebudu v soudní síni, bude tam Roger Carp. Získal by spoustu informací z toho, co jste právě řekl. V případě, že nás bude chtít mít na své straně.“

Zúčastnil jsem se bohoslužby v půl jedenácté v United Baptist. Velký kostel byl z poloviny zaplněn. Kdyby v té době Ingraham ještě pracoval, byl by kostel plný. Obchody vytváří společenské povinnosti. A chyběl jeden deri do konce roku.

Přijel jsem brzy a stál jsem venku, dokud nepřijela Millis. Vybrala si tmavomodrý Lincoln Continental a podle uniformy patřil muž, který auto řídil, do bezpečnostní čety v Dias del Sol. Jeden bleďý mladík od společnosti Decker doprovodil vdovu dovnitř. Nesmělým způsobem ji držel za loket. Měla na míru šitý černý kostým a malý klobouk s krátkým černým závojem. Rty namalované neměla.

Farář dr. Barnell Innerlake vedl bohoslužbu. Hovořil váhavě, jakoby z revidovaného písma. Vyprávěl o Billyho skromných začát-

cích a výsledcích práce, když Bůh požehnal jeho energii nějakou hotovostí.

Stál jsem blízko dveří velkého Lincolna, když řidič vdově otevřel dveře. Vcházela do auta, pak se zastavila a otočila ke mně. Viděl jsem záblesk v zelených očích pod závojem.

„Slyšel jste to?“ zeptala se.

Byla příliš tvrdá, abych něco hrál. „Ano, slyšel.“

„Přijďte, prosím, ke mně.“

„Hned?“

Pohlédla na diamantové hodinky. „V poledne?“

„Dobře.“

A vplula do auta na zadní polstrované sedadlo, ta nepatrná osůbka.

7

Mladíci z bezpečnostní čety v malém foyer věžáku Alfa v Dias del Sol měli černé pásy. Asi to patřilo mezi povinnosti spojené s bydlením v dvoupatrovém bytě. Možná to byl výraz opravdového smutku. Billy byl oblíbený. Lidi pro něj pracovali rádi. Byl velkorysý.

Millis otevřela dveře, jakmile jsem položil ruku na zvonek. Převlékla se do širokých bílých bavlněných kalhot a oranžové blůzy s dlouhými nabíranými rukávy, sepla si vlasy oranžovou přízí. Byla bosá.

Odpověděla na pozdrav, zavřela na zástrčku a vedla mě přes dlouhý obývací pokoj s širokou prosklenou stěnou s výhledem na moře. Pokoj byl zařízen v modrém a šedém odstínu. Následoval jsem ji krátkou chodbou do malé místnosti, která zřejmě sloužila v bytě jako její šatna. Byl v ní toaletní stolek s čalouněnou židlí a zrcadlem, obklopeným mléčnými žárovkami. Byl tam francouzský stůl z tmavého dřeva a sedačka z kůže kaštanově hnědé barvy. Křeslo pro dvě osoby a dvě židle. Dvě stěny měly posuvné dveře, které zřejmě skrývaly šatník a klenutý vchod do menšího pokoje s vyvýšenou velkou postelí.

Nenápadně pokynula ke křeslu pro dva. Opatrně jsem do něj vplul. Vypadalo křehké. Místnost byla bez oken a bylo tam přítmí. Světlo přicházelo klenutým vchodem z ložnice.

Otočila židli, která stála u stolu, a posadila se. Pokrčila rameny a přimhouřila oči ve zvláštní grimase.

„Není to pro mne jednoduché,“ řekla.

„Je mi líto, co se stalo.“

„Měl vás rád. Mně se to nelíbilo, protože jsem se s nikým nechtěla dělit ani o něj, ani o jeho pozornost.“

„Netušil jsem, že vám na něm tolik záleželo.“

Její melancholický úsměv zvadl. „Já také ne. Alespoň zpočátku ne. Myslela jsem si, že si беру Billyho pro pocit bezpečí a jistoty, pro pocit hmotného zabezpečení. Myslela jsem si, že si ho беру proto, že to bude pro mne znamenat konec tahanic. Ale nakonec jsem si ho vzala, protože jsem ho milovala. Nepochybovala jsem o lásce z jeho strany. Do té doby to nedokázal nikdo. Byla jsem žádaná a milována.“

„Byl na vás pyšný.“

Zamračila se. „Musela jsem žít tak, abych odpovídala jeho představě. Mohlo mě to změnit k lepšímu, McGee?“

„Možná ano. Jestli jste se do té role vžila.“

„Asi. Víte, že mi v pět telefonoval Frank Payne a řekl mi, že někdo Billyho zavraždil? Od té doby jsem vzhůru a přemýšlím. Existuje určitá šablona. Hnusná šablona. A k tomu spousta dohadů.“

„Nerozumím.“

„To ani nečekám. Musel byste vědět daleko víc. Budu vám to muset říct. Nerada to komukoli vyprávím, ale znal jste Nellyho Forzeze?“

Zamyslel jsem se. „Je to ten. asi před osmi lety, našli ho po kouskách po celé oblasti Greater Miami?“

„Části Nellyho těla jako varování, aby si další dali pozor. Nastrčili je blízko center drogové distribuce. Žila jsem s ním už tři roky, když ho zavraždili. Stal se příliš chamtivým. To se stává. Myslel si, že ze všeho vyvázne. Nebyl na to dost bystrý. Nastěhovala jsem se k němu těsně předtím, než mi bylo dvacet. Vedli jsme bohatý, veselý život. Měli jsme spoustu peněz, oblečení, šampaňského, líтали jsme

do Vegas a na ostrovy. Měli jsme krásný byt. Později jsem se do-
slechla, že někteří žádali můj život také, kdybych náhodou do toho
byla namočená. Ale muž Arturo Jornalero se za mě zaručil. A já jsem
se k němu přestěhovala. Ne na stálo jako k Nellymu. Arturo má ženu
a děti. Patří mezi ty nejvyšší, tam by se Nelly nikdy nevyšplhal. Je
skoro špičkou pyramidy a jedná se o byznys sedmdesáti bilionů dola-
rů ročně. Tak ve dvaadvaceti jsem na žebříčku postoupila o pár pří-
ček. V pětadvaceti jsem přišla k rozumu. Viděla jsem vrásky u očí,
vrásky na krku a bylo mi jasné, že jakmile přestanu být atraktivní,
jakousi raritou, se kterou se Art může chlubit kamarádům, budu ze
sejfu vyhozena, možná s malou hromádkou, aby ta změna nebyla tak
tvrdá. Když jsem odešla, Arturo mě vypátral, poslal za mnou pár lidí
s žádostí, abych se vrátila. Odmítla jsem. Pak několikrát telefonoval
a vzdal to. Odpověděla jsem najeden inzerát v místních novinách.
Chtěla jsem být s někým, kdo by mne nevyhodil, když se mu zachce.
Postavila jsem si svého nového šéfa jako terč a s Billym Ingrahamem
jsem si plánovala delší budoucnost, než jaké by se mi dostalo v Mi-
ami. To jsem vám musela vyprávět, abyste pochopil další.“

„Dost jsem o vás přemýšlel, Millis. Něco mi tu nehrálo.“

„Máte bystré oko. Znervózňoval jste mě. Arturo se se mnou spo-
jil okamžitě, když ve zprávách identifikovali to děvče z Peru. Říkal,
že setkání je velmi důležité a nemá nic společného s naším dřívějším
přátelstvím. Tak to nazýval. Přátelství. Tak jsem se tajně vykradla a
setkali jsme se v jednom motelu.“

Řekl mi, že se dostal do pekelně těžké situace. To děvče, Gigi,
kterému prořízli hrdlo, byla neteř špičky. Muže, který zaujímal před-
ní místo v drogovém byznysu v Peru, v Limě. Ten muž, Isidro
Reyes, je bratr Gigiina otce, diplomata. Je to velká a mocná rodina a
s největší pravděpodobností byla tato Gigliermína miláčkem, chova-
ným všemi jako oko v hlavě. Byla zasnoubena s mladým právníkem
z jiné mocné rodiny. Dovedete si představit jejich vztek? Hned se
roznese, že bude potrestán každý, kdo měl s vraždou něco společné-
ho. Arturo říkal, že pečlivě sledoval moje kroky ze starého přátelství,
a dodal, že je zvláštní, že se setkáváme za takových okolností, ale že
potřebuje zjistit, jestli ty děti nechal zabít Billy, když se snažil získat
zpět svou loď.

„Hovořili jsme dlouho. Řekla jsem mu o vás, jak jste našel Rejdaře podle snímků braných z letadla, jak jste telefonoval pobřežní stráží a Billymu v den, kdy jste loď našel s mrtvými těly na palubě. Chtěl vědět, jestli jsem si jista, že jste loď nenašel o pár dní dříve a pak, třeba z netrpělivosti, když na ni nikdo jiný nepřišel, jste to teprve nahlásil. Ujistila jsem ho, že bezpečně vím, že to tak nebylo. Taky jsem řekla, že Billy by nikdy nežádal, abyste získal loď za každou cenu bez ohledu na to, koho byste musel zabít. Řekla jsem, že padělané peníze vůbec nezapadaly do scénáře. Poděkoval mi za můj čas a řekl, že jsem mu moc pomohla. Podali jsme si ruce a pak jsme si uvědomili, jak je to hloupé, smáli jsme se, políbila jsem ho a tím to skončilo. Teď je Billy mrtvý. Zavražděný. Neumím si představit nikoho, kdo by měl zájem ho zabít kromě nějakého blázna v Peru, který tu celou záležitost nepochopil.“

Pak jsem jí vyprávěl o dárku, knize a jak se krev dětí rozstřílela do výšky patnácti stop na zadní stěně skladu obchodu s oděvy, zvaného Malý boutique. Dívala se na mě v ohromení. „Vím, že mi Arturo uvěřil. Pochopil to. Nepocíťoval žádnou zlobu nebo urážku. Vím, že mi věřil. Říkal, že to bude obtížnější. Obvykle se nezajímá o krvavou špínu v Keys. Někdo dopravil příliš málo nebo žádal příliš moc nebo vstoupil do hry v nepravý čas. Všem by to bylo fuk. Ale tentokrát zemřela nepravá osoba a tak na to budou chtít přijít. Začíná to vypadat tak, jak jsem si to ráno myslela, McGee. Nemohou zjistit, co se stalo, a tak zabíjí lidi, kteří se na tom mohli podílet, jen aby měli něco.“

„Existuje ještě další způsob, jak si to vysvětlit.“

„Jaký?“

„Zjistili, kdo to opravdu udělal, a na ty lidi raději nesahali.“

Souhlasila. Pak jsem se zeptal, jestli je dobrý nápad najít Artura Jornalera. Otočila se, ze zásuvky stolu mi vytáhla jeho navštívenku a podala mi ji. Jornalero Management Associates. Říkala, že to je v docela nové úřední budově, kde mají dvě horní patra. Jsou to dva bloky jižně od budovy Miami Herald v Biscayne a půl bloku západně na pravé straně ulice. Na budově není označení, jen nad vchodem jsou obrovské zlaté číslice 202.“

Napsala mi pár řádků, které jsem mu měl poslat. Umožní mi s ním setkání. Obálku zalepila, podala mi ji a já jsem ji schoval.

Pokrčila rameny a řekla: „Mám pocit, jako bych padala a padala na nějaké tmavé studené místo, hloub a hloub dolů tmou.“

Podala mi ruku, a když jsem ji chytil, vedla mě do ložnice. Byl to dámský zařízený pokoj. Polootevřenými dveřmi jsem viděl do další ložnice. Na vzdálené straně jsem uviděl na dřevěné desce znázorněný lov ryby. Jako živý. U hižka se otočila a objala mě, s čelem na mých prsou. „Mohli bychom tak chvilku zůstat?“ zeptala se. „Držte mě, a jestli vám to nebude vadit, trochu si popláču.“

Tak jsme se natáhli na velkou postel, tiskl jsem ji k sobě a ona plakala. Byla takový proutek, křehká a bezbranná. To bylo to, co jí dříve chybělo.

Když skončila s usedavým pláčem, řekla: „To bylo poprvé, co jsem byla schopna pro něj plakat. Už jsem přemýšlela, jestli vůbec budu a kdy. Nikdy mne ještě k nikomu nevázaly tak silné city jako k Billymu.“

Hlas se jí zlomil při vyslovení jeho jména a slzy nebraly konce. Když přece ustaly, myslel jsem si, že usnula. Okno s žaluziemi bylo částečně otevřené. Slyšel jsem vlny Atlantiku a jejich nárazy na pláž. Také odněkud přicházela tlumená hudba. Hlavu měla opřenou o mé levé rameno. Vlasy měla voňavé. Pravou rukou jsem se jí dotýkal. Její kulaté tvrdé koleno mne tlačilo do levého stehna. Uvažoval jsem, jak jsem k této poloze přišel. Naposledy jsem byl s ženou několik týdnů předtím, než jsem odplul pro Hubieho šalupu. Cítil jsem její pravidelný, teplý dech. Vzpomněl jsem si na dobu, kdy jsem si zlomil tři žebra, a na to, jak se mi tehdy dýchalo. Myslel jsem na rampouchy, krupobití a rozbité sklo. Ale nic z toho mi nezabránilo, abych vyvinul do prstů sílu a přitlačil ji k sobě blíž. Doufal jsem, že spí a nic nezpozoruje. Ale její dech se změnil a boky na mne přilepila tak, že jsem si nemohl nevšimnout, že mi myšlenky na led a bolest nepomohly.

Náhle se posadila, rozepla blůzu a sundala ji. Měla zavřené oči, asi aby se nemusela dívat na to, co dělá. Její ústa prozrazovala, jak Francouzi říkají, rezignaci a sebepohrdání. Poklekla, vložila palce za pas bílých kalhot a posunula níž, srolovala se na záda a odkopla je.

Pod blůzou a kalhotami neměla nic. Měla elegantní tělo, štíhlé a teplé jako hedvábí a slonovina, se zrádným nádechem nedospělosti, bradavky měla malé a růžové a ochlupení vypadalo jako čmouha ze sazí.

Řekl bych, že tu nebylo moc něhy. Byli jsme zloději za denního světla, vykrádající zvláštní ložnici, kde jsme hledali poklad jak možno nejtíšeji a nejrychleji, ruce se nám chvěly, srdce tloukla jako o závod. Našli jsme ho až moc rychle.

Z koupelny vyšla v dlouhém županu barvy slonoviny. Stál jsem oblečený u okna a díval jsem se dolů na moře. Otočil jsem se. Dívali jsme se na sebe, partneři spoluúčastní na zločinu.

„Já se nepoznávám,“ řekla.

„Já také ne. Nevhodná doba, nevhodné místo.“ Položil jsem jí ruce na ramena, sehnul se a letmo ji políbil na rty. Byly studené a mdlé. „Kdo už umí říct, jací jsme. Žijeme a umíráme, milujeme a umíráme. Žijeme na planetě s tvorečky, kteří se pomilují jen jednou a zemřou. Devět měsíců po zemětřeseních anebo povodních a explozích bomb se rodí hodně dětí.“

„Udělala jsem chybu,“ řekla.

„Nebyla úmyslná.“

„Jak se to pozná? Chtěla jsem si dokázat, že se to nemůže stát. Ale mýlila jsem se a teď se stydím.“

„To nedělejte.“

Když jsem odjížděl od luxusního domu vdovy Ingrahamové, prosil jsem v duchu Billyho Ingrahama, aby proboha pochopil. Říkal jsem mu, že je nám to oběma líto.

Měla přece dobrý důvod k tomu, aby se nechala držet v náručí. Možná, že jedním pokoutním důvodem pro to, co se stalo, byl fakt, že se cizímu člověku vyzpovídala ze špinavé minulosti. Následující šok ze zpovědi se eliminuje, když se z cizího člověka stane milenec. Takové myšlenkové pochody jsou snadněji rozumově odůvodnitelné.

Bylo mi jasné, že se nebudu ptát Meyera na jeho názor na celou věc, a uvědomil jsem si, že od něho vyžaduji, aby měl na McGeeu lepší náhled, než mám v poslední době já sám. Svět byl chaos. Začal jsem mít problémy s vytvářením úsudků. Millis také.

8

Nejdříve jsem zatelefonoval, abych se ujistil, že pan Jornalero je přítomen. Nesjednal jsem si schůzku. Poslal jsem Millisinu zprávu po recepci a čekal patnáct minut. Pět dalších židlí bylo neobsazených. Na malém stolku byla hromada architektonických časopisů. Místnost neměla okna, svítily zářivky. Na stěnách visely pěkné barevné grafiky různých velikostí. Malé banky, vjezdy, úřední budovy. Každá měla ozdobný emblém z iniciál JMA v pravém rohu. Hudba tu přicházela po drátě. Čas od času jeden z telefonů na stole recepci zazvonil nebo zabzučel, ona do něj něco zamumlala, stiskla knoflík a zavěsila.

Telefon zabzučel. Zvedla sluchátko a pak mi vysvětlila, kde najdu kancelář pana Jornalera. Tady těmito dveřmi a dále druhé dveře vlevo.

V jeho kanceláři nebyl stůl. Kožený nábytek, police na knihy, malý konferenční stolek, okna s výhledem na blízkou budovu bez oken, na kousek zátoky a krásné věžáky na Beach.

Šel mi vstříc, podal mi ruku a uvedl mě k naproti sobě stojícím koženým křeslům u nízkého konferenčního stolku. Byl to statný muž něco málo přes padesát. Jeho husté tmavé vlasy dostávaly šedý nádech. Měl bledý obličej, hrubé rysy, tělo silných kostí. Vyzařovala z něj vyrovnanost. Byl oblečen do drahého obleku šitého na míru. Na vzorované žluté hedvábné kravatě se skvěl emblém vévodkyně Mary, na malíčku zlatý prsten se smaragdem až neskutečně velkým. Z tohoto člověka číšely peníze, moc a významnost. A nečekané přátelství.

„Byli jsme s Millis dlouho dobrými přáteli,“ řekl. „V poslední době jsme nebyli ve styku. Jestli existuje něco, v čem bych mohl pomoci.“

„Vyprávěla mi, že jste se setkali v říjnu. Netajila před vámi, že jsem našel Billymu Ingrahamovi loď. Prý vám bylo líto, že na ní zůstala ta dívka z Peru, protože pocházela z významné rodiny.“

„Promiňte mi, pane McGee, jestli vám připadám trochu popletený. Je dnes třetí den v novém roce. Nebyl jsem pár dní v úřadu. A dnes od sedmi od rána poslouchám o problémech a musím se v nich zorientovat. Neuvědomil jsem si, proč je mi vaše jméno povědomé.“

„Slyšel jste o Millisině manželovi?“

„Samozřejmě. O takové události se hodně píše. Jak to Millis zvládá?“

„Docela dobře.“

„Nové zprávy naznačují, že patří mezi podezřelé. Samozřejmě, je to nesmysl. Mluvil jsem s ní a vím, jak moc měla pana Ingrahama ráda.“

„Zdá se, že vražda Billyho má souvislost s dívenkou z Peru.“

Zíral. „Nevidím tu spojení.“

„Přesvědčila vás, že jsme s Billym neměli nic společného s tím, co se stalo na palubě Rejdaře?“

„Ano. Samozřejmě. Je zvláštní, že jsme se museli setkat za takových okolností. Ano, přesvědčila mě.“

„Když jsem přišel na palubu, mouchy se už daly do díla. Musel jsem čichat do hadříku s benzínem, abych vydržel dole a zjistil, co se stalo.“

„Řekl jsem vám, pane McGee, přesvědčila mě.“

„V sobotu, tři dny před vánocemi, vybuchla u obchodního střediska v Lauerdale bomba a zabila dvě děti. Četl jste o tom?“

„Ano, vzpomínám si.“

„Bombu, která vybuchla, jsem dostal poštou jako dárek. Ještě jsem ho neotevřel. Šel jsem nakupovat a nezamkl jsem auto. Dá se předpokládat, že ty děti ho štípaly a zanesly za obchod a tom ho otevřely. Odborníci tvrdí, že byla vyšolichaná špičkovým odborníkem.“

Arturo Jornalero se mračil s pohledem na nehet pravého palce. Pak ukousl špičku nehtu, rychle vstal, přešel k oknu a díval se ven. Ruce měl složené za sebou.

Aniž by se otočil, řekl: „Představme si, že syn drahého přítele nebo cenného obchodního partnera odjede na prázdniny do Peru. Řekněme, že odjede do Cuzco a je zloději v noci zavražděn na tmavé ulici. Truchlící otec ke mně přijde a já se spojím s obchodním partnerem v Peru. Ten zařídí, že viníci budou potrestáni bez čekání na pomalý proces práva. Je to záležitost přátelství a cti.“

„Necítili by se tedy zavázání najít opravdové viníky?“

Pomalů se vrátil k židli, usadil se a nahlas vzdychl. „To mě netrápí, pane McGee. Když identifikovali to děvče, došlo k nažhavení

drátů mezi Miami a Limou. Okamžité podezření padlo na kohokoli, kdo informoval pobřežní stráž. Ten mohl zabít ty tři. Lidé zabíjejí za mnohem méně než za sumu, kterou jste obdržel za nalezení lodě. Řekl jsem svým obchodním partnerům, že znám ženu pana Ingrahama a že fakta zjistím. Setkal jsem se s ní. Pak jsem si nechal zjistit váš životní styl a reputaci a také charakter a věhlas vašeho přítele pilota z letiště Southdale. Pak jsem dal zprávu mým partnerům, že je vysoce nepravděpodobné, že máte s nesnázeami cokoli společného, nebo že by v tom měl prsty pan Ingraham. Bohužel se to stalo na palubě jeho lodě, která byla minulý červenec ukradena v Citrine. Řekl jsem jim, že si myslím, že vraždy byly výsledkem nějakého nedorozumění při obchodu.“

„Neměl jsem daleko k tomu, že jsem byl roztrhán na cucky a Billy byl zavražděn v Cannes drátem zaraženým do hlavy. Asi se vám nepodařilo někoho přesvědčit.“

„Dále jsem se tím nezabýval. Vidím ale, že budu muset.“

V jeho tichém a příjemném hlasu jsem slyšel dost britkosti. Nezapovídala mi, že zařídí, aby bylo pár lidí v nejbližší budoucnosti nešťastných.

„Jaké je vaše zaměstnání, pane Jornalero?“

„Jsme mezinárodní manažerská a poradenská společnost. Když se nám během porady podnik zamlouvá, snažíme se získat jeho akcie. A tak se nám během let podařilo dosáhnout zvláštní směsice. Vlastníme část filmové distribuce a produkčních společností v Jižní Americe a v Orientu. Vlastníme podíly výrobních společností a bank v Bahamas, Cartagene, Bolívii a Jižní Africe. Máme smluvní filiálky a architektonické služby, zaměstnanecký úřad a velký podíl na ropovodu a menších pobřežních nákladních lodích. Máme dobré vedení a platíme si právní zástupce. Obvykle se nestaráme o detaily v procesu.“

„Angažujete se v nějaké společnosti v Limě?“

„Vlastně v několika. A některé z nich vlastní podíly společností v jiných zemích s naší spoluúčastí. Je to celý komplex.“

„Předpokládám, že jste v dost dobrém postavení, abyste investoval kdykoliv. Spravujete přece obrovský příliv v hotovosti z drogového byznysu.“

Zíral na mě, čelist mu klesla, pak se rozesmál a praštil se velkou bílou pěstí do stehna. „Millis má velice živou a dramatickou fantazii. Musím přiznat, že když jsme žili spolu, vyprávěl jsem jí ze svého života nějaké melodramatické historky. Jsem obyčejný obchodník, ale když žena vyžaduje lesk a záhady, člověk se jí snaží vyhovět. Ujišťuji vás, pane McGee, že jsem v životě neviděl kilo kokainu a o to méně při prodeji nebo koupi. Viděl jsem pár hlupáků při společenských událostech šňupat. Hnusná a ponižující podívaná. Jste obětí kliše, že každý latinský obchodník musí být nějakým způsobem zapleten s drogami. Ano, máme dobrý příjem v hotovosti. Protože jsme si to tak zařídili. Naše investice nám vynáší a je to politika společnosti, abychom byli kdykoli připraveni na nečekanou šanci. Mnoho obchodních transakcí se nepodařilo, protože ani peníze, ani úvěr nebyly okamžitě k dispozici. Právě nyní, tento týden, díky našim bankovním kontaktům s Hong Kongem, kupujeme skladovací prostory ve svobodné zóně v Panamě.“

„Dobře. Všechno je to úplně poctivé. Co tedy znamená celé to vyhýbání se policii, protože chcete někomu udělat laskavost?“

„Znáte slovo pundonoř? Je to otázka cti. Ta dívka byla sexuálně zneužita, než jí prořízli hrdlo. To je pro její rodinu velice bolestné. Jsou bohatí a mocní a velice, velice nazlobení. Vědí, že odsouzení vrahové stráví léta v klimatizovaných celách s dobrým jídlem a sledováním televize a čekáním na odsouzení, ke kterému nikdy nedojde. Osobní pomsta je primitivní. Ale v takovém případě je více uspokojující.“

„A co ty falešné peníze?“

„Jak jsem řekl vám i jim, určitě šlo o neúspěšný obchod.“

„Mohl byste jim to říct ještě jednou? Můžete se spojit s někým, kdo by znal někoho, kdo mi poslal tu bombu, a říct jim, aby si řekli mezi sebou, že já nejsem TEN? Znervózňuje mě, když jsem pronásledovaný profesionály.“

„Něco se s tím dá dělat.“

„To rád slyším. Cení si, že jste mi věnoval svůj čas.“

„Vyřídíte Millis, že jestli existuje něco, co mohu pro ni udělat a co je v mezích mých možností, stačí říct.“

Když jsem zaparkoval svou dodávku a vrátil se na Sedmu, otevřel jsem malý panel, abych zjistil, jestli jsem měl v době nepřítomnosti návštěvu. Byl jsem zvyklý, že všechno bylo v pořádku. Teď jsem hloupě stál a zíral na pochybný předmět, umístěný ve výklenku u žárovek. Byla to figurka kočky z červených čističů dýmek. Vousy měla z nylonového rybářského vlasce. Žárovky svítily všechny. Ale spoň nikdo se mi tu nevloupal. Jestli to měl být vzkaz, jeho význam mi unikal.

Za deset minut jsem kočku ukázal Meyerovi. Taky mu nic neříkala. A ani jsem nic nečekal.

Byl jasný den. Ve stínu bylo chladno, na ostrém slunci horko i ve třičtvrtě na čtyři. Meyer ležel na zádech na lehátku. Pokožka na hrudi svítila potem z cviků, ke kterým jsem ho přemluvil. Meyer srovnává cvičení s povinnými hrami a dalšími vynucenými nudnými záležitostmi dětství. Ale nikdy není v tak špatném fyzickém stavu, jak si myslím. Podezírám ho z tajného pěstování gymnastiky a on pak vypadá, jako bych ho nařkl z toho, že se dívá na programy jako Nemocnice nebo Dallas. Tvrdí, že dobrá kondice a pružnost těla se dědí.

Seděl jsem v lotosové pozici na palubě na plážovém ručníku zády k pozdnímu slunci, vyměňoval polámané očko na rybářském prutu a navíjel navoskované lněné vlákno.

„Jornalero mohl mít napůl pravdu,“ řekl zpod slaměného klobouku, který mu stínil obličej.

„V čem?“

„Nemusí mít žádné přímé spojení na obchod. Dostal se už do postavení, kde jenom přepírá špinavé peníze. Jestli převezme dvě stě milionů ročně, rozhodí je do světa a stáhne je zpět formou platů, bonusů, dividend a poplatků, může vydělat na transakcích tři procenta, což by dělalo šest milionů.“

„Někdo mu musí důvěřovat.“

„Víš, odkud peníze pochází. V jistém smyslu ho to do celé záležitosti zahrnuje, ne?“

„Dělá dojem. Já bych mu peníze svěřil.“

„Z toho, o čem jste spolu mluvili, máš tušení, co se mohlo stát?“

„Myslí si, že někdo nebyl trpělivý. Prý byli dychtiví ukázat nějaké výsledky a uspokojit lidi v Peru. To ho rozzlobilo.“

„To by odpovídalo,“ řekl Meyer. „Od října do pozdního prosince se nic nestalo. Udělali několik tahů, jenom aby něco dělali bez ohledu na to, jestli to dává smysl nebo ne.“

„Snad něco zařídí. Ale zatím nebudu rozbalovat žádné dárky.“

„Proč by posílali dárky, když mohou postavit odstřelovače s teleskopem na kteroukoli střechu támhle.“

Podíval jsem se přes rameno na střechy vysokých budov za přístavištěm. Když se míří dolů v tíhlu pětáctýřiceti stupňů, zlepšíš odhad vzdálenosti o polovinu. To zabrání střele letět příliš vysoko. Rovněž se sníží působení gravitace na střelu. Ucítil jsem ledovou kouli, velikou jako stříbrný dolar, kousek pod týlem.

Moje povinnost na palubě stejně skončila. Nahodil jsem vlasec. Zbývala ještě maličkost, lak, a to jsem mohl dokončit dole. Sebral jsem ručník a cívku nití, nůž a rozbité očko. Když jsem se otočil čelem k budovám, koule mi sklouzla po těle, a když jsem se znovu otočil, skončila na levé straně hrudi. Předstíral jsem zívání a na okamžik byla koule zpět vzadu na krku a pak se znovu objevila na hrudi.

„Slunce zapadá,“ řekl jsem.

„Když myslíš,“ řekl Meyer.

Šel jsem dolů. Meyer odešel na svůj hausbót. Očekával příjezd přítelkyně, tajemnice z Kalifornie, která vlastní vinice a příležitostně mu posílá vzácný druh vína. Podle Meyera vždycky, když ji zaveze na ostrovy, spolu sedí a diskutují o ekonomii a mezinárodním obchodu. A pijí víno. Pokud vím, každá z jeho tajemnic věří, že je Meyerovou celoživotní láskou. To se projeví při loučení. A zvláštním způsobem je to snad i pravda. Je. Ne že by jich bylo moc. Asi šest nebo sedm.

Ten večer jsem nepřemýšlel o smrti, ale málem jsem zemřel. Znovu.

9

Ve čtvrtek večer jsem plánoval zůstat na palubě. Vánoce a Nový rok nestály za nic. Už dávno jsem od nich moc neočekával. Ale ten-

tokrát skýtalý ještě méně než obvykle. Ze zahození se s Millis jsem byl neklidný a sobě odporný. Četl jsem Lewise Thomase a poprvé na mě působil depresivně, i když říkal, že tmel, který trvale lidstvo spojuje, je touha každého jedince být užitečný. Možná, že jsem měl touhu být užitečný, ale nenašel jsem odbytiště.

Měl jsem ještě ve skryši slušnou sumu, která znamenala, že můj odpočinek se může protáhnout do mlhavé budoucnosti. Ale nemohl jsem si vymyslet žádný způsob, jak peníze utratit. Snad bych měl letět do Peru.

Letadlo mi připomnělo Micka a také to, že jsem ho nevaroval. Stejně existovala jen velmi vzdálená šance, že by se mu stalo něco nepříjemného. Tentokrát mi neodpověděl jeho záznamník, ale on sám.

Když jsem mu dopověděl důvod, proč by bylo vhodné stát zády ke stěně, odpověděl mi, že to nedává smysl. Vysvětlil jsem, že hodně věcí v poslední době smysl nedává, ale tak se prostě věci na tomto světě mají. Na celé planetě se lidé snaží dát chaosu řád a hledat smysl.

„Co pijete?“ zeptal se mě.

„Právě teď? Kávu.“

„Jen tak dál, kamaráde,“ řekl a zavěsil.

Za deset sekund jsem slyšel tlumený zvuk. Někdo vkročil na malý nástupní můstek mezi břehem a lodí, na palubu na zádi a za okamžik následovalo rychlé klepání na dveře do salónu. Hlas volal: „Hej, Trave! Hej, McGee!“

Byla to Annabelle Everettová s širokým, šťastným úsměvem a lahví chlazeného šampaňského, aby mi sdělila, že šla ráno do cestovní kanceláře, oblíbila si lidi, se kterými bude pracovat, shledala program na počítači snadným a že bude bydlet s jednou slečnou, která tam pracuje, protože ta, která odchází a jejíž práci teď bude přebírat, se vdává a stěhuje do Texasu. Annabelle měla výbornou náladu. Vytráhl jsem kyblík s ledem, otevřel šampaňské a pustil hudbu. Hned se jí vrátila sebedůvěra a chtěla oslavovat s člověkem, který se ji snažil upozornit na to, že sňatek se Stuem, hlasatelem počasí, nebyl ve skutečnosti vynikající nápad.

Šampaňské bylo mírně kyselé. Později v restauraci maso bylo šlachovité, drinky vodnaté, ale nic nepodařilo její náladu. Zavezl jsem ji ke zchátralému domu, kde bydlela v šestém poschodí na Plaza del Rio. Doprovodil jsem ji a přijal pozvání k ní. Byla ale už opravdu unavená. Oči se jí klížily. Přemluvil jsem ji ještě na jeden malý drink. Měla levnou skotskou a já jsem jí nalil slušnou, silnou dávku. Sám jsem pomalu srkal svou slabou. Když jsem dopil, odnesl jsem skleničky do kuchyňky, vypláchl je a odložil na odkapávač nádobí.

Podíval jsem se do ložnice. Byla tam velká postel. Vrátil jsem se pro ni a zanesl jsem ji do postele. Cítil jsem se velice korektní a svatouškovský. Nakonec oslavovala a dala mi najevo, jak si přeje, aby večer skončil. Zatřepal jsem s ní, abych se ubezpečil, že se nevzbudí, svlékl jsem ji a zanechal oblečení rozházené, něco na podlaze, něco na židli. Přikryl jsem ji, zmuchlal povlečení na její straně postele i na té, co měla být moje.

Našel jsem rtěnku a na zrcadlo v koupelně jsem napsal vzkaz. „Díky za vše, Trav.“ Nechal jsem svítit lampu na nočním stolku a odešel jsem. Zkontroloval jsem, jestli zůstanou dveře zamčené, když přibouchnu. Nakonec, žena musí mít vědomí své vlastní důstojnosti.

Byl jsem se sebou tak spokojen, že mi málem unikl pohyb ve stínu parkoviště. Parkoviště už dlouho nebyla v noci osvětlena. Světlo, které tam pronikalo, patřilo vysoké bílé reklamě bufetu půl bloku odtud. Polovina plochy byla ve tmě, na druhé, kde jsem parkoval, tvořila auta a přerostlé keře ve vzdáleném světle dlouhé černé stíny na popraskaném asfaltu. Stálo tam na dvacet aut, docela blízko u sebe, a to v části nejbližší ke vjezdu.

Couvl jsem o krok a čekal, že buď nějaké auto nastartuje, nebo uslyším, že se někdo bude chtít do auta vloupat. Opatrnost je zvyk, draze zaplacený. Opatrnost musí být spojena, kdykoli je jí třeba, s nutným tokem adrenalinu, aby mašinérie lidského těla pracovala o to lépe. Byl jsem v nejlepší kondici za poslední dva roky. Od narození mám nadání být rychlý. Koordinace oka a ruky je bezvadná. Výška čtyři palce nad šest stop pomáhá. Můj pomalý a lenivý vzhled taky není k zahoezení.

Když se nic nedělo, plížil jsem se podél budovy, ale zůstával ve tmě. Byl jsem velmi obezřetný a vážil jsem každý jednotlivý krok. Stín mohl patřit psovi ze sousedství. Když jsem došel k zadnímu rohu budovy, zase jsem čekal. Z druhé strany přicházelo matné světlo, a kdybych udělal ještě krok, vstoupil bych do něj. Orientace ve tmě se zlepšovala, čím déle jsem čekal. Už jsem viděl obrysy svého rollse. A najednou se měnily. Na vzdálenější straně stál člověk a blížil se k zadní části vozu zleva doprava. Viděl jsem malý červený oblouk, když někdo zvedl cigaretu k ústům a zase ji stáhl, pak se otočil a šel zpět. Když jeho silueta zmizela za autem, tiše jsem vyběhl do stínu nejbližšího auta a sehnutý jsem skoro běžel. Byl jsem vzdálen na tři auta od svého. Jediný způsob, jak se vyhnout světlu, byl proplazit se pod auty. Natáhl jsem se na záda a podlezl dvě auta. Přitáhl jsem se tak, že jsem se zachytil o dno aut.

Dřepl jsem si tiše do stínu auta, zaparkovaného vedle mého.

„Do prdele, on tam s ní zůstane a bude ji šoustat celou noc.“

Hlas byl děsivě blízko. Naštvaný hlas mumlal. Byl příliš blízko. Porozuměl jsem teprve, až se auto, kterého jsem se držel, dalo mírně do pohybu. Hlas vycházel z auta. Skrčil jsem se u jeho boku.

„Zavři hubu, Sully,“ ozval se tenčí a vyšší hlas. Vycházel z auta. Zněl jako příkaz.

Vrznutí kůže o podlahu a třetí hlas, asi cigarety, přicházel od mého vozu k sedanu. „Co to tu vedete za řeči, chlapi?“ Hlas byl měkký a kontrolovaný.

„Sully má čekání po krk.“

„Já taky.“ řekl Cigareta. „Půjdeme si ho vzít nahoru?“

„Zapomeň,“ řekl rozkazovačný hlas. „Moc by se mohlo pokazit.“

„Máme štěstí, že jsme zatím ještě nic neposrali, když chodíš za lidmi tak blízko.“

„Nechte toho, oba. Cappy chce odvedenou práci. Náhodu. Tak zavřete hubu a čekejte.“

Strávil jsem dalších deset minut v tichosti uvažováním, co si k sakru počnu. Byli tři a plánovali pro mne osudnou nešťastnou náhodu. Neviděl jsem, že by mě někdo sledoval. Vždycky si dávám pozor, jestli za mnou někdo nejde. To znamená, že ten chlap byl dobrý.

Možná, že měl na autě namontované dvě sady dálkových světel. Ty by to v noci spravily.

Sully udělal rozhodnutí za mne. „Já teď vylezu a trochu se projdu.“

„Jen jdi.“

Vyšel na mé straně. Auto bylo čtyřdveřový sedan. Sully otevřel zadní dveře, když jsem se vytočil. Kdyby směřoval dozadu auta, bylo by to pro mě dobré. Ale on vyšel ke mně a kolenem mi strčil do ramene.

Zabručel překvapením. Udělal jsem výpad, chytil jsem ho za šaty. Stáhl jsem ho dolů, přitom ho obrátil směrem od auta, dal mu páku a shodil ho na záda. Hlava vydala při pádu na tvrdou podlahu zvuk praskajícího melounu. Byl bez vlády. Někdo zakřičel, a když jsem se zvedal, udeřil jsem ramenem na znovu se otevírající dveře auta, abych je zavřel. Ale ony se nepřibouchly. Odrážely se a muž hlasitě zařval. Asi měl ruku na dveřním rámu a chtěl se vysoukat ze sedadla. Běžel jsem kolem zadní části auta a rychle hledal Cigaretu. Neviděl jsem ho. Stál jsem zmražen a pak jsem za sebou uslyšel zvuk přípravného výpadu. Padl jsem na levé rameno, přikrčil jsem nohy a podrazil mu jeho. Když padal, zahlédl jsem záblesk čepele nože v jeho ruce. Zvedl jsem se rychleji než on a kopl ho do obličeje, než se stačil zvednout. Celý se převálil a skončil na rukou a kolenou, a tak jsem ho nakopl znovu. Ruce jsou křehké. Zlomené ruce bolí jako hřích. Skončil na zádech. Nůž zacinkal pod jedním z aut. Nechtěl jsem se zdržovat poznávacími značkami. Nevěděl jsem, že tolik krvácím. Narval jsem se do svého rollse, ve spěchu nastartoval a velkým obloukem jel pozpátku, zapnul světla a vyrazil dopředu. Ten, kterého jsem srazil jako prvního, se vypotácel zpod nějakého auta přímo před rollse. Pokusil se obrátit a utéct, ale nohy se mu zamotaly a spadl. Otočil jsem volantem, ale pravé přední kolo mu přejelo přes obě kolena, která vydala hnusný zvuk, jako byste kousli do celeru spolu s vysokým hrdebním křikem.

Při rychlé jízdě zpět jsem se snažil vnímat, jestli neomdlím nebo se mi netočí hlava. Košile byla na rameni nasáklá krví. Bez nehody jsem se dostal na loď, sundal si košili, a sotva jsem byl na palubě, rychle jsem zamkl.

Pak jsem se šel prohlédnout v zrcadle. Byla to tak malá ranka, že jsem se málem cítil podveden. Podařilo se mi sehnout šikovně pod úder. Uřízl mi tedy úplný vršek svalů, protrhl nějaké nervy, otevřel pár žilek, ale dalo se to překrýt náplastí. Chladil jsem ránu, až přestala krváčet, použil mírnou dezinfekci a stáhl k sobě kůži úzkým proužkem náplasti. Před zrcadlem to bylo nepohodlné a konečný výsledek vypadal nemotorně. Bylo to však lepší, než kdyby se mu podařilo vbodnout nůž, jak zamýšlel přímo až k rukojeti. Ale jak toto mělo vypadat jako nehoda? Možná, že plánovali nehodu, při které bych byl totálně na kusy, že by ránu nožem nebylo možné najít.

Natáhl jsem se a roztál se džbánkem ginu značky Boodles, plným ledu. Zničil jsem jednu ruku, pár kolen a spodní část obličeje. Tři muži, z nichž jeden se jmenoval Sully a dostával rozkazy od Cappyho! Slušně schopní profesionálové na mě čekali ve tmě, aby mi připravili náhodnou smrt. Jornalero nejednal asi dost rychle. Nebo nevěřil. Alespoň jsem mohl Jornalerovi sdělit jména. A přitom bedlivě vnímat jeho reakci, když je vyslovím.

V pátek ráno mě Jornalero přijal neprodleně. Podotkl, že je krásné ráno. O tom nebylo spora. Bylo jasno a chladno. Říkal, že vstal velmi brzy, aby vyplul na katamaránu s východem slunce. Má předsevzetí do nového roku vyjíždět si častěji na moře a dostat se do lepší kondice. Já jsem se svěřil, že moje předsevzetí zní dýchat.

„Existuje důvod, proč byste neměl, pane McGee?“

Řekl jsem mu tři důvody. Neuměl jsem dobře popsat ty muže, ale všiml jsem si nového tmavého čtyřdveřového pontiacu s poznávací značkou USL 901. Ti tři chtěli nahrát nešťastnou nehodu, ve které bych přišel o život. Příkazy dával Cappy. Další jméno je Sully, který už asi nikdy nebude pořádně chodit. Výraz Jornalerova obličeje jevil úžas a zájem.

„Vůbec to nechápu,“ řekl. „Bylo mi řečeno, že mohlo dojít k nedorozumění, a já jsem podotkl, že by bylo moudré ho vyjasnit. Slíbil mi, že to dají okamžitě do pořádku. Mohu vás požádat, abyste se vrátil na recepci, a já bych zatím vyřídil pár telefonických hovorů?“

Uběhlo dlouhých patnáct minut, než pro mě poslal. Byl přepadlý. „Posaďte se, pane McGee. Určití lidé považují vaše včerejší představení za imponující. Musím přiznat, že já také.“

„Zatelefonoval jsem včera příteli, jestli šlo o policejní záležitost, ale nebylo tam žádné oznámení. Hádám, že se nenechali přijmout v lauerdaleské nemocnici.“

„Podařilo se jim zajet do jiného města. Jsou pod lékařským dohledem.“

„Proč mě sledovali?“

„Je mi to moc líto, ale bylo mi řečeno, abych o tom s vámi ne- diskutoval.“

„Co to sakra znamená?“

„Chtějí se vás zbavit a obrátit list.“

„Někdo nevěří, že mi Billy nenařídil zabíjet a já jsem nezabí- jel?“

„To pochopili.“

„Tak PROČ pak, proklatě?“

„Řekněme, že by se tím vyřídlila jedna záležitost.“

„To vyřízení mě taky mohlo stát život.“

„Ano.“

„Nešprýmujete?“

„Říkám vám víc, než bych měl. Dokonce vám chci navrhnout, abyste si vzal peníze za nalezení Rejdaře a na rok nebo dva zmizel.“

„Můžete mě představit někomu, s kým bych mohl o této špíně mluvit?“

„Vyloučená věc. Promiňte, ale nemohu sloužit.“ Vstal. Signál, abych šel.

„Mám takový divný pocit, Arturo, že byste mi pomohl, kdybyste směl.“

„Někdy nemáme na vybranou,“ řekl.

Tu větu jsem slyšel celou cestu v hustém provozu z města se- verně na mezistátní silnici. Mohl bych je likvidovat jednoho po dru- hém. Udat je? Tak co máte na srdci, pane? Někdo mě chce zabít. A to proč? Protože jsem našel loď, na které byli mrtví. Zabíjete je? Ne, pane. Aha. Oni si myslí, že jste je zabil. Ne, oni vědí, že jsem to nebyl já. Tak proč vás chtějí zabít? Protože musí zabít někoho aby dokázali, že něco dělají. Dobře, tak kdo jsou ti lidé? Nemám zdání. Jak tedy víte, že po vás jdou? Stále se o to pokouší. Aha. Pane Mc-

Gee, zařídím vám schůzku s mužem, jehož pracovní náplní je naslouchat lidským starostem a trablům.

Nebo bych mohl přestříhnout pupeční šňůru, která pojí Srdcovou sedmu s můstkem a namířit si to někam kolem poloostrova na druhou stranu. Najít si místo, kde bych zakotvil a používal malý člun pro nákupy. Žít skromně a opatrně. A déle.

Nebo zamknout Sedmu a letět na horní konec Austrálie na Cairns. Léto a rybaření tam stojí za to. Navštěvovat akvária během krmení, studovat trpasličí krokodýly a přemýšlet o Jornalerových kumpánech. Pozorovat snědá australská děvčata, která dokážou surfovat celý den, aniž by si unavily jediný sval.

Zůstat a pokoušet osud dál.

Když jsem přicházel k Sedmě, seděl na molu člověk, klátil nohama, zíral na Sedmu a oklepával popel z cigarety do vody. Vypadal tlustý, ale podle toho, jak mrštně vyskočil na nohy, byl jistě v daleko lepší kondici, než vypadal. Měl na sobě modrou pracovní košili a khaki kalhoty, řeckou námořnickou čepku a kožené sandály. Byl malý, podsaditý, s hranatou bradou bez krku, opálený do červena. Měl malé hnědé oči, hluboko zasazené, bílé obočí a řasy.

Byl jsem dobrých deset palců vyšší než on. Zaklonil hlavu, podíval se na mě a řekl, přičemž sotva pohyboval rty: „Tři čtyři devět jedna dvě tři osm. Za deset minut. A teď ukažte rukou k blízkému motelu.“

Udělal jsem, jak si přál. Poděkoval mi, pozvedl čapku a sunul se pryč. Za deset minut jsem zatelefonoval na řečené číslo.

„Haló.“

„Tady je McGee.“

„Trave, jak se sakra máš? Tomy T. mi řekl, abych tě vyhledal, když sem dorazím.“

„Jak se daří Tomovi?“

„Dobře. Budeš na lodi kolem osmé? Chci se, stavít na slovíčko.“

„Budu tady.“

„Výborně. Brzy nashle.“

Ať to byl kdokoli, byl opatrný.

Ačkoliv můj bezpečnostní systém svědčil o tom, že nikdo nebyl na palubě, prohledal jsem pečlivě celý hausbót. Když jsem byl s pro-

hlídkou hotov, oblékl jsem si ploutve, nasadil si snorkel, vzal si velké podvodní světlo a zkontroloval trup a kýl. Chvěl jsem se, když jsem vylezl. Dal jsem si horkou sprchu. Pak mi nezbývalo, než si připravit něco k jídlu a čekat na muže v řecké čepici.

10

Nechal jsem svítit jen lampu na prodloužené zádi. Tři minuty po osmé klepal na dveře. Stejný opatrný muž. Nebo možná, že ještě ne dost opatrný. Otevřel jsem dveře a on řekl, „Jmenuji se Browder.“

„McGee,“ řekl jsem a podal mu ruku, stáhl ho dovnitř a ještě držel pevně, když se za ním objevil Meyer. Jednou rukou zavřel dveře a druhou ho strkal do zad bubínkem mého koltu Diamondback. Pak od něho odstoupil na vzdálenost, kterou jsem považoval za bezpečnou a vhodnou.

„Browdere, ten muž za vámi neumí moc se zbraněmi zacházet. Revolver má natažený kohoutek. V bubínku je náboj. Jeho prst je na spoušti. Uděláte-li nějaký nepředložený pohyb, může spoušť zmáčknout.“

„Nic rychlého. Nic nepředloženého. Věřte mi.“

Teprve až jsem ho přivázal ke sloupu pletenou šňůrou, mohl se Meyer zase zhluboka nadechnout. Vyprázdnil jsem chlapovi kapsy a obsah položil na stůl. Měl stříbrnou sponku na peníze ve tvaru dolarového znaku, osou páriou dlouhým užíváním. Svírala čtyři sta dvacet dolarů zmačkaných bankovek. Ve stejné kapse měl mince a švýcarský armádní nůž s prasklou červenou střenkou. Osahal jsem ho až k nohám a našel v pouzdru nad kotníkem krátkou velkorážní pistoli se dvěma náboji a dva zásobníky s dvaadvaceti náboji Magnum. Stál trpělivě jako kuň při hřebelcování.

„Tak krátkou velkorážní pistoli?“ poznamenal jsem.

„To by nemohlo vypadat jako nešťastná náhoda.“

„Proč to musí vypadat jako nešťastná náhoda?“

„Dám vám číslo, vytočte ho a dovolte, abych se ohlásil. Získají hlasový záznam a popíší mě.“

Musel jsem ho znovu přivázat tak, aby dosáhl k telefonu. Tvrdil, že tam někdo drží službu čtyřiaadvacet hodin denně. Směrové číslo

oblasti mi nebylo povědomé. Někdo odpověděl na druhé zazvonění. Mužský hlas opakoval čtyři poslední čísla, která jsem vytočil. Podal jsem sluchátko Browderovi a on řekl: „Hlásí se Browder. Popište mě.“

„Okamžik,“ reagoval hlas na drátě.

Všichni jsme čekali dlouhých devadesát vteřin a pak jsme slyšeli: „Scott Ellis Browder. Výška pět stop sedm, váha sto sedmdesát pět liber, věk třicet osm, hnědé oči, brunátná pleť, jizva do tvaru S na levém předloktí, chybí první článek malíčku na levé ruce, mateřské znamínko s mnoha chloupky na pravém rameni, vybledlá modrá tetovaná kotva v kruhu hvězd na pravém předloktí. Pracuje samostatně pro organizaci pro potírání drog.“

Poděkoval jsem hluché lince a odvázel Browdera.

„Chcete si ověřit mateřské znamínko?“ zeptal se.

„Ne, děkuji.“

„Není na něm zase tolik chloupků.“

„Pro dobrý pocit si ponechám to vaše dělo.“

„Nerad bych odcházel bez něj.“

„Pane Browdere, toto je Meyer.“

Pokynuli si. Třel si zápěstí a řekl: „Mohl jsem si myslet, že budete opatrný. Jen jsem doufal, že nedostanu ránu do hlavy. Po úderech do hlavy zvracím. Po neúspěšném výbuchu bomby opravdu uvažovali, jestli mají jít po někom, kdo má tolik štěstí.“

„Posaďte se. Dáte si něco k pití?“

„Děkuji, rád. Skotskou bez ledu a trochu vody. Asi si domyslíte, proč nenosím oficiální identifikační kartu.“

„Pronikl jste mezi ně?“ zeptal jsem se.

„Po operaci Southern Comfort nastoupilo do asociace mnoho nových mužů a já jsem jeden z řady nových.“

„Po jaké operaci?“

Vypadal zklamaný. „Byla to velká akce, pět tun kokainu v letadle s přestupní stanicí na Bahamech. Angažují se s těmi, kteří kokain nikdy nevidí, ani se ho nedotknou, ani nemají přímý kontakt na nikoho, kdo s ním přijde do styku. Jdu po vyjednávačích. Ne jako Jornado, ten jim jen pere peníze. Už je to dávno, co najímal mezky pro Kolumbijce. Vypracoval se nahoru, a protože je chytrý, dostal se

pryč. Mohli by ho chytit za finanční machinace, pokud by se jim podařilo mu něco přišít. Ale on za sebou stopy zametá velmi dobře.“

„Můžete mi říct, kdo usiluje o můj život?“ zeptal jsem se ho a podával mu skotskou.

Usrkl, souhlasně přikývl a řekl: „Co byste dělal, kdybych vám ta jména prozradil?“

„Navštívil bych ty lidi.“

Díval se na mě nesouhlasně. „McGee, nebudu vám povídat, co všechno o vás vím. Jste velký a máte štěstí a některé tahy děláte obratně. Kdybych chtěl, aby vás brzy zabili, řekl bych vám ta jména. Jak vám to mám říct? Mluvíme o velkých penězích a velmi mazaných lidech. Poslouchejte a věřte. Bylo by to něco jako poslat dvánáctiletou holku bez helmy a chráničů proti fotbalistům z Raiders. To je prostě třída, do které se nemůžete dostat.“

„Kdo je Cappy?“

„Zkratka pro Čápata. To není jeho jméno. Znamená předák. Na seznamuje nízko. Plní rozkazy. Rval jste se s třemi z jeho lidí. Rick Sullivan si dává do pořádku kolena. Louis LaLieu stráví rok u zubního chirurga. Dean Matan má čtyři zlomeniny a nějaké přetřhané šlachy na levé ruce. A Cappy se zlobí.“

„Kdo zabil Billyho?“

„Nevím a myslím si, že ani Cappy to neví. Dokonce soudím, že člověk, se kterým se Cappy spojil v Marseille a kterého žádal o laskavost, taky přesně neví, kdo to udělal. Tak jako nikdo vlastně neví, kdo dal dohromady tu bombu a kdo vám ji poslal. Mimochodem, do Marseille šlo echo, že ta manipulace s drátem v Billyho případě byla nedbalá. Měla být tak dokonalá, aby se nedokázala u pitvy. Měli použít velkou injekci insulinu.“

„Bomba zrovna nepatří mezi ty náhodně vypadající.“

„Když bomba nevyšla, vsadili na nešťastnou náhodu. Když se moc zabíjí, budí to moc pozornosti a to není dobré pro byznys. Lidé v Peru by pochopili, že nehoda byla nahraná.“

„V jaké nehodě jsem měl figurovat já?“

„Nemohu vám posloužit přesně, ale myslím si, že by vás to potkalo v silném provozu. Ti tři byli talenti, kteří se používali v případě potřeby. Druhá třída, McGee.“

Meyer položil svou první otázku. „Pane Browdere, jaké má McGee šance přežít, kdy tu zůstane?“

Browder se podíval na Meyera s větším zájmem. „Nepatrné, až žádné.“

„A proč je pro někoho tak důležitý?“

„Příteli Meyere, vy kladete ty obtížné otázky, co? Něco se děje. V oblasti Miami-Atlanta dochází k volné fúzi dvou skupin. Spolupracují velmi přátelsky. Je to v jejich zájmu. Nazvěme ty jedny Starými kozáky. Zločinecké rodiny, hazard, zhýralost, narkotika. Nikoliv na nízké úrovni. Dělají politiku, navrhuji opatření, vybírají správné lidi. Nazvěme druhou skupinu Zelenáči. Nádeníci z Jihu, Kubánci, Jamajčané, Portoričani, Mexikánci, Guatemalci, Peruánci, Bolivijci. Pašují narkotika, prodávají zbraně. Vraždy a zhářství provádí na zakázku. A zase tu existuje horní vrstva, která dělá politiku a vyjednává. Jednu dobu se Starí kozáci a Zelenáči vybíjeli. Moudřejší hlavy zvítězily. Mají stejné starosti s příjmy. Začaly tedy pracovat spolu. Teď existuje problém v ráji a má něco společného s vámi, McGee, a s Ingrahamem a jeho ženou a Jornalerem a tou ukradenou lodí a Gigi Reyesovou. Hovořil jsem se svými kolegy a nadřízenými. Všichni jsme zajedno v názoru, že jestli se nám podaří najít správná tlačítka a použijeme je, vypukne zase válka v plném rozsahu. Blázniví Marielenos budou jezdit v dodávkových vozech naplněných automatickými zbraněmi a granáty. A ze stromu může spadnout nějaké ovoce. My získáme dost, abychom dali dohromady soudní žaloby.

V poslední době to je o něco lepší. Jsme schopni začít solidní soudní stíhání. Můžeme podat trestní oznámení a vyzvat jedince, aby se dostavil k soudu a vykázal veškeré daně z příjmu za posledních patnáct let a vysvětlil, z čeho si koupil dům na pláži v hodnotě dvou milionů dolarů, nebo mu dům zkonfiskujeme. To se jich nepříjemně dotýká. Ale já upřednostňuji nezvratné soudní žaloby.“

„Která strana usiluje o můj život?“

„Většinou Starí kozáci.“

„Co mám dělat?“

„Tešte nevím, McGee. Nejdříve chci být obeznámen s každým detailem na Billyho lodi. Jak jste ji hledal, kde jste ji našel. Co jste dělal na palubě. Prostě všechno.“

Nechal si vyprávět o lodi, která se vrátila z Yucatánu dvakrát. Chtěl vědět o každé maličkovosti uvnitř Rejdaře, tehdy Lenocha. Přesnou polohu a stav každého těla. Umístění ruličky padesátidolar ovek a jednotlivých padesátek kolem hlavy Howarda Cannona. Tvar a umístění modřin na stehnech peruánské dívky. Oblečení dalších těl. Zavřel jsem oči a přiblížil si scénu. Vrátila se velmi živě, že jsem i slyšel líné bzučení masařek a cítil váhu svého potem nasáklého oblečení.

„Musím se zamyslet,“ řekl Browder.

Chodil sem a tam. Mračil se a pokračoval v chůzi a s novým drinkem v ruce vydával nepatrné zvuky a gestikuloval rukou.

Pak se přede mnou zastavil a ukázal na mne. „Máte nějaké kovbojské oblečení? Klobouk, košile, boty?“

„Nic takového.“

„Zítra ráno je kupte. Vysoké boty s podpatky, velký a vysoký klobouk. Musíte mít sedm a půl stop. Lidi se musí po vás dívat. Já obstarám klípec na oko. On je mrtvý, ale v Yucatánu o tom ještě nebudou vědět, že ne?“

„To je otázka?“

„Ne. Počkejte. Nechejte mě přemýšlet.“ A dal se do kroku.

Konečně se svalil do židle a sevřel tlusté ruce. „Je to šance, a možná, že jediná, kterou máte, McGee. Sežene peníze. A hodně. Seženete padesát tisíc?“

„Na co?“

„Vy a já se vydáme na výlet na nákup.“

„Myslel jsem si, že patříte k řadě policistů, Browdere.“

„Hraju třetí nebo čtvrté housle. Když si chci nakoupit a mám zdroj, proč by mi měli bránit? Necháávají lidi točit peníze. Jen nechťejí chamtivé a hloupé. Zabýval jsem se myšlenkou, jestli nepřišli z Veracruzu nebo Tampica. Kdyby přišli z Chetumalu a nakoupili tam, pak vím, u koho. Nebo to ten dotyčný zprostředkoval u někoho blízkého. Neznám jeho jméno, ale vím, jak je možné se s ním spojit. Nemůžeme se tam potloukat a vyptávat. Víím, za kým se zajdeme zeptat. McGee, kupte si kovbojské šaty. Zavolám vám pozítří. V pondělí nebo v úterý odpoledne poletíme AeroMexikem do Cancunu.“

„Nemohu se dočkat,“ řekl jsem.

„Nechte legraci stranou. Mohli bychom za ni oba zaplatit.“

„Jestli ale chcete vyvézt ze země více než pět tisíc, pak.“

„Padesát velkých utvoří hromádku takhle silnou.“ Zvedl ruku a mezi palcem a ukazováčkem měl prostor na dva palce. „Máte pas? Dobře. Já převezu peníze. Zabalte si příruční zavazadlo tak na tři nebo čtyři dny. Ted' hned vám neřeknu, jestli se nám to podaří, nebo ne. Možná, že tam mají o mně tak dobré mínění, že mě nenechají nakoupit, protože by si mohli myslet, že mě seberou na zpáteční cestě. Na druhou stranu, jestliže přivezu peníze a oni si vezmou svoje procento, když to ode mě koupí zpět za velkoobchodní cenu, co mohou ztratit? Dám vám vědět.“

„Jestli cestu uskutečníme,“ zeptal jsem se, „koho budu představovat?“

„Nikdy jsem se nedozvěděl jeho pravé jméno. Říkají mu Bucky. Nejste si moc podobní. Měl kulatý růžový obličej. Ale byl vysoký. Opravdu vysoký. V jednom baru přišel o oko. Zapletl se, když hráli šipky. Byl opilý. Moc nemluvil. Hodně se smál. Mohl by dobře imitovat Johna Wayna. Byl pořád v terénu, a tak každý zdroj věděl, jak vypadá. Zprávy se šíří rychle. Říkali mu Estanciero. Znamená to rančer. Bucky nikdy v životě nebyl na ranči kromě jedné noci, kdy ho sejmuli. Stalo se to na běžné přistávací ploše na ranči v Pasco County. Bucky tam vykládal z vozu zboží a mel s ním namířeno někam na sever. Do Birminghamu v Alabamě, myslím. Nějací místní se pokusili náklad ukrást a přišli o to nejcennější. Dva z nich. Jeden z těch dalších namířil ve tmě na dálku a asi mířil jen směrem k letadlu. Bucky to dostal přímo do krku. Pilot naložil Buckyho a oba sekáče do letadla, letěl rychlostí padesáti mil nad Golfským proudem, nastavil automatické řízení a těla vypustil. To, co vám vyprávím, se nestalo zrovna chloubou společnosti. Já to vím, protože taková zjištění patří k mé práci a pilot má rád brandy.“

Podíval se na hodinky a postavil se. „Musím jít. Podívejte se, nechci vás znepokojovat. Ohlásím se.“

Po deseti minutách po jeho odchodu jsem řekl Meyerovi: „Jestli jde po mých padesáti tisících, je to nejvymakanější švindl, do jakého jsem kdy v životě vletěl.“

„On je skutečný,“ řekl Meyer. „Je to to správné slovo?“
„Asi ne. Ten člověk je v podstatě neskutečný. Ale je to, co říká, že je.“
„Říkáš, že to mám zkusit? Mám s ním do toho jít?“
„Myslíš, že mám za tebe udělat takové rozhodnutí?“
„Proč mi pořád odpovídáš otázkami?“
„Neděláme to všichni?“
„Dobře, Meyere. Ale vážně. Život je plný znamení a předzvěstí. Něco se schovává ve stínu a snaží se ti říct věci, které bys měl vědět. Ale neříká to jasnou řečí. Před chvílí jsi na mě ukázal prstem a udělal pif paf a řekl jsi: Jsi mrtvý. To je ti tak hrozně nepodobné, že jsem nabyl dojmu, že něco ke mně chtělo skrz tebe promluvit.“
„To bylo jen hloupé hnutí mysli.“
„Celá situace mě vyvádí z míry.“
„A když zůstaneš na místě a nebudeš se hýbat, bude to jen horší.“
„Asi.“
„Ale buď moc a moc opatrný, Traviši.“

11

V pondělí ráno jsme si s Browderem u přepážky AeroMexika na Miami International koupili zpáteční otevřenou letenku. V Cancunu byla ještě rušná sezóna, ale přesto bylo více těch, kteří se vraceli, než těch, co odlétali. Byl sedmý den v novém roce. Byli jsme náhradníci. Autobusem nás převezli do novější budovy. Browder šikovně koupil na seznamu náhradníků první místa.

Starý těžký tryskáč byl narvaný k prasknutí. Nesla se jím atmosféra prázdnin, předzvěst dovolené na palubě. Některé skupiny turistů na sebe pokřikovaly tam a zpět. Připomnělo mi to dobu, kdy jsme s Meyerem letěli do Yucatánu a dopadli konečně muže, kterého jsme dlouho hledali. Tenkrát jsme šli po někom, ale dnes jsem to byl já, po kom se šlo. Tehdy jsem byl s Meyerem, a tentokrát s mužem, kterého neznám. Rozum velel, že mu mám důvěřovat. Ale identifikace v telefonu mohla být podvodně zmanipulovaná. Tentokrát se nevrátím s takovým oceněním jako tehdy, když jsem se vracel z Lauerdale. Sna-

žil jsem se uvolnit se a jít dál. Nemohl jsem se zbavit stísněného a mrzutého pocitu. Kromě toho jsem se cítil jako klaun, i když jsem v letadle odložil svůj vysoký klobouk do odkládacího prostoru. Browder přinesl pásku na oko, takovou malou černou a lesklou s černou gumičkou, která byla trochu moc těsná. Kraj pásky mě řezal do kosti oční jamky pravého oka. Košile měla lesklé knoflíky, kalhoty mě tlačily v rozkroku a vysoké boty z imitované krokodýlí kůže mi dřely chodidla.

Když jsem se zeptal Browdera, co se děje, řekl, že si promluvíme později. Můj vzhled se mu líbil. Fakt, že mě boty tlačí, na něho neudělal dojem. Čněl jsem nad ním v odbavovací budově. Nahnul se dozadu a vzhlédl na mě nahoru jako chodec, který se dívá na červené světlo semaforu na křižovatce. V posledních letech jsem zveličoval svou výšku jako metodu převleku. Ale tentokrát mě to zlobilo. Byl jsem pro legraci. Oblečení svítilo novotou. Taký jsem nevěděl, jestli někdo měl zájem, Estencierovi ublížit.

Jedna přepracovaná letuška, pověřená servírováním teplých jídel na krátkém letu, se na mě usmála a řekla: „Dobrý den. Už jsme vás, Bucky, dlouho neviděli.“

„Mám radost, že jsem na palubě, madam,“ řekl jsem. Skutečnost, že mě poznala, mi nebyla příjemná. Pak se zastavila, znovu si mě prohlédla a mírně se zamračila. To mi zrovna taky nepomohlo.

Taky mi nedělalo dobře pomýšlení na padesát tisíc. Předal jsem peníze v hnědé obálce Browderovi. Odešel s nimi na pánský záchod. Když se vrátil, vedl mě do tichého rohu letištní haly a ukázal mi španělsko-anglický slovník. Rozdělil bankovky na tři díly a vložil je do duté knihy. Kniha byla svázaná červenou stuhou.

„Nepodívají se dovnitř?“

„Nedělají turistům těžkosti. Jestli nás budou prohlížet a peníze najdou, úplatek dělá pět set. Přes celníky jdeme každý sám. Nelámejte si hlavu. Nic se nestane.“

Před námi přistálo v Cancunu několik velkých dopravních letadel a pár těsně po nás. Z praktických důvodů je moderní letiště rozděleno na dvě poloviny. Část pro odlety s pokladnami, pulty pro odbavení a bezpečnostní prohlídkou je třikrát tak velká jako příjezdový prostor. U pultů se tvořily dlouhé fronty. Znudění a lhostejní byro-

krati, muži i ženy otevírali pasy a razítkovali cestovní povolení, které si cestující vyplňovali za letu. Podařilo se mí vypadnout z celního prostoru bez zastavení. Celní pulty teď už zely prázdnotou. Několik bdělých mužů stálo zády ke stěně a tu a tam jeden z nich vykročil, mávl na cestujícího a prohlédl mu zavazadla.

Za skleněnou stěnou vládl dokonalý chaos. Cestující se shledávali se svou skupinou na místě odjezdu do hotelu. Společnosti Avis, Herts a Budget měly napilno. Za skleněnou stěnou jsem sledoval Browdera, jak si razí cestu ke dveřím. Lidé do mě strkali, pak odstupovali a zírali ve zjevném úžasu. Viděl jsem spousty zaoblených lidí neurčitého věku, kteří měli visačky s trojzubcem boha Neptuna, Přišel jsem na to, že všichni měli namířeno do hotelového komplexu Club Med. Byla to řada samotářů, kteří se rozhodli zkusit najít štěstí na slunci.

„Jdeme,“ řekl Browder a postrčil mě. Nemám rád, když do mě někdo strká. Šel půl kroku přede mnou a já jsem ho opatrně následoval na bolavých nohou. Postavil se do řady k pultu společnosti Budget, u kterého strávil pět minut. Pak jsme se ke vzdálenému chodníku proplétali mezi autobusy, zaparkovanými v dlouhé řadě u prvního chodníku. V Cancunu bylo jasno a horko. Autobusy tam chrčely a smradily velká zvířata, podřimující v horku. Řidiči seděli vysoko za volanty, šlachovití opálení muži se stejným vzhledem apatie a cynismu, jaké vidíte u řidičů velkoměstských autobusů.

Za deset minut přijelo naše pronajaté auto, tmavomodrý Renault 12, čtyřdveřové kombi, které mělo najeto osmnáct tisíc kilometrů. Browder se posadil za volant. I kdybych se tam vešel, nebyl bych v těch botách schopen ovládat pedály. Odhodil jsem dozadu svůj širák a sundal pásku z oka.

„To musíte mít stále na sobě,“ řekl Browder.

„Hned si sundám ještě boty, příteli. Vy se věnujte volantů.“

„Začínáte mi tu frajeřit?“

Kleknul jsem si na sedadlo, vytáhl slovník jeho zavazadla a vložil ho do svého. On se otočil a pozoroval mě.

„Jestliže budeme řídit oba,“ řekl, „narazíme do stromu.“

„Vyjedme z toho chaosu a pak zastavte.“

Vyjel z letiště a zabočil na širokou cestu, která vedla na hlavní dálnici po celou trasu od Puerto Juarez dolů do Chetumalu, hlavního města Quintana Rov vyslov rovnako v písničce Row Your Boat. Zastavil a vypnul motor. Bez klimatizace bylo v tmavém autě při jízdě s otevřenými okny jako v elektrické troubě, a jako na rožni, když jsme stáli.

„Co teď?“ zeptal se.

„Všude je daleko,“ řekl jsem. „Tady před námi zabočte doleva a budeme patnáct až dvacet minut od Cancunu. Zahněte doprava a máte před sebou dobrých šedesát mil nicoty. Tak za kým jdeme, kde ho najdeme a jak se s ním spojíme?“

„To se všechno ukáže během času, jo?“

„Ne jo.“

Okamžik mě studoval. Pot mu stékal po tlustých červených tvářích. „McGee, máme každý pokoj v Sheratonvi. Najdeme plavčíka a Ricka, který vydává ručníky, a řekneme mu, že jsme přijeli udělat kšeft. Sdělíme mu číslo pokoje a budeme čekat, až se s námi někdo spojí.“

„Brzy?“

„Možná ano. Možná ne. My prostě budeme sedět a čekat.“

V hotelové restauraci blízko bazénu jsem budil takový zájem, že pochybuji, že si někdo všiml Browdera. Zaměstnanci nosili na kapse košile malé visačky se jménem. Po Rickovi nebylo ani dechu a Browder se po něm nechtěl ptát.

Objevil se v úterý ráno. Byl to vysoký nažloutlý Mexičan, který si před časem nabarvil vlasy na žluto. Byly napůl odrostlé, úděsný pohled. Na zápěstí měl zlatý náramek ve rvaní hada a náušnici v uchu.

Browder chodil sem a tam, až se mu podařilo zastavit Ricka na místě, které bylo z doslechu zaměstnanců a turistů. Vrátil se rozzlobený. „Kriste na nebi, já tedy nevím. Řekl jsem mu, o co jde, a řekl jsem mu číslo pokoje. Ta mrcha chodí a spí. Zíval. Potřebuje spravit zuby. Od teďka bude jeden z nás stále v pokoji.“

Bylo to blaho, být chvíli bez jeho společnosti, sám. Přes jeho námitky jsem si na čas odložil klobouk a boty. Na jeho naléhání jsem měl stále pásku na oku, dokud jsem si nekoupil plavky a nešel si za-

plavat. Voda se mi dostávala za pásku, a tak jsem ji na plavání sundal. Když jsem vyšel z vody, navlékl jsem ji zpět na oko. V době, kdy jsem byl venku, on seděl v pokoji. Kdokoli z nás byl v pokoji, mohl sledovat blbosti v televizi se satelitním programem, pokud se mu chtělo. Televizi potkal podobný osud jako cigarety. Málokdo dnes kouří nebo se dívá na televizi. Jedním zakrňuje tělo, druhým mozek.

Šel jsem se podívat na malou mayskou zříceninu na sever od hotelu. Samotný hotel vypadal jako obrovská mayská pyramida s uříznutým vrcholem. Obytné domy v blízkosti měly všechny stejnou velikost a tvar. Šel jsem blíž a studoval výstavbu. Mexiko oplývá magickými budovami. Nikde nevidíte nikoho pořádně pracovat, a přesto ty budovy rostou.

Ve středu odpoledne, když jsem překonával bazén tam a zpět rychlými tempy, byl severovýchodní vánek ostřejší. Svoji pásku na oko s černou gumičkou jsem vsunul do kapsy na klíč v plavkách. Když jsem vylezl z bazénu a nasouval si ji zpět, vyklouzla mi z mokrých prstů a letěla přes kachličky k řadě lehátek, postavených pět až šest stop od sebe. Zakotvila pod druhým z nich. Řekl jsem: „Promiňte,“ poklekl, stáhl pásku, postavil jsem se a nasadil si ji.

„Alespoň si ji vytřete,“ řekla žena na lehátku a podávala mi papírový kapesník.

Poděkoval jsem jí, vytřel pásku a nasadil. Mračila se na mě skepticky. Měla plavky, ale vypadala, že si krásně mohla dovolit bikini. Měla hnědé vlasy, modré oči, podle opálení ležela třetí den na slunci.

„Proč ji nosíte?“ zeptala se.

„Co tím chcete říct?“

„Sundáte si ji, když jdete plavat, a nasazujete si jí, když vyjdete z bazénu.“

„Mám jakousi hypersenzitivitu na světlo.“

„To určitě.“

„Děláte, jako byste mi nevěřila.“

„Máte špatný druh pásky. Mám přítelkyni, která ji nosí. Taková, jakou máte vy, se používá, když je oko bez bulvy.“

„Moje je pořád tady.“

„Vidím. Proto se divím. Vydáváme hodně detektivek.“

„My?“

„Píši knižní reklamy pro jedno newyorské nakladatelství. Právě tady jsem od práce tak daleko, jak si jen mohu dovolit. Na celých deset dní. Ale mozek mám stále v práci. Ta páska je jako vodičko nebo signál. Musela jsem se zeptat, jinak by mi to už navždycky vrtalo hlavou.“

„Zkuste to považovat za exkluzivní vtip. Šlo by to?“

Zamračila se, vzdychla a prohlížela si, jak je na rameni opálená. „Budu se s tím muset spokojit, protože mi víc neřeknete.“ Podala mi ruku a řekla: „Nancy Sheppardová, New York.“

Přijal jsem ruku a řekl, „Travis McGee, Fort Lauderdale, Florida. Rád vás poznávám. Později odpoledne budu asi v ...“

„Nepředbíhejte událostem,“ řekla. „Jen jsem se chtěla zeptat na tu vaši pásku.“ A zabořila obličej do lehátka v absolutním nezájmu.

Pásku jsem měl na oku a byl jsem rozhodnut, že ji budu stále nosit. Jestli mě lidé z nakladatelství umí tak snadno nachytat, nebyl jsem asi dost obezřetný, jak s páskou, tak s botami a kloboukem. Jenže kromě klobouku mě všechno obtěžovalo.

Postřeh Nancy Sheppardové mě vyvedl ze zvláštní apatie, kterou jsem pociťoval od doby, kdy po mně šli z důvodu, jež mi nikdo neu-měl vysvětlit. Jako kořist jsem se choval velice podobně jako lidé, po kterých jsem šel já. Vědomí pronásledování je nečiní mazanějšími. Stávají se nedbalými, lehkomyšlnými, deprimovanými. Je snazší je sklátit. Vítají konec hry, jen aby zjistili, co se vlastně děje. Teď jsem byl přesně takový idiot. Neměl jsem se v hrsti.

Ovládal jsem se, když jsem pátral po Rejdaři. Našel jsem ho a pak se svět obrátil naruby. Tak jako teď jsem nereagoval, když po mně šli jindy a jinde. Ovšem tehdy jsem věděl, kdo šel po mně a proč. Snad poprvé v životě jsem pochopil ničující důsledky totální nejistoty. Bylo to něco, z čeho jsem se mohl poučit, jestliže přežiji. Pak bych měl příležitost poučení použít. V Kafkově příběhu Proces došlo k rozpadu osobnosti vězně, protože nemohl zjistit, z čeho je viněn. Zařekl jsem se, že se zlepším. Tím, že jsem byl blbý, handicapoval jsem Browdera.

Ve čtvrtek odpoledne se ozval. Byla na mně řada sedět v pokoji. Vzkaz jsem napsal. Nemělo smysl jít Browdera hledat. Přišel za půl hodiny. Vzkaz si přečetl.

„Jaký hlas?“

„Mužský. Temný, hluboký a pomalý.“

„Přízvuk?“

„Nějaký měl, ale ne mexický. Spíš německý nebo skandinávský. Ale nepatrný.“

„To není náš člověk. Musíme do Tulumu. Podejte mi mapu.“

„Pojedeme tady dolů po cestě kolem letiště, řekneme takových osmdesát pět mil. Počítejme dvě hodiny.“

„Už jste tam někdy byl?“

„Je to dávno.“

Podíval se na mne, a když jsem nic neříkal, pokrčil rameny a zeptal se: „Umíte trochu španělsky?“

„Objednat si v restauraci, bez sloves a ani to moc ne. Všiml jsem si, že jste na tom o něco lépe.“

„O něco. Tak abychom tam dorazili do jedenácti, vyrazíme v devět.“

„Pokud tam ovšem nechcete být dřív a trochu se porozhlédnout.“

„Nechci vyvolat poplach.“

Zaparkovali jsme v Tulumu něco před jedenáctou. Parkoviště byla přes cestu od mayské zříceniny. Stál tam tucet velkých turistických autobusů a na padesát aut. Po obou stranách parkoviště byly řady zchátralých obchodů, propojených pestrými vlaječkami. Prodávaly oblečení, šperky, kýče a napodobeniny mayského řezbářství, trička, suvenýry, mexické topinkv, kukuřičné placky plněné masovým hašé s chili omáčkou, pivo, nealko nápoje, mušle a papírové květiny. Obchody a malé restaurace se táhly z hlavní dálnice ke zříceninám.

Zamkli jsme modré kombi, přešli diagonálně přes parkoviště a šli jsme zpět cestou, po níž jsme přijeli, až ke znamení, které Browder zahlédl po cestě sem. Restaurace Tia Juanita. Uvnitř bylo mdlé osvětlení, šest primitivních dřevěných stolů stálo na špinavé podlaze,

každá židle byla jiná a za pultem podél zadní stěny stála korpulentní žena. Páchlo to tam přepáleným tukem, pivem a močí. U jednoho stolu seděly dvě mexické děti a pily Coca Colu z abnormálně velkých lahví.

Obsadili jsme stůl vlevo u dveří. Elektrický větrák se otáčel nad pultem tam a zpět a krátký závan teplého vzduchu nás ovíval co dvacet sekund. Browder šel k pultu a vrátil se se dvěma sklenicemi tmavého piva Leon Negra. Měli jsme do poloviny upito, když vešel muž, počkal, až se oči přizpůsobí matnému světlu, a pak si k nám přisedl. Byl statný a vypadal v dobré kondici. Měl plnovous, ohon, bavlněnou košili přes hlavu s červenobílým proužkem, džíny s odstřiženými nohavicemi, a jak jsem si všiml později, staré armádní obnošené boty bez tkaniček a ponožek. Byl relikvií minulosti, cestovatelem v čase ze San Francisca v šedesátých letech. Mexiko je jich plné. Stárnoucí hipíci, poslední jedinci, kteří přežili a přesunuli se k mayským zříceninám, vyčerpání, malátní a otrhaní v horku, cestující se špinavým pytle a se zdviženým palcem zastavující auta, která jezdila zřídka.

Podíval se na mě a řekl: „Slyšel jsem o vás. Myslel jsem, že to je někdo, kdo jde po oaxacké trávě. Po dobré kvalitě. Ale vy chcete koks z Belize.“

„Museli bychom sehnat Bruja?“ zeptal se Browder.

„V poslední době ho není vidět. Získal nové odbytiště pro veškeré zboží.“

„Z Bogoty do Belize, pak lodí do Chetumalu. Ale odtud? Jaké nové odbytiště? Když se to dopraví do Států, lidi si to stejně sežnou.“

„Možná, že je Brujo na vaše lidi trochu naštvaný. Může mít odbyt v Kanadě.“

„Nikdy jsme s ním neuzavřeli nevýhodný obchod.“

„On mluví jinak. A já vím taky své.“

„Kdo jste?“ zeptal se Browder.

„Kolik máte v úmyslu koupit?“

„Dost.“

„Víte, co se někdy stává? Někdo, kdo s tím obchoduje, si trochu šňupne a pak si myslí, že je nejchytřejší. Zkusí nějaký fígl tu a nějaký fígl tam a nasere si do vlastního hnízda.“

„Takže není šance, abychom se s Brujem setkali?“

„Nevím. Možná, že vám bude chtít něco vzkázat. Je ještě dost našťvaný.“

„Řekněte mi o tom,“ vyzval ho Browder.

„To je jeho věc. Když někoho okradou, nemá rád, když o tom někdo vykládá dalším.“

„Jak by se s ním dalo spojit?“

„Mohu to zkusit. Ale možná ztrácíte čas.“

„Ted?“

„Pojďme. Ale musíme jet mým vozem.“

Šli jsme za ním k místu, kde zaparkoval starého červeného forda. Auto nemělo blatníky, aby nepřekážely obrovským pneumatikám. Tím bylo šasi tak vysoko, že jsme museli do vozu šplhat. Když jsme šli davem, vzbuzoval jsem stejnou pozornost jako předtím. Představte si šest stop čtyři palce a dodejte dalších dvanáct palců podpatku plus klobouk. Dětem lezly oči z důlků. Cítil jsem se jako na karnevalu.

Jeli jsme po staré cestě podél pobřeží, kolem rybářských kempů v Boca de Paila, až se konečně cesta vytrácela do kamenné stezky, na které zařadil nižší rychlost a vyhýbal se kamenům, které by mu mohly poškodit podlahu opotřebovaného vozu. Zastavil na dvoře typické mayské usedlosti, větší než většina tamějších, s pobíhajícími krocany, psy a kačenami. Měli jsme počkat u auta. Usedlost byla kulatá, postavená z tyčí a proxití spojených vápennou maltou a pokrytá starými hnědými vějířovitými palmovými listy. Muž rozezvonil měděné zvonky u vchodu a vešel do tmavého interiéru. Psi se zase natáhli ve stínu. Krocany a kačeny hrabali a zobali kolem.

Muž vyšel a řekl: „Poslali pro něho. Přivedou ho, nebo přivezou vzkaz.“

„Bude to trvat dlouho?“

„Deset, patnáct minut.“

„Pak tedy žije blízko?“

„Nikdy jsem u něho nebyl, kamaráde.“ Gestikuloval rukou.
„Někde tam za tou džunglí.“

Konečně se ve dveřích usedlostí objevil muž a pokynul nám. Stál tam, když jsme se přibližovali, a pak ustoupil, abychom mohli vejít. Byl to May, asi padesátiletý, s širokým klidným obličejem si-biřského domorodce a s ohnutým nosem jako na egyptské nástěnné malbě. Barvu pleti měl zlatohnědou. Mladý muž v černých kraťasech a bílé košili stál v úzkém zadním vchodu do usedlostí, držel automatickou zbraň, kterou nám mířil na kotníky. Celou dobu, co jsme tam byli, nám věnoval soustředěnou pozornost. Briyo měl bílé kalhoty a dlouhou bílou košili se čtyřmi kapsami. Vpředu měl vyšívané široké modré proužky. V usedlosti visely sítě a bylo tam několik těžkých dřevěných beden.

Seděl na vyřezávané truhle a pokynul nám, abychom se posadili na bedny.

Čekal jsem, jestli umí anglicky, a on řekl: „Jestli dostanu těch pětasedmdesát tisíc amerických dolarů, o které jste mě, svině, obrali, můžeme spolu zase začít byznys.“

12

„My jsme nikoho neošidili,“ řekl Browder. „Věřte mi.“

„Tak proč přicházíte s někým, kdo se snaží vypadat jako Estanciero? Pravý Estanciero, Bucky, měl dívčí obličej. Ale ten?“

„A můžu tu maškarádu odhodit,“ řekl jsem a sundal klobouk s obrovskou střechou, abych se mohl zbavit oční pásky. Rohem oka jsem zpozoroval, že hlaveň zbraně ve dveřích se zvedla, aby mi poskytla individuální pozornost, pak se ale snížila, když jsem dal klobouk zpět na hlavu a pásku do kapsy.

„Proboha, McGee!“ zlobil se Browder.

Díval jsem se na toho necitelného muže na truhle a řekl jsem: „Pane, ctihodnosti, señore nebo El Brujo nebo jak vám mám říkat.“

„Stačí señor.“

„Señore, byl bych vám vděčný, kdybyste mi pověděl, kdo vás ošidil a jak. Neobchoduji s drogami. Neužívám je. Nechal jsem se

přesvědčit tímto milým mužem, panem Scottem Ellisem Browderem a přijel jsem s ním. On jede v drogovém byznysu. Na jeho pokyn jsem se převlékl za Buckyho, abych snad byl za něj považován a vypadal důvěryhodněji. Víme, že tady k něčemu došlo, ne však k čemu. Doma na Floridě se mne pokoušejí lidé zabít a já nevím proč, ale každopádně jsem přesvědčen, že to má něco společného s tím, co se stalo tady.“

„Ale moje hlavní mise je koupit,“ řekl spěšně Browder.

„Za kolik?“

„Za padesát tisíc dolarů.“

„Kde máte peníze?“

„V zamčené krabici v hotelu,“ řekl jsem.

El Brujo mi zíral do očí. Snažil jsem se vypadat vážně, upřímně a ustaraně. „Muž, zvaný Rufíno Marino, ode mne kupoval rok a půl. Říkal, že je Italoameričan.“

Browder zabručel překvapením. El Brujo se na něj podíval a řekl: „Nějaký problém?“

„Velký statný chlap, asi šedesátiletý a kulhák?“

„Opravdu ne. Pěkný mladý muž, asi osmadvacetiletý. Štíhlý. S knírem.“

„Děkuji. Mluvíte výborně anglicky, señore.“

„Promoval jsem na Stanfordu,“ řekl a bylo zřejmé, že se do věty snaží skrýt svou pýchu.

El Brujo se otočil ke mně. „Marino letěl se zbožím do Tuliimu na floridský ranč u Fort Myers. Cestu podnikl čtyřikrát. Stěžoval si na stále větší nebezpečí ze strany asociace na potírání drog. Naposledy letěl na začátku srpna. Ale místo drog přivezl mladíka se zrzavými vlasy. Johna Rogerse. Měl odvézt zboží lodí. Řekl jsem, že to je na moři riskantnější než letadlem. Prý něco vymysleli. Lod' Johna Rogerse ležela v doku v Cozumelu. Poslal jsem muže, aby mu pomohl najít bezpečné kotviště. Musíte tu znát terén. Lod' kotvila ve chráněných vodách v Bahia de la Ascensión. S Rogersem byla mladá žena. Musel jsem počkat na další zboží, abych mohl pokrýt objednávku. Půjčili jsme jim džíp. Marino letěl zpět. Rogers s tou holkou prozkoumali oblast. Když jsem obdržel zásilku, odpluli. V září se vrátili. Znovu jsem musel čekat na zboží. Zaplatili a odpluli. Vzali

mladou ženu, která tu s příbuznými cestovala. Zřejmě chtěla s nimi jet a podívat se do Států. Nebyl bych jim dovolil ji vzít s sebou, kdybych věděl, že je z tak význačné rodiny. Jde tady o velké prachy a velký zájem policie. Byla to bezstarostná mladá žena. Rodina v Limě ji poslala na cesty s příbuznými, protože chtěli, aby zapomněla na z jejich pohledu nevhodného nápadníka. Byla předurčena pro právníka. Slyšeli jsme, že ve Spojených státech, na Floridě, přišla o život. Každé odpoledne dostávám mezinárodní vydání Miami Herald. Taky sleduji televizi. Mám satelit dvanáct stop. S penězi jsem zacházel nepozorně, vážně. Nakonec byly od Marina, se kterým jsem už přes rok kšeftoval. Všiml jsem si, že jsou padělané, teprve když jsem je chtěl po kurýrovi poslat do banky v Grand Cayman.“ Vytáhl dvě padesátidolarovky z kapsy a ukázal je Browderovi. Hlaveň zbraně ho sledovala. Prohlédl si je a podal mi je. Vypadaly nové, ale přitom byly navlhle, se stejným známým sériovým číslem F 38865729D.

„Jestliže dostáváte noviny, pak víte, že ten zrzek i to děvče jsou také po smrti.“

„Jistě. A Rogers nebylo jeho pravé jméno. Všechno, co já vím, je, že mi Marino dluží sedmdesát pět tisíc dolarů. Jestliže vy a vaši lidé se mnou chcete kšeftovat s jakýmkoli zbožím, musíte nejdříve tuto věc objasnit.“ Mračil se. „Nechápu, proč se tomu ještě nepřišlo na kloub. Umím počítat zrovna tak dobře jako on. Co vás stojí sedmdesát pět tisíc, to má velkoobchodní cenu dvě stě tisíc. Velkoobchodník prodává distributorům za čtyři sta tisíc. Distributor prodává jednotlivým dealerům a ti dále pouličním dealerům a ti dále konzumentům v horší kvalitě za milion.“

„Snad,“ řekl Browder, „omezovali jsme dodávku, abychom udrželi cenu.“

„Proč přicházíte ke mně nakupovat, když víte, že mě ukradli?“

„Nevím o tom, že jste byl ošizen.“

„Nejsem idiot! Nemáte už žádné nezávislé dovozce.“

„Možná, že Marino byl poslední.“

„Takže prostě mám smůlu. Je to tak?“

„Mohlo by to tak být, pane Brujo?“

„Dokud nebudu odškodněn, nepočítejte se mnou.“

„O tom nerozhoduji. Nefiguruji na žebříčku tak vysoko. Ale po návratu podám zprávu. Mám pocit, že hodně zboží přichází z nižších stran. Ale to je správná politika, udržet si všechny kanály otevřené.“

„Martine, prosím, odveďte pány zpět.“ Když jsme se zvedli, Browder se zeptal: „Co že to vymysleli, co snížilo risk odvozem lodí, pane?“

„Vy jste do toho nevníkl, Martine?“ zeptal se Brujo.

„Ano, pane. Zboží se zabalí do aluminiových kontejneru firmy Haliburton, které jsou vodotěsné a mají dostatek olova. Ten způsobuje ponor kontejneru pod hladinu vody. Kontejner má dvě očka pevně připoutaná k oběma rohům na jednom konci. Tam je tenký kabel připevněný do oček tak, že tvoří písmeno Y jako na vodních lyžích. Očka mají padesát stop kabelu a druhý konec je připevněn k velkému oku, přišroubovanému do kýlu uprostřed lodi. Kontejner je umístěn na lodní zádi a má dvě malé ploutve svařené nebo připevněné ke stranám. Když musí kontejner táhnout při plavební rychlosti, plave blízko na povrchu, ale nevypluje na hladinu. Ploutve jsou přizpůsobitelné. Provedli pár zkušebních jízd s plným kontejnerem, aby se přesvědčili, jak reaguje. Kdyby hrozilo, že budou prohledáváni a někdo vejde na palubu, vyhodí kontejner přes palubu. Když cestují, ustane pod hladinou. Když stojí, kontejner visí dole pod trupem lodi. Když je nebezpečí zažehnáno, mohou zrychlit, lodním hákem přitáhnout kabel a kontejner uložit zpět na zádi. Pokud by někdo neposlal potápěče, aby prohlédl trup lodi, byli by v pohodě a i v takovém případě by nebylo jisté, že by kabel někdo uviděl.“

„Děkujeme za váš čas,“ řekl jsem El Brujovi.

Když jsme našli do červeného vozu, zeptal jsem se Browdera, co to znamená „brujo“. Martin odpověděl za něj. „Čaroděj nebo kouzelník. Spíš kouzelník.“

„Kdoví, jestli přispívá na absolventský fond,“ řekl jsem.

„Asi ano,“ řekl Martin. „Uplatňuje své vzdělání. Vysílá obchodní lodě do Cancúnu, Meridy, Valladolidu, Chetumalu a Villahermosy. Má někde družicový telefon. Je seriózní. Nebylo chytré podvést zrovna jeho.“

Jak jsme jeli, díval jsem se z boku na Martina. Ve vousu už měl šediny, v rozích očí hluboké vrásky. Vzhled hipíka znamenal dokonalý převlek pro prostředí, ve kterém pracoval. Neměl ty oslnivě prázdné způsoby závislých bezdomovců, ale určitě se do té role dokázal vžít, kdykoli to bylo užitečné.

Zajímalo mne, co si Martin myslí o byznysu, ve kterém pracuje. Ale tušil jsem, že Browderovi by se nelíbilo, kdybych se zeptal. Asi bych ani jeho odpovědi nerozuměl.

Browder se nevyjádřil, dokud jsme neseděli v modrém Renaultu a nesměřovali na sever. Pak dlaní praštil do volantu. „Krucí!“ ječel. „Hej hou!“ ječel. „Mám je!“ ječel Browder.

„Koho?“

„Kdokoli spadne ze stromu, když s ním zatřeseme. Tak, McGee. Mr. Ruffino Marino, který žije v bytě v hodnotě milionu na Sailfish Lagoon, je ctěný investiční poradce. Vybojoval si cestu nahoru prostřednictvím jedné rodiny. Investuje peníze mafie do restaurací a hotelů a čistíren a myček aut a obchodu s alkoholem. Pravděpodobně se jednou za čas sedá u večere se starými přáteli a tam se dělá politika kdo má být přítel, s kým a co se má napříště koupit. Ruffi junior byl vždycky divočák. Nebyl už zrovna dítě, ale své návyky nezměnil. Luxusní auta, rychlé lodě, letadla, herečky. To dítě si začalo kšeft s Brujem, což je šilenství, protože to poslední, co by starý pán chtěl pro své syny a dcery, by bylo něco nelegálního. Koupil si respekt a chce si ho zachovat. Nic by nemělo poškodit jméno Marino. Říkám s absolutní jistotou, že o tom nevěděl velmi velmi dlouho, že se dal Ruffi na takovou cestu.“

„Jak Ruffi junior naložil se zbožím?“

„Použil jména Marino, aby se dostal k velkoobchodníkovi a prodal mu za něco málo pod cenu, aby držel hubu. Osobní dealer. Mohlo to být taky jinak. Berte to jako nápad. Je jasné, že starý pán by byl nepřičetný vzteky, kdyby věděl, že některé jeho dítě, obzvlášť jeho nejstarší syn, jede v drogách.“

„Proč by to dělal?“

„Slyšel jsem fámy, že se chce stát filmovou hvězdou jako Stallone. Financoval film s plánem daňových výhod, a nevyšlo to. Byl to

úplný propadák. Kupováním od Bruja si mohli přijít na milion ročně. Možná, že se chce pokusit, o další film.“

„Ale co ti mrtví?“

„Mohu si pro vás scénář vymyslet. S Ruffim juniorem se telefonicky zkontaktuje Howard Cannon, když bezpečně přepravil zboží na ostrovy. Domluvili se, že Ruffi se rychlým motorovým člunem nebo vodním letounem dopraví k lodi, na místo, kde jste ji našel. Nechtěl, aby se o něm veřejně vědělo, co dělá. Jde si tedy vyzvednout zboží a chce dát zrzkovi jeho podíl. Zrzek je pyšný na to, jak je chytly. Zřejmě koupil falešné peníze, dolar za patnáct centů. Jedenáct tisíc dvě stě padesát za sedmdesát pět. Možná koupil rovnou za sto. Chce si koupit cestu do byznysu. Má ještě sedmdesát pět tisíc pravých dolarů, které mu dal Ruffi. Řekne Ruffimu, co udělal, a ukáže mu zbytek padělaných.“

„No, Ruffi je známý, že je horká hlava. Zbil před pár lety jedno děvče. Bylo to v novinách, ale dostal se z toho. Ted' se v úžasu dívá na hlupáka zrzka, který mu vypráví, jak je mazaný. Ruffi ví, že má ukradenou loď. Je mu jasné, že zrzka nepřesvědčí, že je idiot. Pak mu možná zrzek řekl o schovaných pětasedmdesáti tisících pro případ, že by s ním Ruffi nechtěl uzavřít obchod. To by tak odpovídalo jeho způsobům, co říkáte?“

„Prosím vás, Browdere, držte volant. Je tu úzká cesta a plno nákladů.“

„Řekl byste, že to odpovídá jeho způsobům?“

„Ano. Zpozoroval jsem prasklý manglový strom. Asi ukryl peníze na pobřeží. Zapečetil je do igelitového sáčku a přivázal ke kořenu manglu. Loď byla zakotvena tak, že jste mohl vyskočit a mělčinou se přebrodit k manglovému stromu.“

„Nejdřív poslal do bezvědomí zrzka a pak omráčil blondýnu. Zrzka svázal tak, jak jste ho našel. Měl čas pobavit se s mladou dámou z Peru, až ho vyrušil zrzek svým řvaním. Věděl, že blondýna je po smrti. Prořízl hrdlo brunetce. Proč taky ne? Vždyť si myslel, že to jsou tři kusy odpadků půl kroku před zákonem. Zrzek zničil Ruffiho zdroj a Ruffi byl přesvědčen, že si proto nezaslouží dále chodit a vytahovat se, jaký je chytrolín.“

„Tak se k zrzkovi posadil, dal mu kolíček na prádlo na nos a ruku mu pokládal na ústa. Když zrzek ztrácel dech, Ruffi ho nechal nadechnout a přitom se ptal, kam zboží a peníze schoval. Dal mu na vědomí, že obě dívky jsou mrtvé. Jakmile získal kýžené odpovědi, šel si zboží najít. Odpovědi byly pravdivé a přesné, zboží našel a pak ty padesátky zatočil do ruličky, otevřel zrzkovi čelisti a nacpal mu je do chrťanu. Pak se nejspíš posadil a díval se, jak se dusí. Chvíli to trvalo, protože nabíral vzduch mezi svítkem bankovek. Když umíral, Rufti ho ubezpečil, že byl idiot. Se zbožím a penězi nasedl do lodě nebo letadla a rychle místo opustil. Z Ruffiho hlediska to určitě bylo rozumné stanovisko. Brujo se s ním neměl jak spojit a asi by to ani nezkoušel. Ruffi dal zboží na trh dříve, než se rozšířila zpráva o vraždách, a proto nebyl důvod to spojovat.“

„Teď mi ve scénáři najděte mou roli. Kam zapadám? A kam zapadá Billy Ingraham?“

„Mladý Ruffi není blbec. Když zjistil, že zavraždil neteř těžkého dealera v Limě, věděl, že to je něco podobného, jako kdyby někdo zabil jeho sestry. Ten tlak nikdy neskončí. Pokud nebude existovat pro ně nějaké vysvětlení, dříve nebo později si stopu k Ruffimu Marinovi mladšímu najdou. Víte, co si myslím? Že šel k otci a svěřil se mu. Starý pán je daleko chytrější. A svého syna by vlkům nepředhodil, ale také by nepřipustil, že jeho syn mohl obchodovat s drogami. Alternativní teorie je, že Billy Ingraham vás požádal, abyste našel loď a viníky potrestal. Našel jste ji o čtyři dny dříve, než jste upozornil pobřežní stráž. Ta poskytla informaci do Limy včetně jmen. Zpočátku to vypadalo, že řešení bude rychlé a špinavé. Ale potom se někdo, možná Marino starší, obával, že to vzbudí příliš moc zájmu ze strany policie. Když jste unikl bombě, rozhodli se pro automobilovou nehodu. Nakonec, kdyby do Peru přišly ty správné novinové ústřížky, nezáleželo by na tom, jak jste vy a Ingraham zemřeli. Cti by bylo učiněno zadost a tak dále. Ale záležitost s Ingrahamem byla zpackaná a čirou náhodou znal Jornalero novou paní Ingrahamovou. Svět je někdy malý. Spolu s Millis Ingrahamovou jste Jornalera přesvědčili, že ani vy, ani Ingraham jste v tom nejeli. Jornalero se snažil akci zastavit, ale nikdo ho neposlouchal. Chtěli si to vyřešit způsobem sobě vlastním. Důvod? Tlak Ruffina Marina staršího. Musel zakrýt účast

drahého syna. Zastavit další šetření. Jakmile obdrží v Peru v poště vaše uši, mohou opět klidně a zhluboka dýchat.“

„Pozor! Dívejte se!“

„Proboha, McGee! Viděl jsem ho. Přece bych do něho nevrazil.“

Pár tukanů letělo nad cestou dvacet stop vysoko a sto stop před námi. Létají se zobáky visícími dolů. Létají střemhlavým letem, ale nevypadají, že jim to dělá potěšení. Bříška mají barvu jejich oblíbené potravy, papají.

„Z čeho máte Browdere, takovou radost?“

„Starí kozáci versus Zelenáči. Bude těžké je rozdělit, protože je spojuje boj proti pronikání Kanadčanů do oblasti Miami. Tedy kanadské mafie. Ale celá ta věc s peruánskou dívenkou pobouřila a urazila Zelenáče. Latinské dědictví a podobně. Když zjistí, že byla znásilněna a zabita synem jednoho ze Starých kozáků a ti že se snažili předhodit Peruáncům vás, aby zachránili kůži svých příbuzných, nebude se jim to líbit. Zatřeste stromem a ovoce spadne.“

Tak jsme pokračovali v cestě na úzkém nerovném povrchu do Cancunu, míjeli jsme nákladáky a autobusy, které jezdí stodvaceti kilometrovou rychlostí, a horký vítr nás šlehal. Browder si vesele broukal do zvuku větní a motoru a sem tam se usmál.

„Co by se stalo, kdyby zjistili, že pracujete v asociaci pro potírání drog?“

„Záleží na tom, kolik si myslí, že vím. Možná, že by to spravil výprask od neznámých lidí, možná bych vjel do kanálu.“

„To je tvrdé.“

„Sám jsem si to vybral. Máme patnáctiletou dceru ne, už šestnáctiletou před dvěma lety se předávkovala nějakým šíleným mixem amfetaminu a heroinu. Škola toho byla plná. Ztratila vědomí a v nemocnici přestala dýchat. Napojili ji na přístroje a teď žije pouze biologicky, živá mrtvola. Bývala to pěkná holka. Naše manželství nebylo dost silné, aby tuto situaci zvládlo. Tak se zabývám tajným pátráním a moje bývalá žena učí na večerní škole, aby mohla s ní trávit více času. Co já chci, je nějakým způsobem načapat pár pokryteckých bastardů, kteří drogový obchod vedou, aniž by si špinili ruce. Jestliže se nám podaří je přivést k soudu a nějakým zázrakem dojde k usvědčení obžalovaného, odvolací řízení trvá pět až sedm let. Jestli

pak rozsudek zní vinen, stráví deset měsíců ve státním vězení. Ti, které voláme k zodpovědnosti, jsou lidé, kteří zboží nosí a prodávají. Jsou odsouzeni na dlouhá léta a mohou být okamžitě nahrazeni jinými. Já bych si přál pěknou drogovou válku jako před šesti nebo osmi lety. Bomby v autech, požáry, těla v nitrech cadillaců. Ale těch důležitých.“

„Co bude se mnou, Browdere?“

„Jakmile dám ve známost, co vím, nechají vás na pokoji.“

„Kdy to bude?“

„Přemýšlím, jak to udělat.“

„Nenechte se rušit.“

Na obou stranách silnice až ke krajům byla stále větší džungle. Při rychlé jízdě z toho byla zelená čmouha. Čas od času jsme přijeli k vysoké tyči se znamením nahoře, které označovalo cestu k nějaké chatce potomků Mayů. Znamení bylo buď kousek umělé hmoty, pneumatiky, panenky nebo plechovky od piva. Supi kroužili kolem a spouštěli se, aby mohli rozervat zvířata poraněná na betonu.

Browder byl rychlý a špatný řidič. Dojížděl vozidla na doraz a pak vyjížděl, aby se podíval, jestli může předjet. Když předjel, rychle se zařadil clo proudu, ačkoliv nikdo nejel proti němu a nic ho netlačilo zezadu. Profesionální řidič hlídá, jestli může předjet už ve vzdálenosti patnáct aut od auta, které míjí. Může se pak bez spěchu zařadit zpět, když není vhodná doba pro předjíždění. Když předjede, jeho úhel návratu do proudu je dlouhý a postupný se sledováním, co je před ním a za ním. Dobrý řidič dá nohu z plynu, když vidí před sebou něco, čemu nerozumí. Dojeli jsme k místu, kde velké zelené větve ležely přes cestu. Bylo to varování. Stál tam nepojízdný kempinkový vůz a větve byly před ním i za ním. Browder nezpomalil.

Když jsme se vysokou rychlostí přibližovali, viděl, že kempinkový vůz předjíždí nákladák. Blížil se k nám. Browder zrychlil a tlačil se co nejvíce doprava. Otřeli jsme se o větve džungle a skoro o blatníky nákladáku. Browder nadával. „Prokletý maniak!“ ječel.

„Jste hrozný řidič,“ řekl jsem mu. Bylo to však totéž, jako říct vtip někomu, kdo nemá smysl pro humor.

„Jsem vynikající řidič!“ řekl. „Vynikající! Co to s vámi je?“

„Chápu. Ještě jste nikdy nehavaroval.“

„Nikdy!“

„Pak prostě máte štěstí! Jste hrozný řidič. Na cestě hazardujete. Jezdíte příliš rychle pro dané podmínky. Neumíte předjíždět. Neumíte spomalit, když to je nutné. Chcete, aby vám všichni uhnuli z cesty.“

Byl vzteklý a řekl: „To myslíte vážně, jo?“

„Absolutně. A nechci, aby mě našli mrtvého v převlečení za šaška.“

„Chcete řídit?“

„Jakmile budete moct sjet z cesty, abych se mohl zbavit těch bot.“

„A pak vám řeknu, co všechno děláte špatně vy, když řídíte, McGee.“

„Vždycky se rád něco nového přiučím.“

13

Sobota byla dnem odjezdu z Cancunu. Všichni odlétali v poledne. Americká letadla, mexická, z východu, speciálky. Browder opět koupil první rezervace v pořadníku. Ve frontě směřující k pultu, kde se platí poplatek při odletu, stáli lidé po třech až čtyřech. Fronta byla na šedesát yardů dlouhá, lidé vzdychali a nohou posunovali svá zavazadla po kachličkách. Každý si chystal šest set pesos na poplatek.

Sundal jsem klobouk, který mě stál třicet tři dolary, a položil jsem ho na hlavu dvanáctiletému Mexičanovi, k jeho nekonečné radosti. Boty z imitované krokodýlí kůže jsem nechal pod postelí poté, co jsem si koupil sandály v hotelovém obchodě. Pásku na oko jsem měl v kapse, a ani nevím proč. Asi kdyby u bazénu byla zase Nancy Sheppardová, dal bych jí ji. Každopádně jsem byl nenápadný, což se ukázalo jako velmi prozíravé.

Fronta se zdála být nekonečná. Když jsem se postavil na špičky, viděl jsem, že po zaplacení poplatku procházela příruční zavazadla bezpečnostním rentgenem. Pak si je každý odnesl do velké haly s židlemi z umělé hmoty a čekal na ohlášení svého letu.

Jakkoli často se člověk zapřísahá, že už nikdy nebude stát ve frontě, vždycky upadne do pasti. Osvětlení v budově letiště bylo

matné. Lepší pak bylo u registračního pultu a za skleněnými dveřmi na druhé straně velké haly, kde jsme stáli my.

Stál jsem půl kroku před Browderem a měl jsem ho po své levici. Za ním stál muž a žena, malý, usmívající se pár ve stejném žlutém tričku s nápisem „I love Cancun“. Nohou posouvali před sebou své kabely a kufr.

Browder se ke mně prudce naklonil a chytil mě za paži. Myslel jsem si, že zakopl o svou tašku. Otočil jsem se, abych ho zadržel, ale jeho tlak ochabl. Sklouzl po mně, dopadl obličejem na zem s roztaženými rukama a nohama. Koupil si to ráno v hotelovém obchodě světle šedou košili. Tví měl vlevo, spíš trochu níž, na zádech připíchnutou k tělu úzkou třípalcovou rukojetí, obalenou izolepou. Kolem místa vpichu se šířila červená skvrna, jeho taška byla pryč. Nikoho jsem neviděl ve spěchu odcházet. Ničím nápadní lidé za ním vypadali vyděšeně.

Jakási žena křičela. Položil jsem mu prst na krk. Nic. Jen klesl ještě víc na podlahu. „Kdo to udělal?“ zeptal jsem se lidí za ním.

„Kdo to udělal? Kdoví? Nic jsem neviděl.“

Ozvalo se ostré pískání a přiběhly bezpečnostní hlídky. Lidé, co stáli nejbliž, od těla odstoupili. Fronta pokračovala. Začala obcházet muže na zemi a pokračovala k pultu s nachystanými šesti sty pesos, aby každý chytil své letadlo. Tlačili svá zavazadla před sebou. Nesl jsem si svou kabelu pod paží. Vsunul jsem se do fronty trochu více dopředu.

„Nebyl ten muž s vámi?“ zeptala se mě žena. „Ne, jen jsme se dali do řeči.“

„Co se tam vzadu stalo?“ zeptal se jeden muž. „Někdo omdlel. Nějaký muž,“ odpověděla žena. Rozhodl jsem se rychle. Když jsem se otočil, policie zastavovala lidi, táhla je zpět k místu zločinu a vyslýchala je. Bylo jasné, že El Brujo, velice vážený pán, se rozhodl zmenšit ztrátu, kterou utrpěl. Možná někdo z jeho lidí, Martin nebo muž se zbraní v ruce, se rozhodl, že Browderovy peníze stojí za risk. Browder přijel nakoupit, takže to byl určitě on, kdo měl peníze u sebe, a těch bylo příliš moc pro opasek na peníze na těle. Knihu s penězi jsem cítil přes plátno kabely. Domnívali se, že peníze ponese Browder. Ačkoliv jsem si nemyslel, že by riskovali podruhé, když

objeví, že se mýlili, přesto jsem chtěl co nejdříve projít kontrolou a být v odjezdové hale.

Browder dělal v životě svá rozhodnutí sám. Riskoval po svém. Koupil si svoji letenku. Kdybych u něj zůstal, nikomu bych nepomohl, jen by mne potkal stejný osud. Jako partner v akci se mi nelíbil, ale musel jsem respektovat jeho oddanost a odvalu. Všechno jsem si uvědomoval a měl jsem všechny důvody pro to, abych se vpletl do davu a zmizel v něm, přesto mi z toho nebylo nadvakrát dobře. Nepomáhalo mi ani vědomí, že Browder by udělal přesně totéž, kdyby ta úzká čepel byla vpravena do mého srdce se stejnou profesionalitou vpichu a úhlu. Kdybych tam zůstal, skutečně bych nikomu nepomohl. Jen bych měl z toho lepší pocit, než když jsem odešel. Když jsem přešel bezpečnostní kontrolou, sedl jsem si na židli zády ke stěně. Předstíral jsem, že čtu knihu, kterou jsem si vybral na hotelovém stánku. Dostal jsem se k místu, kde ožila pohřbená kočka, ale nemohla pořádně chodit.

Dva oficiálně vypadající muži vešli a pozorně si prohlíželi čekající. Krčil jsem se, aby mě bylo méně. Pak odešli. Ohlašovali můj let. Neměl jsem palubní kartu, a tak jsem byl u skleněných dveří zastaven. Byla nás tam hrstka.

Letuška vyšla z letadla ke schodům a narovнала čtyři prsty. Muž u dveří na ni mávnul a ona zmizela. „Broodare? Broodare?“ volal a zvědavě se díval. Nikdo se neozýval. Broodare už na zavolání nereagoval. Ne na této zemi.

„McGay?“ řekl „McGay?“

Ukázal jsem letenku a on mi dal palubní vstupenku. Vešel jsem a letuška mi řekla: „Třicet jedna C, pane.“

Seděli jsme tři vedle sebe. Byl jsem u uličky vedle holohlavého faráře a on seděl vedle tlusté halasné blondýny u okna. Přál jsem si, abychom vzlétli. Chtěl jsem být o pár liber lehčí. Po nekonečných minutách jsme se konečně posunuli na ranveji, otočili, vrátili se a náhle se zvedali a dívali se dolů na bílé pruhy pláží, modré moře, zelenou džungli a hemžící se auta a autobusy.

Byla už úplná tma, když jsem vkročil na svůj hausbót. Zkontroloval jsem svůj bezpečnostní systém, odemkl, vzal za kliku a rychle

škusnul rukou pryč. Myslel jsem si, že byl na klice nějaký štětinatý brouk. Postavil jsem se bokem, aby můj stín nepadal na kliku, a uviděl jsem figurku kočky, vyrobenou z čističů lulek. Byla modrá a lepicí páskou přilepená ke klice. Vzal jsem ji dovnitř a postavil k dalším, které jsem dříve našel. Byla v tom určitá nevinnost, ale i zlověstná příchut'. Určitě nereprezentovaly nikoho, kdo se těšil ze života. Komunikace je proces interpretace symbolů. Slova jsou symboly. Gesta a dary a doteky jsou symboly. V životě si věci vykládáme mylně častěji, než bychom měli, snad proto, že naše nejhlubší úmysly nejsou v souladu s momentální myšlenkou. Ty kočky mě zlobily, protože se dotýkaly vzpomínek, které jsem pečlivě skrýval někde uvnitř. Viděl jsem část, nikoliv celek. Byla to zkamenělina, hluboko v geologické vrstvě, pokryté několika dalšími.

Neměl jsem chuť rozsvítit. Měl jsem žízeň. Vytáhl jsem džbánek s vodou z ledničky a pil jsem přímo z něho dlouhými doušky. Pak jsem ze sebe shodil všechno, co zbylo z mého klaunovského oděvu s perlovými knoflíky a zipy nadměrné velikosti. Košile páchla letadlem, napěchovanými lidmi ve vydýchaném prostoru, tabákem, parfémem, pivem, motorovým olejem a potem.

Natáhl jsem se na velkou postel s rukama složenýma pod hlavou a díval jsem se do tmy před sebe. Někdo přišel na malý nástupní můstek, Sedma se zhoupla na vlně. Provaz zavrzel a něco v lodní kuchyňce zacinkalo. Cítil jsem se špinavý a unavený. Jazyk se mi dotýkal problematického zubu. Do pravého lýtky jsem dostával křeč, a tak jsem ukazováčkem a palcem značnou silou sevřel nos a držel tak dlouho, dokud křečovitá bolest neodezněla.

Čínské řešení. Akupresura. Stejně jako tlak na správné místo na pravém zápěstí na šířku tří prstů od palcového valu vám zabrání zvracení.

Další vlna nahnula Sedmu. Co se týče pohybu, loď je živá věc. Je to společník v noci. Každá loď má svoje způsoby a svůj charakter. Sedma je zábavná, tvrdohlavá, stará bestie. Jako tlustý pes; může se přinutit k běhu, ale ne na dlouho a pak bude předstírat větší vyčerpání, než pociťuje.

Moje myšlenky se točily spirálovitě, až neměly kam zabrousit a přistály u Browdera. Vstal jsem, rozsvítil, našel telefonní číslo, které

jsem si zapsal, a vytočil ho. Ozval se stejný hlas jako posledně a opakoval poslední čtyři čísla. Mužský hlas s cínovitostí robota, jako mluvící hračka.

Řekl jsem: „Scott Ellis Browder byl usmrčen nožem na letišti v Cancunu dnes v jednu patnáct.“

Žádná odpověď. Uvažoval jsem, jestli mě někdo slyšel. Pak hlas řekl hlubokým tónem, plným vzrušení a zoufalství: „Do prdele!“ Spojení se přerušilo.

Premýšlel jsem, jak se asi Browder jmenoval skutečně. Zajímalo mě, pro kterou asociaci pracoval. Byl bych se vsadil sedm ke třem, že když zemře, bude to na dálnici, když někoho na nesprávném místě a v nevhodnou dobu předjíždí.

Chtěl jsem vstát a osprchovat se, vyčistit si zuby, ale usnul jsem. Když jsem se probudil něco před čtvrtou ráno, vál ostrý vítr a Sedma se nepravdělně pohupovala, jak vítr narážel do lanoví. Byl jsem zmrzlý. Kousek Sibíře sklouzlo jižní Floridou, citrusy a jahody pomrzly, turistům naskákala husí kůže, vlny v zálivu dostávaly bílé čepičky a pláže se vyliďňovaly.

Vzal jsem si další pokrývku. Celý jsem se třásl zimou, když jsem se přikrýval. Vzbudila mě zima a vyrušila ze snu. Hrál jsem poker u oválného stolu, nad kterým viselo světlo se zeleným stínidlem. To viselo tak nízko, že jsem nemohl rozeznat obličej muže u stolu. Všichni byli v tmavém. Všichni táhli tři karty a klukem se začínalo. Byly to červené karty firmy Bicycle. Kdykoli jsem zvedl svých pět karet, byly prázdné. Prostě bílý papír. Chtěl jsem si stěžovat, ale z jakéhosi důvodu jsem byl nerozhodný. Zahodil jsem karty, lícem nahoru, a doufal, že si jich všimnou. Všechny ostatní karty byly normální. Pokaždé vítěz ukázal ruce. V tichosti hráli o hodně peněz. Pak jsem uchopil ruku jednoho hráče a on měl skutečné karty. Neroztřídí si karty v ruce. Nikdy to nedělám ani při pokeru, ani při bridži. Třídění příliš moc prozrazuje pozornému protihráči. Měl jsem tři křížové krále a dva kárové kluky. Ve snu mi to nepřipadalo divné. Čekali na mě, až vsadím, když mne vzbudila zima. Ve snu jsem se chvěl napětím, jaké mám dobré karty. To chvění bylo skutečné.

Začínalo nejchladnější ráno, na jaké si ve Fort Lauderdale pamatují. Vyhrabal jsem staré černé kožené sako, horolezecké kalhoty a

tmavomodrou pletenou čepici, která mi dobře kryla uši. Lidé stáli, dívali se na mráz na keřích, pozorovali páru, která jim šla od úst, než ji odvál vítr. Vítr také zavál do moře veškerou městskou nečistotu, pach nafty, benzínu, chemikálií a páleného smetí a ponechával oblohu čistou jako oblohu dětství.

Od okamžiku, kdy jsem se vzbudil, se mi do mysli neustále vrýval jeden obraz, znovu a znovu, jako z projekce diapozitivů s jedním diákem. Byla to pravá strana tváře Browdera na kachličce s pusou a očima polootevřenýma, levá kotleta a týl hlavy, tvar ucha, moje ruka s konečky prstů na levé straně krku. Je to rychlý způsob. Vyrve člověka ze života. Když se srdce zastaví zásahem s tak brutální precizností, krev přestane proudit, mozek přestává fungovat a svaly ochabnou. Z chodícího Browdera bylo během tří sekund mrtvé tělo na zemi a někdo v rychlosti opouštěl halu s jeho kabelou.

Kdybych byl králem, vydal bych rozhodnutí, že v určitý den, za tři měsíce, všechny dvacetidolarové a vyšší bankovky budou bezcenné. Každý, kdo peníze vlastní, by si mohl během těch tří měsíců vyměnit zelené bankovky za oranžové. Každý by směl měnit jen jednou. Přinesl by veškerou hotovost, a kdo by měl nad tisíc dolarů, musel by vyplnit formulář a vysvětlit, odkud a jak dlouho je má. Existují biliony špinavých peněz. Bezpočet bilionů by se nikdy nedoneslo, protože by se jejich vlastnictví nemohlo vysvětlit. Byrokracie je bláznivá. Začalo by se znovu. Gangsteři by se báli, že by se taková situace mohla opakovat, a dali by si pozor, aby se peníze moc nekumulovaly. Jednoduchým účetnictvím by se daly vykalkulovat nevrácené zelené bankovky a šlo by je vyčíslit coby odpočet z federálního deficitu, jako příspěvek vládě. Což by se obrátilo proti vládě a společnosti.

U nedělní snídani jsem to vyzkoušel na Meyerovi. Díval se na mě přes stůl, jako bych přišel o rozum. Jako ekonom byl zděšen. „Prosím, zůstaň u toho, co umíš. Prosím,“ řekl.

„Kdyby Archimedes zůstal u toho, co.“

„McGee, poslouchej. To znamená anticipaci znehodnocení měny, která spouští inflaci. Kdyby veřejnost předpokládala, že během tří měsíců peníze ztratí hodnotu, utratila by je. Inflace by se stala skutečností.“

„Ale..“

„Prosím. Tvoje motivy jsou čisté. Tvoje monetární znalosti infantilní. Nekaz mi radost z bramborových placek. Jest-li chceš být zasvěcený, půjčím ti pár příruček.“

„Právě jsem přestal chtít být zasvěcený.“

„Fajn. Vraťme se k tomu, o čem jsi mluvil předtím. Máš svůj terč. Mladého Marina. Nebo jeho otce. Nebo oba. Jsou to známí lidé. Občas o nich čtu, většinou o těch mladých. Čtyři děti?“

„Dva chlapci a dvě děvčata. Ruffi je nejstarší.“

„Můžeš k nim proniknout nebo si k nim zjednat přístup. Když budeš mít štěstí, uděláš to dříve než oni. Ale je to to, co by udělal Browder? Jestli chceme vznášet morální soudy, tedy co my považujeme za morální, pak bychom měli dát do pohybu to, v co Browder věřil, že do pohybu dá.“

„Nevím, jak to chtěl udělat.“

„Chceš říct, že nevíš, který kanál by použil. Ale je důležité to vědět? Pan Jornalero podá informaci správným lidem. Kdyby měl Browder pravdu, můžeš počkat, až se pozabíjejí, a teprve když to mladý Marino přežije, máš svůj terč. Ale po boji, jestli k němu dojde, o tebe nikdo neprojeví zájem. Jsi z toho venku.“

„Jestli budu chtít.“

„Ty snad nechceš?“

„Ne. Možná, že kdybych o té lodi jenom četl v novinách, nechal bych toho. Ale já jsem tam byl. Já jsem je viděl. Neznal jsem je, ale mám pocit, že jsem jim něčím povinován. Jestli byli odpad, byl to mladý odpad. Kdo jim to udělal, měl by nosit kolem krku znak. Špina! Měl by povinně nosit malý zvonek, kterým by každého varoval, že přichází.“

„Bílý rytíř je znovu na koni.“

„S rezavým brněním, ohnuly, s kopím na koni s prohnutým hřbetem. Proč ne? Billy byl můj kamarád. Měl jsem štěstí a ti dva zlodějíčkové neměli. Nechám si tebou poradit. Děkuji ti. Browder ti taky děkuje a já tě zvu na snídani.“

„To bys měl. Kdokoli je schopen vyvézt takové peníze do Mexika a přivést všechny zase zpět, mě vždycky může pozvat na snídani.“

„Když jsem je počítal, chyběly dva tisíce. Browder asi odečetl výdaje.“

„Divný patron. Nezněl přesvědčivě. Nevypadal přesvědčivě. Ale přesvědčil nás.“

Odpoledne jsem se pokoušel spojit se s Jornerem. V telefonním seznamu jsem ho nenašel. Zavola jsem Millis. Její hlas zněl zaraženě a apaticky.

„Jak se vede?“ zeptal jsem se.

„Není to jednoduché. A chladná noc mi zničila celou zahradu. Všechno je černé, zvadlé a škaředé. Jako by to byl nějaký vzkaz. Najednou je to všechno tak obrovské. Chtěla bych odtud pryč, a přitom zase nechtěla.“

„Jak to myslíš?“

„Frank mne stále zve, abych přišla podepsat dokumenty, a já si hledám výmluvy, aby musel přijít sem. Musí přivést notáře a svědky. Je to pro něho otrava.“

„Však si to nechá zaplatit.“

„Samozřejmě. McGee, myslela jsem si, že se mi ozveš dříve.“

„Byl jsem mimo město.“

„Byl jsem mimo stát.“

„Opravdu? Tolik jsem chtěla mít příležitost ti říct, že se snažím mít pocit viny a studu, ale nejde mi to. Pak jsem si taky dělala starosti, že se ti zase někdo pokusí ublížit.“

„Měl jsem nějaké tahanice asi čtyři dny po tom, co jsme se viděli. Ale nebyli úspěšní.“

„Nechci na to ani pomyslet. Mohl by ses dneska u mě zastavit?“

„Volal jsem ti, protože jsem se chtěl zeptat, jestli máš telefonní číslo na Jornera domů.“

„Podívám se, ale pochybuji.“

Trvalo jí to tak dlouho, že mne čekání unavilo a zapnul jsem mikrofon a reproduktor. Naléval jsem si do šálku kávu, když se ozvala. Připadalo jí to, že mluvím ze dna studny. Řekl jsem, že mám prostě levný telefon. Řekla, že našla adresu Jornera domů, ale telefonní číslo nikoli. Bydlí 22 Sailfish Lagoon, Miami. Pamatoval jsem si, že stejnou adresu má starší Marino.

„Zastavíš se, Travis?“

„Slibuji, ale nebude to hned, Millis. Mám návštěvu.“

„Jistě. Zapomeň, že jsem tě zvala.“

„Přijdu možná, až odejdou. Zavolal bych.“

Nikdo neměl přijít. Někdy lžu dobře a přesvědčivě. Ale asi jsem tentokrát nezněl dostatečně věrohodně. Nechtěl jsem se s ní zaplést, i když jsem uvažoval, jestli by to mohlo vadit.

Byl jsem samozřejmě za lhaní potrestán. Přišla návštěva. Dva mužští kolem třiceti let, oba v konzervativním tvídovém saku s kravatou. Páchli úřadem. Wisner a Torbell. Zaměstnanci asociace pro potírání drog. Zdvořilí, bezvýrazní, s obvyklou nedůvěrou policajtů. Nic z toho, co se jim říká, není plná pravda a nikdy nebude ani teď, ani napříště.

„Browder nám podal před akcí telefonickou zprávu. Rádi bychom si ji u vás ověřili, pane McGee,“ řekl Wisner.

14

Wisnera jsem v salónu usadil do velké židle a Torbella na žlutou pohovku. Přisunul jsem si židli od stolu a sám se posadil. Byl jsem o celou stopu vyšší. Když máte podezření, že se vám někdo chystá dát zabrat, nikdy nedovolte, aby se posadil tak, že by se na vás díval shora.

Nabídl jsem jim drink. Odmítli. Torbell si odkašlal a vytáhl malý blok. Listoval dopředu a dozadu, tvářil se důležitě a mezi obočím se mu tvořil uzел.

Chvíli mlčeli. Nechal jsem je. Pak to konečně vzdali a Torbell řekl: „Smíme předpokládat, že jste telefonoval a ohlásil jeho smrt?“

„Smíte.“

„Vzal jste s sebou padesát tisíc dolarů?“

„Ano, vzal.“

„A přivezl jste je zpět?“

„Jen čtyřicet osm. Browder si asi stáhl výdaje.“

„Odkud jste měl ty peníze?“

„To je vedlejší.“

„Je v naší moci zatýkat.“

Natáhl jsem k nim ruce. „Poslužte si.“

Byla řada na Wisnerovi. „Váš postoj nikam nevede.“

„Řekněme tomu náš postoj.“

„Dobře. Odjel jste s Browderem nakoupit kokain?“

„Ne.“

„Pak, proboha, proč jste, chlape, nesl všechny ty peníze?“

„Do Mexika je vezl Browder. Zeptal jsem se ho, proč mu zaměstnavatelé ty peníze neposkytnou. Řekl, že vláda jim omezuje výdaje.“

„Proč jste mu ty peníze poskytl vy?“

„Před lety vtipálek Jack Benny utrousil, že jednou na něho vyskočil lupič s pistolí a řekl: ‚Peníze nebo život!‘ A dlouhé ticho, kdy nad otázkou uvažoval, vyprovokovalo smích.“

„Chcete říct, že vám Browder vyhrožoval?“

„Chci říct, že v poslední době se uskutečnily dva neúspěšné pokusy o můj život a Browder o nich slyšel z druhého konce. Také slyšel, že příkazy k zabítí Billyho Ingrahama přišly z Miami. Browder si asi myslel, že když usnu na vavřínech, dostanou mě.“

„Byl Ingraham pašerák?“

„Pánové, proč nejdříve nepracujete trošku sami, než vyjdete z úřadu a obtěžujete lidi? Ingraham byl milionář, který hodně investoval, a byl minulý měsíc zabít v Cannes v hotelu, když mu někdo implantoval drát do mozku.“

Wisner a Torbell se na sebe podívali a Torbell řekl: „Myslím, že jsem o tom četl. To byl ten, co mu ukradli jachtu a tři lidi na ní přišli o život.“

„A já jsem ten, kdo jachtu s těly na palubě našel a upozornil pobřežní stráž. Billy mě požádal, abych se pokusil ji najít. To jsem udělal. Jedna z mrtvých byla dívka z významné rodiny z Peru. Její strýc se angažuje v drogovém byznysu. Žádal, aby v Miami zjistili, kdo mu zavraždil neteř. Ti se však rozhodli, že bude jednodušší vydat Billyho a mne, než hledat pravé viníky. Zjistil jsem, že se hausbót vrátil z Yucatánu. Browder tam našel kontakt a já jsem poskytl peníze. Abychom vypadali opravdově, přiměl mě, abych se převlékl a zosobňoval mrtvého pašeráka Buckyho, Estanciera.“

„Koho?“

„Zapomeňte na celou aféru.“

Torbell zrudnul. „Trvalo velice dlouho, než se Browder dopracoval svého postavení na úroveň, kdy už poskytoval užitečné informace o systému dodávek a roznášek. Jeho ztráta je obrovským krokem zpět.“

„On si to nemyslel.“

„Co tím chcete říct?“ zeptal se Wisner.

„Naznačil, že vlastně pomáhal tomu, že bývali odsouzeni jsou snadno nahraditelní. Měl větší zájem o muže za scénou.“

„Ano, měl,“ řekl Torbell. „Neuskutečnitelný sen. Takoví lidé nikdy nepoloží nic na papír. Nikdy nic neřeknou po telefonu. Kšeftují pouze s penězi na hotovosti, a jakmile jsou peníze v ruce, mají na-prosto čistou historii. Jsou dokonale vyprané.“

Skoro jsem dodal: „U Jornalera,“ ale včas jsem se zadržel. To by vedlo k nepříjemnému spojování Jornalera s Billym Ingrahamem a byrokratická čela by se vráscila dalším podezřením.

Torbell znovu něco pečlivě prostudoval v bloku.

Ověřil si den, kdy jsme letěli do Cancunu. Probral jsem s nimi celý výlet, krok za krokem. Byl jsem příjemně překvapen, že vědí o El Brujovi. Nevěděl jsem, jak přesně Browder našel na něho kontakt, a nezapamatoval jsem si jméno muže, který nás za kouzelníkem vzal podél pobřeží.

Řekl jsem jim, že jeden muž létal z Tulumu a nakupoval u Bruja. Zpět se vracíval na ranč na Floridu. Každý další let byl nebezpečnější než ten poslední, a tak přivedl ta děcka, co ukradla Ingrahamovi loď. Ta odvezla zboží v srpnu lodí. V září se vrátila a zaplatila Brujovi. Sedmdesát pět tisíc padělanými penězi. Brujo se nechal slyšet, že nebude jednat s nikým z Floridy, dokud mu někdo nenahradí ztrátu. Řekl, že obchoduje s Kanadany a ti mu berou všechno, co nabízí.

„Browder mi říkal, že se domnívá, že muž, který vozil zboží z Yucatánu na Floridu, chtěl zásilku od těch dětí vyzvednout na ostrovech. Když se dostavil, zjistil, že platily Brujovi falešnými penězi a tím mu zničily zdroj. Tak je zabil a vzal si svých pětasedmdesát tisíc včetně zásilky.“

„Kdo to byl?“

Toto dilema jsem měl celou dobu na mysli. Věděl jsem, že k této klíčové otázce musí dříve nebo později dojít. Ještě více jsem však

byl přesvědčen o tom, že ti dva otočí všechno vzhůru nohama. Měli by se raději vrátit do svého úřadu a sedět u počítače.

„Nezjistil jsem jeho jméno. Možná, že ho nevěděl ani Brujo. Máme popis: byl štíhlý, předčasně holohlavý, opálený a nosil brýle se zlatými obroučkami.“

Torbell si to pečlivě zaznamenal do bloku.

Wisner se zeptal: „Kdo zabil Browdera?“

„Světlo tam bylo velmi slabé. Byli jsme daleko od dveří i oken. Fronta byla hustá a tak dlouhá, že lidé vykukovali po obou stranách, kdy budou odbaveni. Stalo se to tak rychle, že nikdo nezpozoroval, kdo to udělal.“

„Ukradli mu kabelu?“

„Nesl ji na řemínku přes pravé rameno. Uhodili ho a stejným pohybem mu ji sňali z ramene. Věřili, že mají čistých padesát tisíc. Byl to on, kdo chtěl koupit, takže bylo logické, že okradli jeho. Taková suma je příliš obsažná pro opasek na peníze.“

„Byl to jeden z Brujových lidí?“

„Jistě. Nikdo jiný o tom nevěděl. Ale já si myslím, že šlo o samostatnou akci, která nebyla na pokyn El Bruja. Ať to udělal kdokoli, byl v tom velmi zběhlý, jelikož byli oba byrokrati, prošli jsme detailně všechno ještě jednou. Ti nikdy nebyli v akci. Podávali zprávy. Když odcházeli, nepoděkovali mi. Nakonec, přiměli mě jen vykonat povinnost poslušného občana. Dodali, že se možná vrátí, kdyby se ještě potřebovali na něco zeptat.“

Je legrační, jak si tělo dělá legraci z mozku. Moje to dělá častěji, než bych si rád připustil. Začal jsem si myslet, že Jornalero je daleko více zasvěcen, než Millis ví. Taky nebyla příležitost si promluvit.

Možná, že bych měl aniž bych se s ní zapletl zavolat, zastavit se u ní a pohovořit s ní. Mohlo být taky důležité jí říct, že je v nebezpečí. Ale tomu neuvěří a já sám tomu nevěřím. Arturo Jornalero jí poskytl ochranný štít, a i kdyby ho neznala, latinskoamerický pundonar by nesouhlasil s pomstou zabít ženu. Rozhodl jsem se, že si už přestanu hledat prázdné výmluvy, proč se s ní nemám vidět.

Bylo chladno a už se stmívalo, když jsem vcházel do foyer věžáku Alfa v Dias del Sol a řekl jsem bezpečnostní hlídce: „Zdravím vás, chlapci.“ Dostalo se mi bídne reakce. Chápal jsem je. Měli

právo na svou fantazii. Vyjel jsem nahoru. Kdybych měl odhadnout dobu, kterou jsme věnovali diskusi o životě Artura Jornalera, tak to bylo asi jedenáct nebo dvanáct minut.

První repríza se odehrála tak chvatně a hladově jako předtím. Další byla pomalejší, delší a daleko vynalézavější. Svítila růžová noční lampička, která ukazovala její krásný obličej stažený a zuby zaražené do plného horního rtu. V rychlosti a půvabu a eleganci pohybu se rovnala delfínovi.

Oddechovala vedle mne, zaryla hlavu do mého krku a když se srdce a dech zpomalily, řekla: „V pátek jsem uskutečnila pár telefonických hovorů.“

„Kam jsi volala?“

„Přátelské cestovní kanceláři.“

„Jedeš někam?“

„My jedeme.“

„My. My dva. Millis a Travis. Z toho, co mi dali vybrat, se mi nejvíce líbil let do Los Angeles pátého února myslím, že to je ten den nalodíme se na Royal Viking Sky a poplujeme přes Pacific do nádherných přístavů a přes Suezský kanál a Středozemní moře do Londýna a pak poletíme Concordem zpět na Miami.“

„To všechno spolu podnikneme? Vždyť tě ani neznám.“

„Může to být seznamovací cesta. Trvá osmdesát dní.“

„To je tak náhle.“

Zatřásla mnou. „Jsi tu? Jsi vzhůru? Posloucháš? Střechu nad hlavou máme a já koupím samé dobroty.“

„Nejsem ten typ,“ řekl jsem.

Smála se a pak řekla: „Vážně, myslel jsi na to, že tady jsi už všechno měl a potřebuješ změnu?“

To bylo až moc pravda. Hodně přátel odešlo a hodně zemřelo. Aniž bych si to uvědomoval, pomalu, ale jistě jsem se stával starší generací. Pro tu mladší jsem se stal vyprahlým tvrdým chlapem neurčitého věku, který nesdílel jejich zvyky a nerozuměl jejich dialektu považoval jsem jejich hudbu za neharmonickou, jejich lyriku za banální a stále se opakující, konzervativním chlapem, který četl knihy a nosil staromódní oblečení. Nejhorší poznání však bylo, že mě nudili. Ty smějící se mladé pěkné dívky byly tak pestré, užitečné a prázdné

jako krabice na ovesné vločky. A jejich mladíci samé vlasy a letargie tak dlouho nic nedělali, až se stali imobilními. Meyer byl stále podrážděnější a někdy skoro nepřátelský. Už si ani nevzpomínám, kdy jsem se naposledy chtěl přestat smát a nemohl smích zastavit. Zůstával jsem na místě, zatímco staří přátelé odcházeli. Nepamatuji si, kdy jsem měl na palubě Sedmy dvacet lidí najednou. Když se Tygr vytratil na věčný a zasloužený odpočinek, dědicové prodali jeho loď Bama Gal člověku, který ji přestěhoval do přístavu Mobile.

Nějaký čas potom se u mě zastavovaly dámy, aby se zeptaly, kam se k čertu Tygr poděl. Říkal jsem jim, že zemřel s úsměvem na rtech. Byl uložen do rodinné hrobky a ten nejdelší večírek všech dob na lodi skončil. Plakaly.

Město se měnilo. Stávalo se škaredějším a špinavějším a nesnesitelnějším. Vedení se měnilo. Irv Deibert odcestoval. Začaly se dobře prodávat řetězy a zámky. Lidé nadopovaní metamfetaminem a koksem se v noci na pláži dobíjeli k smrti. V životním cyklu každého města existuje nějaký vrcholný okamžik. Zažil jsem ho ve Fort Lauderdale, ale už jsme za ním a teď pojedeme dlouho z kopce. Mohu jet s ostatními dolů, neboje opustit a doufat, že paměť postupně nahradí „ted“ za „tehdy jednou“.

„Ano, myslel jsem na to,“ odpověděl jsem jí.

„Říkáš ano?“

„Říkám, zdřímni si, vyspěme se na to.“

„V cestovce mi říkali, že ta apartmá mají své vlastní sluneční terasy. Docela soukromé.“

„Aha.“

„Kotví v zálivu Cook s Bay v Mooréa. Billy mi říkal, že to je nejkrásnější místo, jaké kdy v životě viděl.“

„Aha.“

„Frankův daňový poradce odhaduje, že po zaplacení dědické daně budu mít příjem asi sedmi set tisíc nezdanitelných více, když prodám tento byt. Ale nad tím se chci hlouběji zamyslet.“

„Aha,“ řekl jsem a už jsem neslyšel, jestli ještě něco říkala.

V pondělí jsem chtěl navštívit pana Jornalera v Miami v jeho úřadu. Byl v kanceláři, ale nepřijal mě. Vyhrožoval jsem, že budu

čekat tak dlouho, až mě přijme, ale subtilní recepční zatelefonovala dolů a dva z bezpečnostní stráže byli posláni nahoru. Pokojně jsem odešel. Odjel jsem a zajel se podívat do laguny Sailfish Lagoon. Vypadalo to, že stejný architekt navrhoval Dias del Sol. Ale připomínala pevnost ještě více než Millisin dům. A u jachetní přístavní zátoky bylo několik elegantních soukromých domů.

Člověk, který už s vámi nechce mít dále nic společného, představuje problém. Ačkoliv jsem to neviděl na vlastní oči, dokázal jsem si představit, jak mezi svou pevností a úřadem cestuje v limuzíně se šoférem, a když jde do blízké restaurace na oběd s obchodním partnerem, svalnatý chlap jde půl kroku za ním a jeden možná i pár kroků před ním. Bohatí chodí v Miami opatrně.

Když jsem vypracoval plán, spěchal jsem do přístaviště Bahia Mar a začal pracovat na zanedbaném stárnoucím člunu Muñequite, dvoutunové T-Craft s motorem o síle sto dvacet koní. Kotví u stejného můstku jako hausbót. Obvykle se pečlivě starám o své věci, ale je to už dávno, co jsem Muñequite, věnoval láskyplnou pozornost, kterou si zaslouží. Nevšiml jsem si pětipalcové trhliny v plachtovině u obrubníku na levé straně uprostřed. Pod plachtovím bylo vlhko a začala se tvořit plíseň. Automatická pumpa v podpalubí se tak dlouho snažila postarat se o pronikající dešťovou vodu, až se vybily baterie. Barva mizela a bílá písmena názvu lodi na zádi dostávala barvu slohoviny.

Všichni svým způsobem vykonáváme pokání. Já jsem riskoval svůj život, když jsem splácel svůj dluh. Do středy šestnáctého, do pozdního odpoledne byly baterie nabité, podpalubí suché, plíseň setřená a vydesinfikovaná, nádrž doplněná a plachtoví spravené. Vytáhl jsem člun na moře a potrestal svoji páteř a ledviny, když jsem vjížděl do vln, abych se zbavil nahromaděného nánosu na dně. Autopilot opět fungoval, zrovna tak podpalubní pumpa, mrazicí box byl vyčištěný a zásobený, motor namazaný, světla zkontrolovaná, a kde bylo nutné, vyměněná. Člun na tom nebyl nejlíp, ale sakramentsky lépe než dříve. Přemýšlel jsem, proč jsem strávil tolik času vylepšováním hudebního systému a seznamu nahrávek, když Muñequita potřebovala tolik oprav. Meyer se párkrát přišel podívat, jak mi jde práce od ruky. Zajímalo ho, jak řeším svůj osobní problém, a já jsem

řekl, že na něm pracuji. Jemu to připadalo, jako bych pracoval spíš na lodi. Nevysvětlil jsem mu nic, ačkoliv jsem měl. Nebylo to vůči němu správné, ale byl to on, kdo začal tu hru nevrlosti. Staří přátelé občas takovou hru hrají. Asi aby si uvolnili svazky. Někdy se to tak zdá, že kdyby člověk neměl k nikomu žádné závazky, pociťoval by obrovskou volnost. Ale ve skutečnosti to funguje naopak. Ty nejhorší závazky ze všech jsou vůči sobě. Někdo na to přijde teprve v pečovatelském domě.

Už zbývala jen hodina denního světla. Začínalo se ochlazovat. Plul jsem uvnitř lodi do Miami. Měl jsem černou koženou bundu a čepici. Vítr brnkal do plachet a v rádiu četli denní zprávy bez zveličování a bez reklam. Moje lodička plula nízkou rychlostí a zanechávala za sebou bílé pruhy zčeřené vody. Měl jsem z lodě uspokojujivý pocit, až radost. Dal jsem si do těla, abych ji dostal do kondice. Svaly mě bolely, klouby praskaly, kolena jsem měl unavená a nehet na palci stržený. Hotové utrpení. Vzpomněl jsem si na hřmotný hlas svého dědečka před léty: „Cokoli, o co nejsi schopen pečovat, chlapče, si nezasloužíš. Ať je to pes, zbraň, rybářský prut, kolo nebo ženská. Nauč se to, protože pokud se tomu nenaučíš, budeš se nenávidět.“

Morálka vyšla z módy. Cokoli, o co nejsi schopen dbát, nahraď. Samozřejmě by dědečka nenadchla, včetně té ženy na seznamu vlastnictví. Babička se však zdála být šťastná.

Už dlouho byla tma, když jsem doplul do přístavu, kde jsem léta kotvil. Skasal jsem plachtoví, postavil se s přenosným světlem, abych sledoval označený soukromý pruh, a vplul do něj. To místo se rozrostlo. Šel jsem natankovat. Zeptal jsem se muže, který se tam potloukal, jestli je tam Wendy. Odpověděl, že před dvěma lety se vdala a nyní je vlastnící společnosti Sea and Marine Ventures. Přivázal jsem loď, zamknul a šel dva bloky dál na pivo a pizzu. Pak jsem se vrátil, natáhl jsem se na úzkou postel na přídi a nastavil si náramkové hodinky na pět třicet.

15

Ve čtvrtek v půl sedmé ráno jsem pomalu opisoval osmičku v zálivu sluncem zalitých budov v Sailfish Lagoon. V deset jsem to

vzdal a loudavým krokem se vrátil do přístavu. Stejně kotviště bylo ještě volné. V blízkém obchodě jsem koupil různé pomády a balzámy a masti a zbytek dne jsem strávil vyspravováním vnějšího vzhledu svého malého člunu. Zanechal jsem toho k večeru, sice s bolavýma rukama, ale čistějším svědomím. Jediné, co zbývalo dokončit, bylo objednat nové plachtoví a pak obrátit člun a podívat se na dno.

V pátek jsem byl u kotviště v šest a své osmičky jsem opisoval za východu slunce s dalekohledem při ruce. Dvacet minut po šesté jsem zahlédl, jak jsou najednou mezi mnoha stožáry na malý stěžeň vytahovány trojúhelníkové plachty. Brzy nato vyplul z laguny katamarán. Směřoval k zálivu a jeho plachty byly zelenobílé. Postava na palubě měla tmavě červenou joggingovou soupravu a bílou pletenou čepici. Zpočátku jsem si myslel, že to není Arturo, ale když se přiblížil a když jsem si zaostřil dalekohled, viděl jsem, že to je on. Vystartoval jsem dolů k zálivu a nasměroval loď na jih. Plul jsem slušnou rychlostí a z Jornalera jsem nespustil oko.

Vál svěží ranní vánek. Jornalero plul rychle. Když byl dost daleko od svého kotviště, otočil jsem a vysokou rychlostí jsem se vrátil mezi jeho katamarán a lagunu. Zřejmě mě nepozoroval. Rozhodně mu unikl můj manévry. Když jsem se k němu přibližoval, teď už pomaleji, zrychlil. Plul na bočním větru a stáhl plachty do úhlu, kdy jeden ponton je nad vodou. Pro udržení rovnováhy se opíral hodně dozadu. Uháněl rychlostí dvaceti až pětadvaceti mil v hodině. Začalo to být komplikovanější, než jsem předpokládal.

Zvýšil jsem rychlost a dostal jsem se k němu z návětrné strany. Trhl hlavou, v ohromení na mě zíral a mávl mi, abych mizel. Katamarán vplul do větru a ponton spadl zpět na vodu. Prázdné plachty zapleskaly. Ječel jsem na něho: „To jsem já, McGee! Musím s vámi mluvit!“

„Ne!“ křičel zpět, vyrazil směrem, kde nebylo tolik větní, a směřoval zpět do laguny. Dohonil jsem ho, předjel ho, takže se musel otočit. Narazil jsem do pontonu a skoro ho vyhodil přes palubu. Za okamžik jsem ho kotvou zahákoval. Byl velmi nazlobený.

„Nemám vám co říct.“

„Nechci, abyste mluvil, pane Jornalero. Chci, abyste poslouchal. Jo? Pojd'te na palubu. Potáhnu váš katamarán.“

Byl rozumný. Během půl minuty mu bylo jasné, že nemá na vybranou. Byli jsme dost daleko od břehu. Podal jsem mu ruku. Postavil se na obrubník člunu a lehce seskočil na palubu.

Posadil se na poklop a vybídl mě: „Tak mluvte.“ Vyplul jsem do širší části zálivu, táhl jsem katamarán a pak jsem vypnul motor Muñequity. Bylo tam hodně ticha, do kterého jsme mohli mluvit. Plachta na katamaránu zlověstně pleskala.

„To, co se vám chystám říct, neznamená a nebude znamenat nic, dokud si to neověříte. Znáte obchodníka ve velkém v Yucatánu na jih od Cancunu, dole pod Tulumem? Muže, kterému říkají Brujo?“

„Já poslouchám. Vy mluvíte.“

„Dobře. Předpokládám, že ho neznáte, ale že se můžete spojit s někým, kdo ho zná nebo o něm ví a je schopen si s ním domluvit schůzku. Měl by se ho zeptat na muže, který čtyřikrát letěl z Floridy na lehkém letadle do Tulumu, nakupoval u Braja a vozil zboží zpět na ranč. Dohled policie sílil, a tak si najal ty děti, co ukradly loď Billyho Ingrahama, aby připluly a odvezly zboží lodí. První nákup udělal sám, ale podruhé už poslal s penězi ty děti.“

Jeho výraz se změnil, sešpulil rty a díval se naprosto opovržlivě a nevěřícně. Slunce už bylo dost vysoko, ztratilo oranžovou barvu při východu a záliv se změnil z matně modrošedé barvy na modrou. Lodní provoz intenzívněl. Otočil jsem židli pilota, abych k němu seděl čelem.

„Trápí vás něco?“

„Vy mluvíte.“

„Našli způsob, jak zboží převézt lodí.“

„Ti, kteří lodě kontrolují, znají každou možnou stezku.“

„Tak mluvíme oba. Diskuse je přece lepší než monolog.“

„McGee, vůbec nemá smysl, abyste mi vyprávěl o transportu drog. Nemám s tím nic společného.“

„Od doby, kdy jste rekrutoval mezky v Kolumbii?“

To ho vyvedlo z míry. Měl zjevně sto chutí to popřít, ale upustil od toho. „Moc lidí o tom neví nebo si to už nepamatují. Vypracoval jsem se nahoru, a ven z toho. Vedu vlastní obchodní společnost. Naprosto legitimní byznys.“

Usmál jsem se na něho. „Dáte si pivo, Arturo?“

„Před snídání? Proč ne.“

Otevřel jsem dvě piva z boxu a jedno jsem mu podal. Dlouze žíznavě upil a utřel si pusu do tmavočerveného rukávu.

Řekl jsem: „Našli způsob, jak to dovážet lodí.“ Vyprávěl jsem o kýlu a délce kabelu i přizpůsobitelných ploutvích na aluminiové krabici. Poslouchal pozorně.

„No a? Taková věc se roznese,“ řekl, „Vyzkouší to další. Něko ho chytí a pak je s tím konce. Tahat mrtvého žraloka se zašitými vnitřnostmi, to už nefunguje. Vyplněné duté radiové antény už taky ne. Ponoření prášku do mělké vody s elektronickým dálkovým řízením také ne.“ Náhle se odmlčel, napil se a řekl: „Slyším o takových věcech, ale se mnou nemají nic společného. Tak k čemu mi to tu všechno povídáte?“

„Když se ty děti vrátily, aby samy nakoupily, musely na zboží počkat. Spojily se s Gigi Reyesovou a vzaly ji ochotně s sebou. Když odlply, nechaly El Brujovi pětasedmdesát tisíc padělaných dolarů.“

„To měly štěstí, že nepřišly o život hned tam.“

„Byly příliš blbé, než aby si byly vědomy, jaké štěstí měly. Byly mazané. Když se vrátily na ostrovy, domluvily si schůzku s mužem, který si je najal a který vzdal létání přes Golfský proud a Karibské moře. Setkali se na ostrovech. Zboží a platné peníze, které děti nepoužily, schovaly. Pochlubily se mu, jak byly mazané, a ukázaly mu zbytek padělaných peněz.“

„A tak,“ řekl Jornalero a předstíral zívnutí, „je zabil, jakmile mu vypověděly, kam je schovaly. Tak mu odřízly zdroj. On ale netušil, co působil, když zabil i slečnu Reyesovou.“

„Ano. A ten nazlobený mladý muž tady vložíme trochu napětí to byl. Ruffino Marino mladší,“ řekl jsem.

Často vidíme, jak lidé otvírají oči doširoka, ale ne tak často jim lezou z důlků. Musí to mít něco společného s tlakem v mozku. Každopádně oči Artura Jornalera z důlků lezly. Pusku měl otevřenou. Velká bílá ruka mu klesla už s prázdnou plechovkou od piva. Pozoroval jsem ho, jak se dává dohromady, ale trvalo mu to. V mozku mu vířily myšlenky.

Pak mu ale přišla na mysl další. „Počkejte moment! Přece nikdo, kdo to má v hlavě v pořádku, neříká při kupu své pravé jméno. Přece to jsou peníze, kdo hovoří.“

„Pane Jornalero, vy byste nezařídil, aby mě nechali na pokoji? Nejdříve jsem si myslel, že to uděláte, ale pak jste se rozhodl, že nemůžete. Měl jsem možnost zjistit celý ten švindl. Vyslechl jsem si Bruja a ten mi řekl, že šlo o Ruffina Marina. Odkud znal to jméno? Možná, že bylo namalováno na boku malého letadla. Možná, že Ruffi řekl své jméno, protože si myslel, že Brujo věděl o jeho filmu. Možná, že se představil, protože je prostě hloupý. Ale je to on.“

Pomalů a váhavě to přijal. Vrtěl hlavoví. „To to vysvětluje.“

„Vysvětluje co?“

„Ale nic.“

„Tak co, dostanu se z toho?“

Zvedl hlavu, mračil se, jako by zapomněl, že jsem tam. „Cože? Ano, myslím, že můžete na celou aféru zapomenout.“ Vstal, chytil lano, přitáhl katamarán a naskočil do něj. Uvolnil mé lano a hodil mi ho na palubu, natáhl plachty, chytil kormidlo a namířil si to beze spěchu k laguně. Neobrátil se, ani nezamával. Sešel z očí, sešel z myslí. Měl přece tolik jiných věcí, které potřeboval promyslet.

Vánek foukal z pevniny. Moře bylo klidné. Plul jsem na Muñequite na sever k pobřeží rychlostí skoro čtyřiceti uzlů a zapřísahal jsem se, jako už tolikrát předtím, že jediná rozumná cesta z Lauerdale na Miami je po vodě a že už tu trasu nikdy nepojedu autem.

Ten pátek odpoledne jsem se usmířil s Meyerem a vyprávěl mu všechny akce do posledního dne. Jediné, co jsem vynechal, byla Millis. Nehrála podstatnou roli. Meyer je dobrý posluchač. Zřídka mě přeruší. Povídali jsme si na palubě Sedmy a k tomu jsme měli džbán vína, červeného Gallo. Meyer měl na sobě bílý rolák a kombinézu do chladného počasí. Vypadal spíš jako pomocník v docích než ekonom.

Když jsem dokončil svůj příběh, Meyer vzdychl, vstal a šel k mým nahrávkám. Vybral svou oblíbenou ze společnosti CBS Suitu pro flétnu a jazzový klavír. Jean-Pierre Rampal hraje na flétnu, Claude Bolling na klavír, Marcel Sabiani na bicí a Max Hédiguer na kontrabas. Meyer má rád předposlední skladbu na straně dvě, zvanou

Versatile, kde Rampal hraje basový part. Meyer tvrdí, že dneska už se sólová flétna vůbec neslyší.

Zapnul stroj, vsunul kazetu a nastavil hlasitost. Pak si hrál s výškami. Má rád soprán. Myslím, že ztrácí sluch. Hluchota začíná u nejvyšších tónů.

Upíjel víno a poslouchal hudbu se zavřenýma očima. Nohy měl natažené, v kotnících překřížené. Buddha s nosem jako brambor při meditaci, dokonale uvolněný ve svém chlupatém krunýři. Vyslechl si celou kazetu, pomalu vstal a vypnul to, když dohráli Versatile. Nechtělo se mu poslouchat poslední skladbu. Popuzuje ho. Má název Veloce.

„Mohlo by to vyjít,“ řekl.

„Co?“

„Kořeny rodiny takzvané Mafie už nesahají k sicilské tradici, kde, ačkoliv dělali špinavý byznys, měli smysl pro jednotnost a čest a věrnost skupině. Už to nejsou rodiny. Přibrali mnoho outsiderů. Křížili se se všemi: od Swensenů přes Pokulsniky po irské Morany. Čestní Italoameričané už nemusí čelit tlaku novin ze strany sicilských bratří. Ale ani v dřívějších dobách se nikdy nepodobali sentimentální idiocii z Kmotra. Tyto skupiny gangsterů jsou oddané jen jednomu, a tím jsou peníze. Spojily své síly s lidmi z Latinské Ameriky, protože bez soutěživosti a s kontrolou trhu jsou peníze lepší. Na druhé straně, lidé z Latinské Ameriky mají stále ještě smysl pro rodinu, povinnost a čest, jaké Mafie měla před padesáti lety. Peníze jsou skoro všechno, ale ne docela. Myslím, že Browder měl pravdu. To je rozdělí. Při současném propojení ví příliš mnoho lidí příliš moc. Takže to povede ke krveprolití. Každá strana klidně opustí ty, které využívala při svých obchodech. Je ale třeba, aby se pustila na lov těch vyšších. Pak se můžeme posadit na tribunu a bavit se.“

„Možná, že už nejsou tak tvrdí,“ řekl jsem, „ale jestli dojde k prolévání krve, seženou si talenty nejen místní.“

Meyer přikývl. „Opraváře střechy z Toleda.“

„Co říkáš?“

„Tak říkali najatým zabijákům. Střechaři.“

„Jak ses to dozvěděl, Meyere?“

Ospale se usmál. „Myslíš si snad, že jsem nějaký poustevník?“

V Miami uvedly pondělní noviny Herald na první stránce: VYPUKLA DROGOVÁ VÁLKA. Hodně akcí se odehrálo v neděli. Nějaký Walter Hamahan, prominentní podnikatel s realitami, otočil klíčkem v golfovém voze a vyletěl i se svým synem až ke střeše obchodu s golfovým zbožím. Osoba nebo neznámé osoby hodily granát do auta s vytaženou střechou, patřícího Franciscu Pucherovi, když ten jel po Collinsově avenue na Miami Beach. Utrhlo mu to obě nohy a při převozu na jednotku intenzivní péče zemřel. Puchero byl prominentní osobnost ve společenských záležitostech. Dále požárníci reagovali na alarm z Lincoln Continentalu, že v místě, kde se vysypávají odpadky u Hornesteadu, je požár. Když byl uhašen, našli Manuela Samura a Guilleru „taťku“ Labradora nacpané do velkého kufuru vozu. Tito dva muži vedli soukromou expresní dopravu v Goral Gables. Každý po sobě zanechal ženu a tři děti. Samuro nedávno dostal ocenění za zásluhy od obchodní komory za zavedení lehkého průmyslu do oblasti. Dva maskovaní pistolníci vnikli násilím do soukromého klubu v Hollywoodu na Floridě, vyběhli nahoru, kde byla rozehraná partie pokeru, a zabili pět ze šesti hráčů, každého dvěma nebo třemi ranami do hlavy. Peníze, několik tisíc dolarů, nechali na stole. Stalo se to v sobotu v jednu hodinu po půlnoci. Mrtví byli Collins, Silvester, Zabala, Shorter a Cawley. Jediný, který přežil, Brett Slusarski, měl kulky kalibru 22 v mozku a nečekalo se, že přežije. Všichni byli dlouhodobí rezidenti na Gold Coast, aktivní v obchodním a společenském životě.

Měl jsem náhlou vizi Browdera, jak stojí v předpokoji pekla a vítá nově příchozí s veselým úsměvem a srdečným podáním ruky.

Akcí, která to celé vpustila do redakce zpráv v miamském Herald, bylo to, že tři Kubánci zničili vrata a dveře do skladu na pobřeží v Miami tím, že bílou dodávkou Ford jimi projeli v sobotu v pět odpoledne, rychle vyskákali s automatickými zbraněmi, zabili tři lidi. Spotřebovali na to asi o sto ran více, než bylo nutné, a pak na místo hodili zápalnou pumu a odjeli. Neočekávaně účinný samočinný hasicí systém zvládl požár a policie odhalila odhadem sedm set kilo nebo tři čtvrtiny tuny čistého kokainu. Po majiteli skladu se pátrá.

To uvedlo vraždy do ostřejšího světla a vysvětlilo peníze, ponechané na stole, když byli přepadeni hráči pokeru. A taky to značně poškodilo posmrtně věhlas mužů, kteří celá léta věnovali hodně času a umu tomu, aby prezentovali svůj dobrý charakter a svou dobrou práci.

Kruté zabíjení ten týden pokračovalo. Majitel flotily na lov krevet byl zabit, když auto zastavilo vedle jeho vozu v Alligator Alley a někdo ho střelil do obličeje. Další muž s křikem letěl z horního patra vysokého hotelu Contessa na Miami Beach. Vlastnil dvanáctinu hotelu. Obchodníka s nábytkem našli, jak visí na dubu na svém dvoře ve Fort Lauderdale s rukama svázanýma za sebou. Našla ho jeho dcera. Bylo jí pět let.

Pak ve čtvrtek mě překvapilo jméno Ruffina Marina. Ale byl to papá. Najal si další osobní strážce, jednoho do šestnáctého poschodí do foyer v Sailfish Lagoon před dveře svého apartmá, dalšího do chodby k výtahu, který jezdil do šestnáctého až dvaadvacátého poschodí. Někdo získal přístup do bytu nad Marinovým, svázel obyvatele, dal jim roubíky, počkal na noc, přešel přes balkón k Marinovi, násilím si otevřel dveře a prořízl mu ve spánku hrdlo, aniž by vyrušil jeho ženu ve vedlejší posteli. Po lanu sešplhal jedno poschodí a po požárním schodišti vešel do úrovně garáží a zmizel. Když se zjistilo, co se stalo, byla zavolána policie, aby svázané lidi osvobodila. Marino byl prominentní občan, finanční poradce, který měl akcie hotelů, restaurací, pivovarů, distribuce časopisů a knih, garáží, prádelen a obchodů s alkoholem. Další líčení jeho života také ukázalo, že byl několikrát vyšetřován za machinace, ale žádné obvinění se neprokázalo.

Novinový výčet popisoval detailně vypracovaný bezpečnostní systém s video a audio snímáním senzory citlivými na hmat, které detekují všechny nežádoucí živly. Vlastně ten výčet obdivoval chytré vrahy a bylo zjevné, že reportéři věří, že někteří lidé, ovládající všechny ty obrovské vymoženosti, byli podplaceni, aby byli v době vraždy hluchí a slepí a němí. A to je, samozřejmě, ten zranitelný segment všech systémů neodolných vůči hlupákům, kteří se o ně starají.

Na obrázku byl muž s širokým obličejem, býčí šíjí, s lysinou, hustým černým obočím a širokým úsměvem, ukazujícím zuby. Měl

na sobě sportovní kabát a otevřenou košili, ze které rašily chomáčky šedých chlupů. Pod širokým krkem, který nůž ve tmě hledal a našel, se na řetězu houpala medaile. V článku se hovořilo o vdově Rose Ellen Malinové a její charitativní práci s postiženými dětmi. Byly jmenovány i jejich vlastní děti, ale jedině Ruffimu junioru se dostalo zvláštní zmínky jako producentovi a režisérovi filmů, investorovi do divadelních rekvizit a vítězi v závodu silných motorových člunů.

Víkendové noviny a celostátní časopisy obsahovaly komentáře o masakru. Byl správně označen jako válka mezi starým podsvětím a novými drogovými barony po několikaletém nestabilním míru. Jedny noviny, USA Today, uvedly postřeh, že kanadská mafie teď stojí stranou a směje se. Články naříkaly nad existencí obchodu s kokainem. Dolarová hodnota tohoto byznysu byla vyčíslena na sto bilionů dolarů s odhadovaným stem tun, přicházejících ročně s tím, že ne více než šest procent je úředně zkonfiskováno. Během několika posledních dní došlo k sedmnácti krutým vraždám. Bylo jich osmnáct, protože Slusarski nenabyl znovu vědomí. Kdyby policie znala veškeré spojitosti, mohla by napočítat do pětadvaceti státní zaměstnanec, dva nedospělí uličníci, dva zloději lodě, peruánská debutantka a starší pán v Cannes. Byla to právě význačnost a občanský věhlas tolika náhle a krutě usmrčených, čemu tisk věnoval takovou pozornost. Dvě standardní fotografie zachycovaly dýmající zbytky golfového vozu a boční pohled na hotel Contessa s vytečkovanou dráhou pádu z vysokého poschodí ke germánskému X na chodníku. Místní televize trefila do černého nevkusnou otázkou: „Jaký jsi měla pocit, Karen, když jsi našla tatů visícího na stromě?“

Přetištěný článek z newyorských Times v místních novinách byl napsán bývalým zaměstnancem asociace pro potírání drog. Řekl v jedné části: „Je to cenné, malé, snadné k pašování. Tak snadné jako diamanty, ale na rozdíl od diamantů je to módní a poživatelné. Je to psychicky návykové, aniž by fyziologicky vytvářelo závislost. Je to pro mladé, aby si šnupli na večírku, pro střední vrstvy, pro poloúspěšné, pro profesionály směřující nahoru a pro zloděje z povolání. Poskytuje záchvaty úžasné sebedůvěry spolu s erotickým zápallem a přívalem řečnění. Může také otupit čich a povzbudit k sebevraždě. Je

tak drahé, že má punc lesku večírků hudebníků, umělců a spisovatelů, znak dobrotivého současného hostitele.

Rozsáhlá a smrtonosná infrastruktura to poskytuje od sbírání listů z horských keřů k droboučné zlaté slámě, kterou milenka starosty v Oregonu šňupá do jemných nosních dírek a oči jí září. V současném kontextu to nic nezastaví. Ztráty byrokratů jsou v limitu, řekněme, jako kažení zeleniny. Přišlo to letadlem bez pilota řízeným na dálku. Přišlo to ponorkou. Přišlo to na pobřeží od dopravců u přístavní hráze v Tampě. I kdyby se import trestal smrtí, obchod půjde dál, protože celoživotní plat dělníka se vejde do jedné kapsy.

Jediné možné řešení tohoto smrtonosného byznysu je ho ignorovat. Legalizovat ho jako marihuanu. Pak ta infrastruktura poleví a zhroutí se. Přestane být módní. Pouliční dealeri nebudou shánět další zákazníky na chodnících u středních škol. Muži nebudou umírat v mizerných masakrech, jakých jsme nedávno byli svědky na jihovýchodě Floridy.

Možná však, že je pro legalizaci už pozdě. Byrokracie pátrání a kontroly má obrovský počet zaměstnanců. Hospodářství Floridy je závislé na kokainu tak jako na dobytku nebo rybářství. O legalizaci se budou hořce prát politikové, kteří budou tvrdit, že to ohrožuje naše děti. Nejsou snad oni také ohroženi?“

Meyer mne na článek upozornil. Ctě všechny noviny. Má taky poštovní schránku nadměrné velikosti.

Zabíjení skončilo. V sobotu večer jsem šel k Meyerovi a řekl jsem mu, že bychom měli jít na zvláštní mši v neděli na svatého Matěje a poklonit se drahému zesnulému Ruffinu Marinovi, rytíři z Malty.

16

Přítel přítele, distributora nezávislého filmu v Miami, mi našel lesklou fotografii osm krát deset mladého Ruffina Marina v živých barvách. Vytištěné údaje na zadní straně uváděly, že se dívám na Marka Hardina, hvězdu nového filmu od Feature Masterworks, uvedeného do kin s názvem Osudové prázdniny.

Ruffi se mi díval přímo do očí. Byl pěkně opálený. Měl husté lesklé černé vlasy, které se mu kroutily kolem uší a zakrývaly je až na lalůčky. Měl dlouhé řasy, úzkou nateklou pusou s rozevřenými rty, aby odhalily zář vlhkých, jasně bílých zubů. Černé vlasy česal přes široké opálené čelo. Jedno obočí měl výše než druhé. Jaksi tázavě. Bradu měl rozštěpenou. Na krku mu visel zlatý náhrdelník, který byl veliký jako řetěz na zvládání dánských dog, tváře měl vpadlé a oči vlhké jako zuby.

Ale tato filmová hvězda nepřišla na otcovu mši. Bylo tam hodně policistů a mnoho statných mužů v civilních šatech, kteří házeli hlavami ze strany na stranu, aby jim nic neušlo. Ženy měly závoje. Spousta význačných párů přijela soukromou limuzinou. Přítomno bylo ale velmi málo politiků. Velmi málo veřejných postav. Kdyby zemřel na srdeční selhání na sedmnácté jamce golfového klubu, přišli by politikové všichni.

Najali jsme si pokoj ve třetím poschodí hotelu diagonálně přes bulvár od Svatého Matěje. Bylo jasno. Oba jsme měli dalekohledy. Hledali jsme lidi velikosti Ruffiho. Hledali jsme někoho, kdo přiběhne a bude skrývat obličej. Sledovali jsme všechny, jak vcházel a vycházel, rodina nakonec. Ruffi nepřišel.

Na cestě zpět v mé modré dodávce se Meyer ozval s názorem, že mohl být někde natlačen do sudu s mokrým cementem, a až ten ztvrdl, shozen z paluby nákladní lodě. Možná, že ho nafotili, než ho zacementovali, a obrázek dopravili do Limy.

„To je mi líto, že to říkáš, Meyere. Napadlo mě to, ale doufal jsem, že to nikdo nevysloví. Bylo by krásné, kdybychom to věděli, ale existuje prokletě malá naděje, že bychom se to dověděli s jistotou. A pokud to nevím jistě, musím chodit a cukat se před každým nosánkem za sebou.“

„Žádné zdroje? Není koho se zeptat?“

„Myslel jsem na Willyho Nucciho, ale poslední, co jsem slyšel, bylo, že je ve výslužbě. Prodal hotel, chtěl cestovat, ale prý onemocněl. Myslím, že je ještě v Miami. Věci se mění rychleji než dříve. Už nevím, koho se ptát.“

„Můžu zjistit, kde je Willy.“

„Ty, Meyere? Jak?“

„Ze spisů o prodeji. Muselo jít o velkou sumu. Projdu záznamy. Záznamy ve správní a soudní budově Dade County. Jak dávno to bylo?“

Musel jsem přemýšlet a dát to do spojitosti s dalšími událostmi, které se přihodily v mém životě. „Asi dva roky, možná trochu méně.“

Meyer pracoval celé pondělí a půl úterka, než to zjistil. Jezdil autobusem tam a zpět. Meyer jezdí autobusem rád. Říká, že tam je dokonalé soukromí. Nikdo k vám nemluví. Sedíte vysoko a díváte se na střechy aut a zábradlí mostů a vidíte svět. Můžete i číst a přemýšlet. Říká, že turisté na cestách se vylodí z luxusních plavidel, naleznou do autobusů a platí velké peníze, aby mohli zírat na cizí zemi, přičemž jim někdo halasí do mikrofonu, na co se dívají. Do mikrofonu takové kvality, že zachytí každé třetí slovo. Říká, že už z okna autobusu viděl věci tak absurdní, groteskní, tak fantastické, že jízda autobusem je jako brouzdat se v cizím snu.

Vrátil se s informací, že najdu Williho Nucciho na čísle 4 ve 33 Northeast Sedmé ulici. Společnost, která uskutečnila prodej, se jmenovala WiNu, od té Willy jako soukromý občan koupil první hypotéku. Hypoteční peníze byly převedeny na Willyho účet v jedné ze Sun Banks. Mladá žena přicházela s Willyho zplnomocněním pro limitovaný výběr a odnášela mu hotovost.

Třicátého ve středu jsem si půjčil buick u společnosti Budget a jel jsem k němu. Cítil jsem se v půjčeném autě lépe než ve svém modrém autáku. Miss Agnes byla příliš nápadná a známá. Uvažoval jsem, jestli by nebylo lepší se jí zbavit. Zrovna tak prodat Srdcovou sedmu a Muñequitu. Byly už symboly dlouhého jinošství. Mohl bych vystačit s půjčeným autem, půjčenou lodí, půjčenou holkou, půjčeným životem. Cokoli se pokazí, pane, dejte nám hned vědět, my hned přijdeme a nahradíme, co bude třeba. Můžete si přímo tady u nás zaplatit plné pojištění a už se nemusíte starat. Ztratíte-li přítele nebo přítelkyni, my vám ho nebo ji nahradíme modelem, který bude mít stejnou velikost, věk, vzdělání a pohotovost. Ztratíte-li sebe nebo se polámete, nahradíme vás také, vložíme vás přesně zpět do stejné díry v původní podobě.

Byla to menší ulice, než jsem očekával, a vinula se bezcílně pod starými stromy. Číslo třicet tři byla stará maurská architektura, vy-

bledlá oranžovožlutá budova s pnoucím se vínem, které si hledalo pukliny. Kolem dvora se táhl ozdobný kovový plot. Cestička rozdělovala dvůr a končila u tří schodů ke dvěma dveřím pod stříškou. Číslo jedna a dvě byla nalevo a tři a čtyři napravo. Vedle čtyřky byla šipka směřující nahoru a zvonek. Zatlačil jsem na něj. U mikrofonu se ohlásil ženský hlas: „Kdo je?“

„McGee. Travis McGee a jdu za Willym Nuccim.“

„Vteřinu.“ Za okamžik zabzučely dveře a já jsem vešel a vystupoval po úzkých schodech. Na konci schodů bylo okno z něčeho jako sklo, na východní straně s výhledem přes široký záliv k betonové džungli Miami Beach. Dole byla obezděná, pečlivě udržovaná zahrada.

Zaklepal jsem na dveře. Otevřelo mi vysoké děvče. Bylo to standardní vydání duté blondýny s širokýma šťastnýma očima, sluncem zabarvenými vlasy, tupým nosem, usmívajícími se ústy a náznakem předkusu. Měla bílé tričko ke kolenům a přes velká prsa měla červenými písmeny napsáno MASCOT.

„Vy jste tak velký?“ zeptala se. „Pojďte dál.“

„Hodíme se k sobě,“ řekl jsem.

„Nechte toho hned!“ řekl Willy křehkým hlasem. Šklebil se na mě z hnízda jasných polštářů na velké pohovce. Doufám, že jsem ve tváři neprozradil šok, který jsem při pohledu na něj pociťoval. Willy byl vždycky menší, bledý a vychrtlý. Ale teď vypadal jako hladovějící dítě. Vlasy mu vypadaly a na lebce byla napnutá žlutá kůže. Vždycky byl odměřený a opatrný. Byl jsem jeden z mála lidí, který věděl, že hotel, ve kterém pracuje, ve skutečnosti vlastní.

Teď byl tady, zubil se na mě, šťastný, že mě vidí změna charakteru. Podání ruky znamenalo něco jako držet slané tyčinky.

„Přitáhni si židli, McGee. Řekni mi, čemu se v poslední době směješ.“

„Když na to pomyslím, moc jsem se v poslední době nesmál, Willy.“

„Nebavíš se?“

„Moc ne.“

„Pak nemáš pozitivní myšlení. Existuje maďarské přísloví: Než se stačíš rozhlédnout, je po pikniku. Co si dáš?“

„Pivo by bylo prima.“

„Mám Carta Blanca.“

„Víc než prima.“

„Briney, prosím, podej McGeeovi Cartu Blancu.“

Odešla z velké místnosti. Rozhlédl jsem se. „Máš to tu hezké, Willy.“

Mávl rukou. „Chtěl jsem si žít báječně. Podle svých představ. Načasoval jsem to blbě.“

„Slyšel jsem, že jsi onemocněl.“

Usmál se na mě vesele. „Víš, co tu dělám? Umírám. Tady přímo před tvýma očima. Chodil jsem na chemoterapii, ale nechal jsem toho. Jediný způsob, jak se mohu cítit poloobstočně, je kouřit celý den marihuanu. Ta mi udělá v hlavě mlhu a já ztrácím přehled a kontakt. Postihlo mi to pankreas a já ani nevím, co to je a k čemu je. Nebo k čemu býval.“

Briney přinesla pivo ve velkém studeném džbánu. Řekl jsem, „Díky, Briney. Jaké jméno se pod tím skrývá?“

„Byla to Brenda, pak Brenny a potom jsem se zbláznila do surfu a klouzala jsem po vlnách celé dny a byla jsem Briney. To znamená slaná voda.“

„Kalifornské maso,“ řekl Willy šeptem. „Stuff Greenberg mi ji poslal jako dárek. Setkal jsi se s ním někdy? Asi ne. Dlužila mu laskavost a on dlužil laskavost mně a tak to chodí. Víš, co udělám, McGee, když budeš mrzoutský? Přenechám ti ji v poslední vůli.“

„Otroctví je protizákonné,“ řekl jsem.

„McGee,“ řekl slabým hlasem, „prošla školením jako zdravotní sestra. Minulý týden slavila své pětadvacáté narozeniny. Je zdravá jako kuň, umí uvařit, co jen si vymyslíš, udržuje čistotu, ráda jí a spí a vaří a tančí a opaluje se.“

Díval jsem se na něho a pak na ni. „Ty to myslíš vážně?“

„Co mám dělat?“ řekl. „Když ji pošlu zpět Stuffovi, jsem nevděčník. Téměř každý, koho znám, je lakomý bastard, kromě tebe. Ty jsi taky sobec, ale jinak. A jestli se netěšíš ze života, bude dobrá změna.“

„Vy k tomu nemáte co říct?“ zeptal jsem se jí.

„Kde bydlíte, McGee?“

„Na hausbótu v přístavišti Bahia Mar ve Fort Lauerdale.“

„Hej, ještě jsem nikdy na lodi nežila! To zní báječně!“

„Není něco, co byste ráda dělala? Kam byste ráda šla?“

Culila se. Měla v jednom zubu vzadu zlatou plombu. „Krucí, chlape, každý musíme být někde.“

Willy řekl: „To mi spadl kámen ze srdce. Jinak mám všechno srovnáno, kromě Briney. A teď mám zaopatřenou i ji.“

„Ty jsi mě slyšel říct tano?“ zeptal jsem se.

„Proboha, Noochi. Šel jsi na něho moc zhurta. Možná tam má ženskou, která se o něho stará. Možná, že je ženatý. Možná, že je teplý.“

„Nic z toho,“ slyšel jsem se říct.

„Když o mně uslyšíš, vyzvedneš si ji, ano?“ požádal mě Willy. „Briney bude mít peníze na cestu.“

„Ještě jsem nezažila nikoho tak nadšeného,“ řekla a odešla z místnosti.

„Co mi to děláš, Willi?“

„Když vidí hloupého ptáka zpívat na stromě, je to ten nejkrásnější pták a zpívá tu nejhezčí píseň na světě. Má z toho hodiny dobrou náladu. Vyskočí s východem slunce a začíná pro ni nejlepší den, jaký kdy zažila každý den. Prozpěvuje si celé dny. Když zapnu televizi, odchází. Říká, že to je život z druhé ruky. Každé ráno a každý večer stojí v koutě patnáct minut na hlavě.“

„Willy, nemůžeš dávat lidi lidem.“

„Slyšel jsi, když jsem ti říkal, že umírám? A umírající může dělat, co chce. Urazil jsi ji. Ale ona to už za deset minut nebude vědět. Tak, měl jsi důvod přijít. Ještě jsi bez důvodu nikdy nepřišel.“

„Zůstal jsi s chlapy ve styku?“

„Zastaví se tu. Promluvíme si. Zanechal jsem práci a rozdělil jsem ji většinou těm, kteří ji dělají. Co mi zůstalo, je pár čísel pro ni a půjčky s velkým úrokem, které se pomalu splácejí. Takže jakž takž vím, co se děje.“

„Přišel jsi v poslední době o nějaké přátele?“

„Přišel jsem o nějaké chlapy, které jsem znal.“

„Co Ruffino Marino?“

„Jeden z těch, které jsem znal. Nebyl to zlý člověk. Jednou jsem četl o kovboji, který unikl Indiánům. Co udělal? Šel zpět písečnou cestou a velkou listnatou větví ze stromu zametal své stopy. To byl velký Ruffi. Znamenal něco v církvi a tak dále. Před tisíci lety to byl zabiják z Clevelandu. Měl zakázky ve Vegas, Pittsburghu a kde chceš. Stal se veličinou ve společnosti, měl byt v hodnotě milionu dolarů, ženu a čtyři děti, nejmladšímu je devatenáct, všichni už odešli z domu a teď někdo přijde a nabodne ho jako prase.“

„Proč?“

„Nevím. Slyšel jsem, co se lidé dohadují. Slyšel jsem, že se snažil přikrýt něco, co provedl Ruffi mladší. Je blázen. Chce být hrdina, ale neví v čem. Nějaká dívenka z velmi vážené jihoamerické rodiny ta rodina má co do činění s drogovým byznysem tady byla znásilněna a zabita. Šlo o nějaký kšeft s drogami. Nebylo by se to stalo, kdyby se vědělo, kdo ve skutečnosti byla. No, Ruffi junior šel za otcem a vypověděl mu, že v tom má prsty. Přísahal, že nikoho nezabil a že nevěděl, že jeho kamarád, Bobby Dermon, chtěl zabít tři lidi. Dověděl se o tom prý až potom.“

„Velký Ruffi zuřil, že jeho nejstarší se dal do drogového byznysu potom, co se jemu podařilo očistit rodinné jméno. Ruffi junior měl loď, letadla, rychlá auta, cokoli, na co si vzpomněl. Starý pán ho chtěl krýt. Nakonec, jeho syn nikoho nezabil. Byl to synův kamarád Bobby. Ale lidé v Jižní Americe se jaksí dozvěděli, že Ruffi mladší to děvče zabil. Šli za velkým Ruffim a on jim vydal Dermona.“

Vzali Dermona, ale nezabili ho. Slyšel jsem, že ho odvedli někam, kde by nevadilo, kdyby křičel. Dávali mu elektrické šoky znovu a znovu, ale on říkal svou story stále stejně. A tak bylo zřejmé, že to přece jenom byl Ruffi junior. Lidé si myslí, že Dermona stejně nenechají naživu, a tak ho vyfotili a poslali s nahranou páskou velkému Ruffimu. Pak hodili Dermona do základů kondominia, které jeden z nich budoval na ostrově Dinner Key. Žádali Ruffiho juniora. Velký Ruffi řekl, že syn je pryč a že on sám neví, kde je. Frank Puchero byl obeznámen s Dermonovými záležitostmi, a tak mu hodili do kabrioletu granát. Pak byl Hamahan vyhozen do vzduchu a tak to začalo. Válka jako za starých časů.“

„Už je klid?“

„Slyšel jsem, že je klid, ale napětí trvá. Velký Ruffi to schytl za to, že chtěl krýt syna a nechtěl vyzradit, kde se skrývá.“

„A proč ti ostatní?“

„Proč ne? Vždycky to byla jenom smlouva na dobu neurčitou. Když se začne porušovat, vyřizují se účty i z dřívějších dob. Za nedostatečnou dodávku a neúplnou platbu třeba jen podezření. Když se to jednou rozpoutá, platí se za staré hříchy. I za nové.“

„Má někdo ponětí, kde je Ruffi junior?“

„To nikdo neví. Možná, že je v Torontu, možná v Tampě. Ať je kdekoli, musí být posraný strachy. Posílá si jen pro žrádlo, chlást a ženské.“

„Na mši nepřišel.“

„Slyšel jsem. Nikdo nečekal, že se objeví, ale každopádně si to pohlídali. Byl jsi tam?“

„Dá se říct, že ho určitým způsobem chci.“

„Udělej si laskavost. Když se něco dozvíš, nešpiň si s ním ruce. Zavolej mi a já už podám zprávu na ta správná místa.“

„To je trochu více osobní záležitost, než si asi myslíš.“

„Proč by měla být osobní?“

„Našel jsem ty tři, které zabil, dříve než zákon.“

Usmál se a zavrtěl hlavou. „Ty jsi cvok jako ten Ruffi. Ne stejným způsobem, ale stejně cvoklý. Co myslíš, že jsi? Nevinný mstitel? Proč si nenajdeš práci někde jako komik? Ruffi je ubohý politováníhodný hnusák, který neumí projít kolem zrcadla, aniž by se nezastavil a neusmál se na sebe.“

„Dobře. Možná, že když ho najdu, zavolám.“

Náhle se mu obličej zkřivil bolestí a dostal křeč do ramene. Pak se usmál: „Nenechej na sebe dlouho čekat. Přijď si pro Briney.“

Našel jsem ji v kuchyni. Spěchala k němu. „Je to zlé, milá,“ řekl. Vyběhla z pokoje a vrátila se s injekční stříkačkou. Otevřela mu župan, otočila ho na bok, píchla do zadku, vpich otřela vatou, namočenou do alkoholu.

Willy řekl omluvně: „Už se to rozšířilo do míst, kde to bolí. Poslouchej, McGee. Ty máš všechno. Nepočůrej si život, protože na tebe dolehla můra. Přisahám ti před bohem, že jsem nezačal žít, dokud jsem nezjistil, že umírám. Slibuješ mi, že si přijdeš pro Briney?“

vyslovoval už rozmazaně. Neviděl na mě. Briney na mě kývala hlavou a mračila se.

„Mohla bych někoho takového podvést?“

Další jeho vdech bylo chrápání.

Přešla k židli a spadla do ní, překřížila paže a bradu spustila na hrud'. Slza jí spadla na klín. Zvedla hlavu a věnovala mi smutný úsměv. Řekla tiše: „Byl opravdu rád, že jste přišel. Jsem taky ráda, že jste tu. Doufám, že přijdete brzy zase. Prosím vás o to. Netěší se tolik z návštěvy těch druhých. Někteří jsou velmi zvláštní. Někteří, když přijdou, chtějí s ním mluvit a já musím jít pryč. Díky, že jste mu řekl, že si pro mě přijdete.“

„Zvláštní nabídka.“

„Je už divný patron. Myslí si, že jsem hloupé dítě, pro které musí najít domov. Stuff je jeho starý kamarád. Slyšel, že žije v depresi a potřebuje někoho nepřetržitě čtyřicet hodin denně, jinak by musel jít zemřít do pečovatelského domu. Tak mě poslal jako dárek. Ale dal mi zpáteční letenku a deset tisíc dolarů, abych obveselila Willyho, aby se zase cítil jako část světa. Chvíli to trvalo, ale já jsem ho z toho nejhoršího vytáhla. Je teď schopen smrt přijmout. Mluvíme spolu. Snaží se smrt vnímat jako jakési dobrodružství. Výlet. Ze srdce nenávidí injekce, protože mu krátí chvíle, které mu zůstaly. Nerad večer usíná. Vypráví mi o starých časech. Nemá na světě nikoho. To vědomí musí být peklo, že vůbec nikoho nemá. Říká, že promrhal celý život, a vůbec kdyby žil znovu, žil by jinak.“

„Nikdy jsem ještě neslyšel o vhodnějším dárku.“

Pokrčila rameny. „Tak se snažte zase přijít. Dala jsem mu Demerol. Bude spát čtyři hodiny.“

Doprovodila mě ke dveřím. Otočil jsem se a řekl jsem jí: „Lidé vždycky dávají dárky a pak si je berou zpět.“

Mrkla na mě. „Není to k vzteku?“

17

Když jsem vcházel do salónu Srdcové sedmy, zvonil telefon.

Byla to Millis: „Trave? Bože, volala jsem ti už alespoň třicetkrát. Mám tady přítele a chce, aby sis s ním promluvil.“

„Dej mi ho.“

„Byl by rád, kdybys přišel sem.“

„Kdo to je?“

„Ráno se projíždí na plachetnici.“

„Aha. Za půl hodiny jsem u tebe.“

Když mě uvítala ve svém dvoupodlažním bytě, přes velká okna bylo vidět šedé moře. Na východní obloze byly růžové pruhy a večerní červánky od západu slunce za námi. Ještě nerozžali světlo. Jornalero se vyškrábal z hlubokého křesla, aby si se mnou podal ruku. Vypadal, jako by se z jeho vystupování vytratila sebejistota a autorita. Měl jemnější tlumený hlas. Millis přinesla drinky a rozsvítila nízkou lampu na stole mezi našimi židlemi. Seděli jsme k sobě v pravém úhlu. Světlo se odráželo od ledu v jeho skleničce, když ji zvedal ke rtům. Obličej měl ve stínu. Millis seděla po mé levici ve tmě na způsob jógy na čtvercovém stolečku, pokrytém ozdobnou kachli. Domníval jsem se, že seděla stranou jako tehdy, když žila u Jornalera. Zvával si lidi do bytu, který jí najal, aby s nimi mohl v bezpečí hovořit.

„Doufal jste, že se toto stane?“

„Nevěděl jsem, co se stane.“

„Bláznovství,“ řekl. „Šílenství. Nenávist. Vztek. Ztratil jsem cenné přátele. Dlouholeté přátele. Každopádně jsem poslal svou ženu pryč. To nemá význam. Oko za oko, zub za zub. To není nic jiného. Ty zabiješ mého přítele a já zabiju tvého, ty zabiješ mě a můj bratr zabije tebe. Předpokládal jste tuto situaci, McGee, když jste mi vyprávěl o Ruffiho synovi?“

„Já ne. Browder ano.“

„Kdo je Browder?“

„Policejní agent. Pracoval pro asociaci pro potírání drog. Doufal, že k tomu dojde. Není už mezi námi.“

„Proč by si něco takového přál? Otcové a synové. Manželé.“

„Říkal, že když zatřesete stromem, padá zralé ovoce. Říkal, že vás se zákon nedotkne, pane Jornalero. Říkal, že můžete být obviněn za porušení zákona při finančních transakcích, ale nikdy nebudete obviněn dostatečně, abyste byl odsouzen.“

„Pak to byl on, který vám řekl o mezcích?“

„Ano.“

„Nešlo mi to do hlavy. Je to tak dávno. Teď jsem od toho na hony vzdálen. Jsem uznávaný byznysman.“

„Teď už perete jen hotové peníze.“

Neodpověděl mi přímo. Díval se do dálky na poslední červánky. „Někdy přicházejí v kartónových krabicích,“ řekl. „Třicet, čtyřicet najednou. V obchodních krabicích. Od mýdla Lux. Od pšeničného šrotu. Z grapefruitových džusů. Zapečetěné úzkým pruhem plechu. Pětky, desítky, dvacítky, padesátky, stovky. Naházené dovnitř a zabalené. Nemají tušení, kolik toho je. Berte mě za slovo. Moje slovo platí. Dvě děvčata nedělají nic jiného, než že je třídí podle hodnoty, počítají a opáskují. Teď nebudou mít nějaký čas co dělat. Ale nebude to zase moc dlouho. Začnou zase přicházet. Musí plynout někam, a to na bezpečné místo.“

„Tři procenta?“ zeptal jsem se.

Vzdychl. „Tři procenta jednomu, čtyři druhým.“ Otočil se ke mně a změnil tón. „Proklatí hloupí krajané včera večer oddělali Toma Beccaliho.“

„Kdo je to?“

„Prominentní byznysman. Jako já. Jako Ruffino. Řekl jsem jim, co je moc, to je moc. Konec. Zapomeňte. Ale oni si mysleli, že ještě nejsou vyrovnáni. Chvíli ho nebudou postrádat. Hodně cestuje. Je na dně oceánu. Policie to neví, novináři to nevědí, ale ONI to vědí. A já jsem logická odezva. Millis říká, že máte dát svolení.“

„K čemu?“

„Chce u mně pár dní, možná déle, zůstat.“

„Mně do toho nic není. To si přece rozhodni sama.“

„Je to jediné místo, které mě napadlo,“ řekl.

„Proč moje svolení?“ zeptal jsem se Millis.

„Arturo nepoužil správné slovo,“ řekla. „Myslela jsem spíš něco jako radu. Co si o tom myslíš?“

„Kdo ví, že jste tady?“ zeptal jsem se.

„Nikdo mimo tento pokoj. A dva muži dole.“

„Ale jsou lidé, kteří vědí, že jste bývali přáteli?“

„Ano. A je jich dost.“

Vmísila se do hovoru. „Ale bezpečnost je tady dobrá. Řeknu, že jsem tady sama. Zůstane z dohledu. Co říkáš, Travisí?“

„Je to na tobě. Ale ti bezpečáci dole neznají jeho jméno?“

„Použil jsem jiné.“

Byla nesvá. „Fortez,“ řekla.

Nahnul se ke mně a odložil prázdnou skleničku. „Pane McGee, i kdybych věděl, že to dojde tak daleko, stejně bych musel vaši informaci o mladém Ruffim podat dál. Nějakou dobu existovaly pochybnosti. Ale po tom, co vyslychali jeho kamaráda Bobbyho Dermona, už ne. Letěli dolů k ostrovům na vodním letounu, který si Ruffi půjčil od kamaráda. Oba šli na palubu lodi. Člověk, který kupoval, schoval peníze a zboží a chtěl vyjednat lepší podmínky. Svázali ho a vyptávali se ho. Dermon bránil těm děvčatům v útěku. Jakmile našli peníze a zboží, znásilnili ty holky. Ruffi je obě zabil. Dermon udusil chlapce tím, že mu nacpal peníze do pusy. Strýček té jedné v Limě teď zná celý pravdivý příběh. Chtěl jsem s vámi mluvit, abych vám řekl, že po vás už nikdo nejde. Už ne.“

„A co Ruffi?“

„Však se najde. Dříve nebo později. Je vypsaná odměna. Velká. Zájem je proto vysoký. Je zajícem v lese s deseti tisíci vlky.“

„Nic, co se ještě stane, nepomůže vstát Billymu Ingrahamovi,“ řekl jsem.

„Ani mnoha dalším,“ řekl Jornalero.

„Ale Billy byl nezúčastněný nevinný,“ řekl jsem mu.

„Denně se zabíjejí nevinní a vinní. Zbloudilé kulky v malých válkách. Mlha na mezistátní silnici. Kdyby nás nevinnost mohla držet při životě, byli bychom všichni svatí.“

„To by Billy určitě rád slyšel, obzvlášť z úst člověka, který se vypracoval v nejšpinavějším byznysu na světě, falešného, dobře oblečeného hajzla, žijícího si na vysoké noze, který je snad přesvědčen o tom, že to, co dělá, není nic špatného. Vlastně co vy děláte? Vy jenom všechno umožňujete tím, že to děláte výdělečně činným.“

„Trave!“ řekla ostře Millis.

„Dělám na světě hodně dobrého,“ řekl Arturo. „Zbytek jsou malé laskavosti starým přátelům.“

Zazubil jsem se na něho. „Vím. Někdo to musí dělat, že? A teď vaše skryše je taky ohrožená, Artie. Doufám, že si vás najdou.“

„Proklatě,“ řekla Millis. „Kdo jsi, že vystupuješ jako Kristus? Z toho, co mi Billy o tobě řekl.“

„Nikdy jsem se ti nesnažil namluvit, že jsem dokonalý. Tak šťastné znovushledání, drazí.“

Zpět ve svém útočišti jsem si u malého světla připravil drink, v pozadí zpíval Edyc s Tres Panchos a já jsem litoval hlouposti slov při odchodu. Použil jsem ho, aby mě dostal z marasu, a pak jsem to do něho napral. Někde pracují inteligentní a vysoce kvalifikovaní inženýři na zdokonalování smrtících zbraní laserech k oslepnutí armád, mnohočetných a mnohočetných výbušných hlavicích, plamenech, které se přilepí na kůži a nedají se zhasit, žhavých paprscích, které upečou posádky přímo v tanku. Vytáhnou výsledky z computeru, vypnou ho a jdou si přit'uknout s kamarády na cestě domů k dětem. Někdo to musí dělat, že?

Noc a gin a hudba dobré prostředí, abych si probral vlastnické vrstvy blbosti a našel cestu k sobě samému. Obořil jsem se na Jornera, protože mě napružil obnovený vztah mezi ním a Millis. Trvalá náklonnost, důsledek let prožitých spolu. A to odhalilo mé zneklidnění, že jsem u ní hledal sex. Poprvé to bylo na její popud. Pak už to byl můj návrh. Způsob byl velmi zručný. Orgasmy znamenité, radost intenzívní. Ale nedostal jsem se ani o píd' za povrch těch lesklých šikmých zelených očí. Ačkoliv naše spojení vyvolalo široký rozsah zvuků a odezvu z její strany od slabých výkřiků po myslitelné steny, byla pro mě tak skutečná jako ty panny na stlačený vzduch, které si japonští námořníci nosí na palubu na dlouhé plavby a ukládají do pytlíků pod postele. Teď je vyrábějí s mikroprocesory, malými motory, bateriemi s dlouhou životností a zvukovými efekty. Chytří lidé to jsou.

Edye zpívá o své corazón a já pokračuji v sebeodhalování. Chtěl jsem s Millis navázat zvlášť neosobní vztah, protože jsem si nechtěl začít žádné emocionální závazky. Nechtěl jsem se nijak vážně zaplést. Chtěl jsem Millis jako předmět.

Tak, doplnil si skleničku ledem a ginem, vyměň kazetu a podívej se pod další vrstvu. Proč se bráním emocionálnímu vztahu? Protože už v inventáři nic nezůstalo. Nic, co bych byl schopen dát. Řekl jsem „navždycky“ příliš mnohokrát příliš mnoha lidem. Opotřeboval jsem se. Byl jsem na dně.

Když jsem stáhl další vrstvu, objevil jsem, že tento krach mi ztrpčoval pohled na svět. To mě přivedlo k zájmu a radě Willyho Nucciho.

Ale proboha, nemůžu najednou vyskočit, zatleskat a říkat: „Hej, jak je na tom světě nádherně!“ Chcanky a elán si nedají poručit. Tlumené barvy němého života se najednou nerozjasní, protože si budu myslet, jaký to je dobrý nápad, že by měly. Na co se mám těšit? Na to, že všechno půjde s kopce? Že se stanu zatrpklým vzpurným starým bastardem, který bude příliš tvrdohlavý, aby si připustil, že se cítí opuštěný? Už mnohem dříve jsem nebyl schopen se plně oddat, a tehdy jsem to měl udělat. Později, když jsem chtěl, časové rozvržení bylo tragické. Ale jak naznačil Jornalero, špatné věci se přihodí nevinným i vinným, nehledě na jejich touhy a zásluhy.

Odpověď se samozřejmě skrývala za další vrstvou. Odkryl jsem ji a našel ji. NIC! Jen malá díra uprostřed, chráněná všemi složenými vrstvami sebeklamu. McGee, prázdná nádoba. Byla jednou napěchovaná šťávou a sny. Sliby. Ted' v ní zůstalo trochu prachu na dně. A nějaké pavučiny. Je to k pláči, k tlučení se do hrudi a trhání si vlasů. Neměl jsem si co odpovědět, nic vtipného a chytrého jsem si neuměl říct. Fyzicky jsem byl na tom tisíckrát lépe než Willy Nucci. Ale duševně byl kilometry přede mnou.

Stáhl jsem se od pochybené radosti z introspekce a sebeanalýzy. Pomyslím na Ruffina Marina juniora. Vychcaný. Intrikářský. Krutý. Co si asi myslí? Předpokládat, že má alespoň trochu citu, že se bojí. Někdo se dostal do pevnosti jeho otce a ve spánku mu prořízl hrdlo. Ten se vzbudil, umíral, nebyl schopen vydat zvuk, trošku sebou házel, ale ani ne dost na to, aby vzbudil svou ženu.

Ruffi junior asi už ví, že Bobby Dermon je po smrti. Stimulem útěku a ukrývání se je panický strach. Dělat to dobře, to chce peníze. A hodně peněz. Předpokládám, že byl schopen je shrábnout, než se dal na útěk.

Dobře, i když asi neuměl hrát, myslel si, že přece je herec. Ve své marnivosti si myslí, že jeho obličej poznají všude. Vytáhl jsem si jeho fotku a studoval ji. Když si ho představím bez lesklých černých vlasů se střihem nováčků ve výcvikovém kempu, nabarvím na blond, i obočí, vycpu vpadlé tváře vatou za stoličky, dám brýle se zlatou obroučkou. Nová identita, nordické jméno, falešná adresa, minulost, která se dá snadno zapamatovat. Vyhledat někoho, to by znamenalo znát jeho zvyky a choutky. Jednou udělá chybu. Člověk není schopen se stát někým jiným. Když neexistuje žádná větší hnací síla, zůstane ztracený. V tom není problém. Země je plná lidí s novou identitou.

Uvědomoval jsem si, že by to byl hloupý romantismus, kdybych jen na okamžik uvěřil, že bych ho mohl najít. Taky jsem tušil, že mladý Ruffino nezná disciplínu a neovládá se natolik, aby se mohl ztratit a zůstat ztracený. Někam do bytu by nešel. Jeho ego by mu to nedovolilo. Na to byl příliš roztěkaný, netrpělivý, nedbalý a nezodpovědný.

Byl jsem vyrušen, když někdo vkročil na rohož na zádi vedle malé přenosné lodní lávky. Když nikdo nezaklepal na dveře, vzal jsem si pistoli ze své skrýše za žlutou pohovkou. Byla tam zaklíněná mezi pružiny a polstrování v nenápadném otvoru v látce. Šel jsem ke dveřím, postavil jsem se na stranu a pak jsem rozžal světlo venku. Vyhlížel jsem pozorně, ale nikoho jsem neviděl.

Po pěti minutách čekání a poslouchání jsem vyšel na před, nadzvedl okénko a poslouchal. Pak jsem ho tiše zase stáhl zpět, proklouzl jsem ven a na chvíli si dřepnul v polotmě. Nic. Nic na boční palubě, nic ani na sluneční. Nic na předě, nic na zádi.

Prošel jsem pod poklop, uzavřel jsem ho zespod a prošel jsem salómem, abych vypnul světlo na palubě. Pak mě napadlo, že možná mi někdo nechal vzkaz.

Nebyl to zrovna vzkaz. Byly to další tři kočky z čističů lulek, seřazené v řadě na kraji rohožky. Černá, bílá a šedá. Kdyby to byl nějaký žert, pak mi jeho význam nedocházel. Už jsem měl těch bestií pět.

Znovu jsem si namáhal mozek. Jako bych se snažil vzpomenout si na název místa, které jsem dávno navštívil. Věděl jsem, že kdybych na ten název přišel, bylo by to smutné. Nelíbilo by se mi to.

Zvedl jsem se s tím, že je vyhodím do odpadků, pak jsem si to rozmyslel a vzal je dovnitř. Zamkl jsem, rozsvítil a položil kočky vedle dříve dopravených, dvou barevných, na polici s ohnutým okrajem u postele. Postavil jsem je podle toho, jak byly dopraveny. Červená po Novém roce, modrá týden později. Teď, třicátého, v pořadí černá, šedá, bílá.

Byl to nějaký kód? ČMČŠB. Někdo se mi pokoušel něco říct, ale vzkaz mi nebyl jasný. Kočka, kotě, kocour, číča, kočička, čičinka. Nepřipomínalo mi to nic, kromě ženy, kterou jsem jednou znal a která už dávno zemřela.

Poslední den v lednu byl teplý a příjemný, z jihozápadu foukal vánek, se kterým vystupují z letadla lidé, kteří přichází za teplem a říkají „ach“. Šel jsem do hotelu, koupil jsem si noviny, abych měl u skromné snídaně, džusu a kávy, co číst. Ani zmínka o Tomu Beccalim. Vraždy standardní. O vraždách nic mimořádného. Chlapec na Haiti utopil svou chromou sestru ve vaně. Opilec zemřel na své soukromé příjezdové cestě a jeho žena přes něho Fordem combi sedmkrát nebo osmkrát přejela. Nahatá nová sekretářka vrazila sekáček na led do své šéfky. Blázen se přiřítíl na stanoviště autobusů plnou rychlostí a nahodile střelil do černochů pistolí ráže 22, jednoho zabil, čtyři lehce zranil. Trnáctiletá zastřelila čtrnáctiletého chlapce, když se nedohodli, na kom je řada jet na kole. Každodenní voloviny, které si můžete přečíst v každém plátku v zemi. Menší postavy ve hře si kupují doživotní smutek a výčitky. Lidé se rvou, aby dali smysl některým činům v životě.

Šel jsem se podívat za Meyerem. Nebyl doma a Veblen měl zamčený. Židle měl z pilotního prostoru sklizené, což znamenalo, že se hned tak nevrátí. A ani se nezmínil, že někam jede. Zrovna tak já jsem se mu nezpovídal, kam v poslední době chodím. K čertu s ním. K čertu s každým na všech lodích v celé proklaté přístavní zátocě a s každým jachtařským přístavem a lodním dokem v okruhu čtyřiceti mil.

Když jsem se vrátil, stál na sluneční palubě muž. Díval se na mě přes záďové zábradlí a vesele se usmíval. „Vítám vás doma,“ řekl. Byl snědý s dlouhou, úzkou čelistí, modrýma očima a špinavými zuby. Měl bílou košili otevřenou až k pasu, aby dal na odiv vypracova-

né svaly. Kolem krku mu visely tři zlaté řetězy. Uši mu odstávaly jako Mortimeru Snerdovi. Měl modré kraťasy a tenisky a světle hnědou kabelku na dlouhém úzkém pásku přes rameno. Jeho svědění hnědé vlasy byly nakrátko ostříhané, husté licousy mu sahaly až pod uši. Asi měly odvést pozornost od jeho uší, ale mně se zdálo, že na ně naopak upozorňovaly. Když jsem přišel na sluneční palubu a viděl ho zblízka, musel jsem se dívat, co dokáže kulturistika. Měřil solidních pět stop deset.

„A vy jste.“

„Nechte si mě vás prohlédnout. Zajímate mě.“

„To je milé. Nevím o ničem, co bych si dneska rád koupil. Co prodáváte? Kulturistiku?“

Nepřestával se usmívat. „To je dobré. Můj koníček je člověk. Zacházej s ním dobře a on bude dobře zacházet s tebou. Kde si můžeme promluvit?“

„Zrovna tady.“

„McGee, schovejme se aspoň trošku. Třeba tam, kde kormidlujete. Co kdyby chtěl někdo do mě střílet a vy byste to chytil místo mě, po tom, co jste všechno prodělal.“

„Kdo jste?“

„Jsem boss, kamaráde. Jsem Capatez.“ Když kolem mě prošel na cestě ke kormidlu, plácnul mi po rameni. Posadil se na místo kormidelníka a mně přenechal místo pro druhého pilota. Natočil se ke mně.

„To vy jste na mně nasadil ty tři šašky?“ zeptal jsem se.

„Poslouchejte, Rick, Louis a Dean nejsou na světě nejlepší, ale jsou dobří. Chci říct byli. Vy jste se na Sullivanovi vydováděl. Ten hubeňour říká, že to byl tlak v rotaci, nohy se točily, když jste je přejel. Jediné, co se dá dělat, nechat mu kolenní klouby navždycky rovné. Rick bude chodit jako jeden z těch lidí na elektrinu, víte.“

„Jako robot.“

„Ano. To jsem chtěl říct.“

„Dostal se mi náhodou do cesty.“

„Když proti vám půjde robot, sehněte se. Chtěl by vás dostat, to si neumíte představit. Z Deana Matana nemusíte mít obavy. Ten už se z trablů nevzpamatuje.“

„Proč jste sem přišel?“

Ještě se usmíval a řekl: „Neexistuje mnoho míst, kam mohu jít, jestli chcete vědět pravdu. Hodně věcí je nenávratně pryč. S tím se nedá nic dělat. Browder pracoval pro asociaci. Na to jsme přišli a netrvalo nám to dlouho. Ale co zjistil, nenapáchalo moc zla. Patříčně se změnila trasa a ztratili trochu zboží při transportu. Pro jednoho z řady to moc neznamená. Ale naši bossi, ti se mohli zbláznit. Tak to chodí, jsou někde v teple, z dohledu, a není způsob, jak jim něco přišít. A ti šílí. Nevím, co se děje. Co se tak hrozného stalo, že herec Ruffi zabil tu Reyesovou? Možná, že už je tam moc peněz moc dlouho. Nebo že už to šlo dlouho moc hladce. Člověk by si myslel, že tam máme Židy a Palestince. Najednou každý nenávidí každého. Můj boss skončil upečený v kufru auta. Dostal jsem příkaz vyřídít šéfa lidí, kteří se zbavili mého šéfa, a to jsem udělal. Ted' pokračují podle seznamu. Potuluji se, přijdu o hlavu. Byl jsem varován předevčírem. Co se to tu děje, je tu něco ve vzduchu? Nemohu se dostat ani ke své bezpečnostní skřínce. Mám něco přes čtyřicet dolarů. Pomyslete! Cappy, který všechno dokázal. Kdo by tomu uvěřil?“

„Proč jste přišel? Co ode mne chcete?“

Asi mou otázku neslyšel. „Ta velká rvačka je u konce. Po celé zemi se rojí obrazy mrtvých těl. Je silný tlak s masakrem skoncovat. Ten neskončí, ale bude probíhat tišeji. Ještě chvíli potrvá. Musí se vyrovnat počet mrtvých. Potom se peněžní stroj roztočí zase naplno a dluhy se splatí, zboží začne docházet, dolary se mění na pesos a posílají na Jih. Základ pro kokain připluje na lodích a vaří se v předměstských garážích na samotný koks. Peníze se pohrnou.“ Díval se mi přímo do očí. „Potřebuji dvacet tisíc dolarů. Za šest měsíců se situace vyjasní. Mám kam jít. Až se vrátím, dostanu se ke své skřínce. Zaplatím zpět třicet.“

„Nemám tolik na hotovosti.“

„Myslím, že máte.“

„Kdybych měl, proč bych vám je dával?“

„Byla by to půjčka, jak jsem řekl.“

„V žádném případě.“

„Slyšel jste o úplatcích? Jako bonus vám dám Ruffiho juniora. Můžete si ho prodat do Latinské Ameriky. Já se nemohu s nimi spojit, aniž by mi to nenandali.“

„Jak bych se já s nimi spojil?“

„Dám vám jméno. Vyšel byste z toho v dobrém stavu. Investujte dvacet, dostanete ode mě zpět třicet plus to, za co ho prodáte.“

Jak budu vědět, že Ruffiho najdu tam, kde řeknete, že ho najdu? Jak mám vědět, že se vůbec ještě někdy objevíte?“

„Jestli chcete na tomto světě hledat záruky, budete žít uboze.“

„Kde je?“

„Peníze do ruky a řeknu vám to.“

„Polovinu, dokud ho neuvidím.“

Promyslel to, než bys napočítal do deseti, a pak řekl: „Zkusme to.“

18

Plánoval jsem po snídani vrátit půjčeného buicka. Ale Cappy řekl, že není ochoten jet v mém bláznivém rollsu. Dean mu o něm řekl. Prý je moc nápadný. Vytáhl z kapsy tmavé brýle, nasadil si je a požádal mě, jestli bych mu nepůjčil klobouk. Ztratil svůj, když v noci utíkal alejí. Našel jsem mu starý plátěný rybářský, jaký nosíval Sherlock Holmes. Posadil si ho do čela.

„Zapněte si košili,“ řekl jsem mu, „a sundejte ty šperky.“

„Nikdy si nap..., ano jistě, někdy je těžké nebýt hloupý.“

Když jsme seděli v autě, řekl jsem, že jsem zapomněl klíč od bezpečnostní schránky. Věděl jsem, že se nehne. Byl nervózní, kdykoli byl někde na otevřeném prostoru. Vzal jsem deset tisíc ve stovkách, rozdělil hromádku na dvě části a vložil jsem je do kapes na suchý zips pod koleny.

Jel jsem do banky u kotviště, kde mám svou bezpečnostní schránku. Mám ji jenom proto, že existuje pár věcí, které bych nechtěl, aby se potopily nebo shořely. Fotku matky a otce a bratra, kteří už dlouho nežijí. Rodný list. Potvrzení o absolvování vojny. Staré výstřižky z novin, popisující moje fotbalové umění, než mi zničilo kolena. Válečná ocenění a medaile Purple Heart a Silver Star s uve-

dením zásluh seržanta McGeea. Fotku usmívající se Gretel Howardové, další od Čiči Killiariové a několik, velmi málo dopisů, kopii poslední vůle, o které mi Meyer neustále připomíná, že do bezpečnostní schránky nepatří. Vzal jsem hnědou obálku, ve které byla poslední vůle, a uložil do ní sto stovek, což tvořilo hromádku asi na palec tlustou.

Když jsem se vrátil k autu, vypadal, jako by spal. Jednu ruku měl přes oči, ale když jsem otevřel dveře na mé straně, mířila na mě od jeho stehen metalová hlaveň automatické pistole. Pak zmizela, on se narovnal a řekl: „Promiňte, kamaráde. Myslel jsem, že to je návtěva. Máte to?“

„Odložte tu pistoli.“

„Jistě.“

„Tady to je. Přepočítejte to.“

Vzal peníze pod palubní desku pod úroveň kolen. Nahodile vytáhl dvě bankovky, ohýbal je a pečlivě prohlížel. Vzdychl, usmál se, vrátil je do obálky a tu nechal vklouznout do hnědé kabely přes rameno.

„Máte hodně v bezpečnostní schránce?“

„Miliony,“ řekl jsem. „Nevyčíslitelné miliony.“ Nikdy jsem ve schránce peníze neschoval. Peníze jsou k tomu, aby se utratily, a jedním či druhým způsobem se dají doplnit.

„Můj problém byl, že jsem držel příliš moc v depozitní schránce a ne dost volně. Ale kdo by si byl pomyslel, že se věci tak zapletou, že se dostanu na nějaký nechtěný seznam?“

„Tak kam?“

„Nejdříve se musíme na něho podívat. Vy, ne já. Abyste věděl, že to je on. Musíte to udělat tak, abychom ho nevyplašili, jinak nám uteče bůhví kam. Nebude to jednoduché. Je na dvaceti nebo třiceti dávkách denně. Tak se vůbec do toho celého zapletl. To svinstvo člověka přinutí, aby si myslel, že může udělat cokoli a vyváznout. Užívá toho dost, takže je pro něho těžké něco vymyslet, ale zase toho nebere tolik, aby se dal snadno lapit. Před lety vůbec nebyl špatný kluk. Doma dostal modré z nebe. Byl nejstarší.“

„Tak kam?“

„Musíme něco vymyslet. Neřeknu vám kam, ale řeknu vám něco. Pojedeme asfaltovou dvouproudovou cestou podél kanálu. Kolem dokola v blízkosti kanálu nerostou žádné stromy. Pak přijedeme k dřevěnému mostu, který tvoří takový hrb přes kanál. Kanál může být patnáct stop široký, jak je hluboký, nevím. Na druhé straně mostu z fošen je jeden jednoposchodový dřevěný dům, posazený takových dvacet, třicet stop dozadu. Na jedné straně je krytý přístřešek pro jedno auto. Vzadu za domkem i z obou stran je prostě džungle. Možná, že se k němu dá proniknout i zezadu. Nikdy jsem to nezkoušel. V noci tam svítí jasné velké světlo, upevněné před domem, a osvětluje celou plochu kolem. Je tam nejen elektrina, ale i telefon.“

„Jak to, že jste tak zasvěcen?“

„Čekal jsem tam na jednoho chlapa. Byl odsouzen na deset let do Raifordu a pustili ho, když odseděl něco přes šest. To bylo vloni. Nechci se pouštět do všech proč a proti. Řeknu to tak. Šlo o něco, co člověk prostě musí udělat sám, nemůže tím pověřit nikoho. Čekal jsem tam s jeho ženou a děckem. Trvalo mu čtyři dny, než přišel domů. Ona byla šílená strachy, že jeho příchod prostě neunes. Tak hluboce toho bastarda nenáviděla. Nepustili jsme to děcko do školy, nechali jsme ho doma. Dítě dostalo příkazy jakmile se objeví, zamkne se v pokoji. Šlo to rychle a snadno. Ta ženská a já jsme ho zatáhli dozadu do mařice pilovité a k trpasličím palmám a vhodili ho do jezera s kajmany. Pak jsme pustili tu dcerku. Objímaly se s matkou a plakaly, ale neplakaly o svého tátu. Plakaly štěstím.“

„A Ruffi je teď tam?“

„Posílají nakupovat a dítě zůstává s ním. Je jí jedenáct. Ta žena si netroufla se o nic pokusit. Nechal jsem jí vloni číslo mého telefonu. Milá ženská. Zavolala mi z obchodu deset mil od domu a prosila o pomoc. Říkala, že on si začíná s její dcerou. Slíbil jsem, že se pokusím, ale neřekl jsem, že jsem právě sám v situaci, kdy musím vymyslet něco sám pro sebe, abych zmizel, než mě zabijí. Moje bydliště bylo pod ostrým dohledem. To bylo včera.“

„Jak to, že znala jeho jméno?“

„Neznala. Ptal jsem se, jak vypadá. Popsala ho a řekla, že přijel bílým mercedesem se sklápěcí střechou, který je teď v přístřešku pod plachtou. To musí být Ruffi.“

„Tak proč si ho nevezmete na paškál a nevezmete mu hoto-
vost?“

„Za prvé, protože náhodou vím, že žádnou nemá. Co měl, to musel použít k podplácení během útěku. Za druhé nevím, jestli se ho mohu zmocnit. Je těžké předvídat, co blázen napříště udělá. A Ruffi je rychlý a lstivý. To on mě tam vloni poslal, aby se o tom domě dozvěděl.“

„Tak proč nevytočíte číslo a neprodáte tu informaci?“

„Ti, kteří chtějí Ruffiho, nekupují informace od mrtvých. Jsem na seznamu, jsem prakticky mrtvý. Na seznamu jsou i další. Ti teď běží jako čert nebo někam zalezli.“

„Proč jste přišel za mnou?“

„Ježíši Kriste, McGee! Náhodou jsem zjistil, že jste řekl Artu Jornalerovi, že to byl Ruffi, kdo podřezal hrdla těm na ostrově, a tak se vlastně rozpoutala celá ta bouře. Slyšel jsem, že ho chcete. Jak mám vědět proč? Snad vám zabil kamaráda. Lidé, kteří žijí na lodích a musí si platit nájem za kotviště, jako je Pier 66 a Bahia Mar, musí mít nějaké peníze. Věděl jsem, kde vás najdu od doby, kdy jste měl havarovat.“

„Jak?“

„Dean to měl pod palcem. Měl něco vymyslet.“

„Jak se jmenuje ta žena?“

„Irina Casaková. Ta holka se jmenuje Angie. Poštovní schránku mají u cesty vedle mostu. Červenou barvou je tam napsáno Casak.“

„Pod jakým jménem zná vás?“

„Dobrá připomínka. Možná že to, jak jste zatočil s mými chlapci, nebyla náhoda. Zná mě jako Bena Smithe.“

„Jaké má auto?“

„Vloni měla žlutého brouka volkswagena, v hrozném stavu. Možná, že ho má ještě pořád. Nevím. Znáte Ruffiho?“

„Z fotek. Zatím. Ty řasy nezapomenu.“

„Tak náš plán, McGee, bude, jak to udělat, abychom se na něho mrkli, aniž bychom ho vyplašili. Vy budete spokojený, vrátíme se, půjčíte mi dalších deset tisíc a já vám řeknu jméno, komu ho můžete prodat. Vy už si pak poradíte sám, jak vytrískáte ty peníze. Jestli se vám to podaří, budete na tom dobře.“

Tak jsme se jeli podívat. Cesta nám trvala hodinu a čtyřicet minut, nejdříve jsme jeli na jih, pak na západ. Odříznutý kus cesty na kraji floridských Glades. Zvlněný asfalt vedl rovně přes bažiny podél dřevěných hamaků, kde seděli bílí ptáci na holých stromech jako vánoční ozdoby a přemýšleli o tom, o čem přemýšlejí bílí ptáci.

Upozornil mě, kde mám zpomalit. Projeli jsme přes most a kolem poštovní schránky vyrovnanou rychlostí pětatřiceti mil v hodině. Zahlédl jsem žlutého brouka, zaparkovaného pod přístřeškem nalevo od domu. Dům byl šedý se zeleným trámovým. Uviděl jsem rozbité houpací křeslo na úzké pavlači, nepořádek na dvoře a houpáčku vyrobenou z pneumatiky.

„Parkuje tam stejné auto,“ řekl Cappy.

Dvě míle cesty dolů pokračovala napravo cesta z mušlí. Byla dlouhá padesát stop a pak už vedla do vody. Zastavil jsem a vypnul motor. Otevřel jsem si okno a deset milionů různého hmyzu mi oznamovalo, že je hezký teplý den.

„Nemůžeme riskovat a projíždět kolem vícrát,“ řekl. „Nevěděl jsem, že tu nemají vůbec žádné sousedy. Kdo by měl tady důvod zastavit?“

„Pošťák, někdo z elektráren. Nejjednodušší by bylo, kdybyste mi uvěřil, že tam je, a prodal ho.“

Bylo ve mně na okamžik velké pokušení. Sešlý domek zasazený do bažiny vypadal zlověstně. Nechtěl jsem prodat Ruffiho takovým, kteří by ho vyřídili příliš rychle. Chtěl jsem ho prodat zákonu za zadostiučinění v hodnotě deseti centů. Chtěl jsem si povolit kravatu. Chtěl jsem, aby Ruffi podstoupil nějaké neefektivní pokusy, aby si ve vězení uchránil své ego a ješitnost.

Projeli jsme kolem obchodu a obchodní oblasti deset mil od domu a jeli na druhou stranu vesnice. Hned jsme se vraceli, když si Cappy vzpomněl na telefonní číslo Iriny Casakové.

Stál tam velký obchoďák K-Mart. Seděl jsem v autě a přemýšlel. Cappy začal být se mnou netrpělivý. „Tak co se děje?“

„Přemýšlím. Má televizi?“

„Starou malou černobílou od výrobce RCA.“

Když jsem mu řekl svůj plán, vůbec se mu nelíbil. Promyslel si ho ještě jednou a pak už ho nepovažoval za špatný. Tak jsem navrhl

menší změny. Když přejedeme most, otočím a zaparkuji tak, abych mohl snadno a rychle odjet. Nechám v motoru klíč. Šel jsem telefonovat.

„Haló?“ ozval se nejistý hlas.

„Irino, jsem přítel Bena Smithe. Chci vám pomoci. Je doma?“

„Ano.“

„Slyší mě?“

„Myslím, že ne.“

„Řeknete mu, že jste si objednala v K-Martu barevnou televizi. Právě ji dostali a teď vám ji do hodiny dovezou.“

„Ale já.“

„Objednala jste ji už před dvěma měsíci. Přinesu ji.“

Slyšel jsem mužský hlas v pozadí. „Co se děje?“

Obrátila se k němu a řekla: „Z K-Martu mi posílají barevnou televizi.“

„Řekni, že ji nechceš.“

„Ale já jsem ji objednala.“

Vzal jí telefon. „Rozmyslela si to.“

„Už je zaplacená, pane Casaku. Jsem vedoucí oddělení televize a elektroniky tady v K-Martu a mám soukromou cestu tím směrem, a tak zabiju dvě mouchy jednou ranou. Paní Casaková se nemusí sem obtěžovat. Je to nový model a záruka na náhradní díly i servis je šest měsíců. Má výborný příjem i v okrajové oblasti dosahu vysílače, kde jste vy.“

„No tak dobře. Přivezte ji a nechejte ji na pavlači.“

Počítal jsem s tím, že to vzdá. Byl zvyklý, že mu patří svět. Neznal jsem jeho plány, ale představoval jsem si, že chtěl zůstat na místě, až se situace zklidní, a pak odsvištět ve svém bílém autíčku.

Vzal jsem si od Cappa peníze zpět, abych mohl koupit televizi za čtyři sta třicet devět dolarů plus daň neboli čtyři sta šedesát, devadesát pět s daní. Prodavač mi dal stvrzenku a záruční list pro servisní službu. Cappy vrčel, že musel obětovat peníze. Nevěřil, že se mi podaří dostat televizi do domu.

Už po cestě jsem si našel místo, kde budu parkovat. Velkou krabici jsem vzal v kufru buicku. Kdyby byla televize o palec větší, kufr bych nezavřel. Otevřel jsem karton, vytáhl z něj televizi a pak jsem

ještě sundal ochranný silonový sáček. Cappyho automatic ráže 32 jsem v silonovém sáčku vložil vpravo pod televizor, který jsem držel obrazovkou od sebe. Tato část se Cappymu taky nelíbila. Ujistil jsem se, že zásobník je plný a kohoutek odjištěný. Zkusil jsem si v lese jednou vystřelit, abych se se zbraní seznámil. Vydávala hnusný hluchý zvuk. Říkal, že to byla jeho náhradní, jediná, po které ve spěchu sáhl, a taky ji neměl rád. Říkal, že je česká, ale špatné kvality.

Vyjel jsem znovu s Cappym vzadu na zemi. Přerachotil jsem přes soukromý dřevěný most, otočil jsem se na dvore a zaparkoval předními koly kousiček od mostu. Vylezl jsem, pískal jsem si, obešel jsem auto ke kufru a otevřel ho. Pískání odzbrojuje. Nemůžete pískat, když máte v puse sucho. Kousal jsem se do tváří, abych měl dost slin a mohl pískat.

Zvedl jsem karton, vynesl ho na pavlač, položil vedle dveří a zaklepal na ně. Klepal jsem znovu a znovu. „Paní Casaková! Paní Casaková!“ volal jsem a bušil do dveří.

„Odejděte!“ ječel Ruffino Marino junior.

„Musí podepsat příjem.“

„Podepiš si ho sám, pitomče!“

„To nemohu. To musí podepsat paní Casaková.“

Dveře se otevřely akorát, aby mohla vyklouznout. „Podepište to tady, prosím,“ řekl jsem vesele, položil stvrzenku na karton a podával jí kuličkové pero.

Pak jsem stvrzenku vložil do kapsy a vytáhl televizor z kartónu. „Vytáhla byste příručku a záruční list z kartonu, prosím, paní Casaková? Děkuji. Teď se ještě musíme přesvědčit, že televizoru nic nechybí. V obchodě nebyl kontrolován. Vždycky je lepší ho prověřit doma u zákazníka. Otevřte mi, prosím.“

Byla zděšená. Celá se chvěla. Ale otočila knoflíkem a strčila do dveří. Nesl jsem televizi dovnitř. Zahlédl jsem Ruffiho ve dveřích do kuchyně. „Ty blbá krávo,“ ječel a zmizel z dohledu. Všiml jsem si jen, že měl rozčuchané vlasy a byl neoholený. Do toho okamžiku jsem si nemohl být jistý, že na mě Cappy nehrál nějaký vymakaný trik.

Ignoroval jsem ho. Nechal jsem ji odstranit černobílou televizi z nízkého stolku. Nový televizor jsem postavil na zem. Když jsem ho

zvedal, vložil jsem ruku do sáčku a konečky prstů jsem držel automatickou pistoli a přidržoval ji o spodní hranu televize. Postavil jsem televizi hodně dopředu, abych mohl snadno vyprostit zbraň.

Vesele jsem blábolil, jaký to je dobrý kus, zapojil jsem televizi do sítě, vytáhl anténu z černobílé a připevnil do nové. Když jsem ji zapnul, měl jsem na kanálu pět báječný obraz, a tak jsem rychle zmanipuloval jednu z kontrollek na boku, až obrazovka začala pomalu běžet. Pak, samozřejmě, jsem začal mít starosti.

„Nechápu, co to znamená, paní Casaková. To je mi hrozně líto. Nechápu to.“

Stála u mě, dýchala otevřenou pusou a z nervozity až funěla. Měla nepříjemný dech, obyčejný bledý obličej, nevýrazný nos a takové tmavé skvrny kolem očí, že mi připomínala mývala. Bavlněné propocené šaty prozrazovaly velká prsa a upotřebitelné tělo. Obličej měla zkřivený obavami, pěsti sevřené.

Nemohl jsem se spolehnout, že svou roli zahraje podle původního scénáře. Sáhl jsem na knoflík a chytil báječný obraz. Pokynul jsem jí, ať jde ode mne dál. A volal jsem „Pane Casak! Hej, pane Casak. Mohl byste se, prosím, podívat, jestli jste spokojen s barvami? Pane Casak!“

Věděl, že jsem ho zahlédl ve dveřích do kuchyně. Musel vědět, že jestli jsem ho poznal, nevolal bych ho.

Vešel do obývacího pokoje a pohlédl na obrazovku. „Je to dobrý, vole. A vypadni!“

Řekl jsem: „Mohu to tady vzadu uzpůsobit, kdybyste nechtěl barvy tak jasné.“

Když moje pravá ruka svírala pistoli, rohem oka jsem vycítil dříve, než jsem se otočil, že už byl příliš blízko.

19

Když jsem se otočil, ostrým a mocným tlakem mi levou rukou kroutil zápěstí. Když jsem se vyprostil, ustoupil a kopnul mě do pravého lokte tak, že jsem měl pocit, že mi rozžhavené dráty pronikají k rameni a ke konečkům prstů. Paže mi ochabla a zmrtvěla. Pistole vypadla a sklouzla po rozedřeném koberci. Když po ní skočil a ohýbal

se, aby ji zvedl, udělal jsem jeden dlouhý krok a kopnutím z half voleje do břicha jsem ho zvedl ze země.

Místo, aby ho to zklidnilo, ještě více ho to zelektrizovalo. Poskakoval kolem jako velký gumový míč a vydával zvuky bez slov. Byl jsem v pokoji s bláznem. V nemocničním oddělení a na policejní stanici mají k zvládnutí jednoho blázna šest lidí. Šest kvalifikovaných lidí. Šel po mně, tlačil mě zády ke stěně, udeřil mě silně do levé tváře. Když jsem padal, strhl jsem s sebou skříňku s prosklenými dveřmi. Otočil se, aby se vrhl po pistoli. Skočil jsem dopředu a chytil ho za kotník, přitáhl jeho nohu ke hrudi a násilím ji otočil. Šel k zemi, otočil se s pohybem chodidla, kopnul mě do hlavy druhou nohou a uvolnil první. Pak jsem uviděl Irinu, jak drží pistoli v obou rukou.

Křičel jsem na ni, aby ji vyhodila oknem. Spodní polovina posuvného okna byla vytažena nahoru a měla drátěné pletivo. Chtěl jí pistoli vzít, ale ona se otočila a vymrštila ji přes obě vrstvy skla ven přes pavlač na špinavý dvůr.

S řevem se hnál zase ke mně, pral do mě silnými ranami. Zvedl jsem svou zmrtvenou paži a chytil jsem rány do předloktí a předpaží, abych si chránil hlavu. Jako kdyby po mně házel oblými kameny. Když viděl, co se děje, prorazil shora a rukou mě uhodil do brady, až mi klesla. Kolena mi povolila a před očima se mi dělaly hvězdičky. Jel jsem dozadu jakoby na kole a jen stěna mi zabránila, abych nespádl. Ale do stěny jsem vrazil, až se otrásl dům. Když se mi začalo vyjasňovat v hlavě, šel po mně znovu a tentokrát vyskočil do vzduchu a zvláštním nůžkovým skokem do mne nohama narazil. Sklouzl jsem do boku podél stěny. Levou ruku jsem ještě dobře ovládal, chytil jsem patu té spodní nohy a šlehl s ní, jak vysoko jsem jen dokázal. První, co praštilo o zem, byla jeho hlava, spadl dozadu. Pomalu se otočil, zvedal na ruce a kolena a třepal hlavou. Opakoval jsem kopnutí z half voleje. Spádl na záda, chtěl se zvednout, a když byl v polovině cesty, silně jsem ho udeřil zevní hranou levé ruky rovným zásahem pod ucho. Rozvalil se na zem, oči zamlžené. Znovu se pomalými pohyby šplhal na nohy. Byl jako nějaké mýtické monstrum, které se nedá zabít a pomalu mrká jako ještěrka.

Když jsem se chystal ho znovu udeřit zevní hranou dlaně, objevil se vedle mě Cappy a širokým pohybem udeřil hladkou stranou

pistole do Ruffiho kudrnaté hlavy. To vytvořilo tupý a nepříjemný zvuk. Ruffi se svalil a tvrdě klepnul hlavou o zem. S křikem přiběhla tlustá dívenka a klesla vedle něho na kolena. Měla plný obličej, dlouhé rovné hnědé vlasy, rtěnku, mascara, malé, daleko od sebe položené prsy jako buchtíčky pod přiléhavým růžovým tričkem, bílé kraťasy. „Vy sté ho zabili!“ vzlykala. „Vy feťáci ste ho zabili!“

„Přestaň, Angie,“ řekla jí matka unaveným hlasem.

„Nechod'te k němu blízko,“ řekl jsem Cappymu. „Bude dělat mrtvého.“

„Chvíli ne, nebude.“

„Máte něco, aby se dal svázat, paní Casaková?“

Vzala mě do kuchyně a otevřela velkou spodní zásuvku. Byla plná harampádí, zbytků pásků a provázků, řetězů, šroubováků. Když jsem vybíral provaz, uviděl jsem dvě malé tuby zázračného lepidla, ještě zabalené z obchodu, lepidlem, co dokáže otevřít jen gorila. Takovým lepidlem by to bylo snazší a rychlejší.

Odnesl jsem je do obývacího pokoje. Vytlačil jsem obsah jedné tuby rovnoměrně na dlaně Ruffiho ochablých rukou. Pak jsem mu vyhrnul košili, překřížil paže a zatlačil dlaně na neochlupenou část těla nad pasem. Trochu jsem je přetřel kolem dokola a ještě silněji přitlačil proti tělu. Za pár okamžiků, když jsem zvedl ruce, jeho zůstaly na místě. Druhou tubu jsem mu vytlačil mezi stehna. Nejdříve jsem mu vyhrnul kraťasy a rovnoměrně lepidlo rozložil od kolen po třísla. Stlačil jsem mu stehna k sobě a za pár vteřin držela pevně.

Kašlal a točil hlavou ze strany na stranu a pak otevřel oči. Když nemohl hnout rukama ani nohama, mračil se a mumlal: „Co se děje?“

„Zázračné lepidlo má sto užití v domácnosti,“ řekl jsem mu.

„Nazdar, Roof,“ řekl Cappy.

Otočil ke Cappymu hlavu. „Melduješ si o prémii, ty zrůdo?“

„Nechte ho na pokoji! Zmizte!“ volal dětský hlas od dveří, které mohly vést do ložnice. Hlas se děvčeti chvěl. Drželo v tlustých opálených rukou dlouhorázní 22 terčovnici Ruger.

„Moje holčička,“ řekl Ruffi. „Ty jsi můj miláček. Střílej, zlato. Postřílej je všechny, odjedeme spolu a já ti ukážu celý svět. Nejdříve zastřel toho velkého bastarda.“

Cappy klesl na kolena a přiložil ústí pistole k Ruffiho levému uchu. Culil se na dítě. „Nejdříve do mne, malá. Moje prsty asi cuknou a kulka vyletí přímo ven z druhého ucha.“

Irina šla pomalu k dcerce a monotónním hlasem řekla: „Zastřel mámu, no zastřel, Angie. Zastřel svou mámu.“

Děvče začalo plakat. „Ale já ho miluju a on miluje mě.“

Irina vzala pistoli z pokleslých rukou dítěte. „Nemiluje tě, miláčku. Nemůže milovat jedenáctileté hloupé tlusté děcko. Jediné, co miluje, je ta věc, která mu vyčnívá. Tucetkrát ji do mě strkal se sliby, že když mu to dovolím, nechá tě na pokoji. Pak mě měl dost. Tak ji začal strkat do tebe. On by ji klidně strkal do aligátora, kdyby ležel klidně. Ale já vím, co udělám, aby to už nemusel nikdo snášet.“

Podala mi terčovnici a přitom stála zády k Ruffim. Mrkla na mě. To jí zkřivilo celou levou stranu obličeje. Někteří lidé neumí mrknout jenom víčkem. Musí udělat grimasu celou polovinou obličeje. Vím, že to znamenalo, že teď si to vyřídí po svém. Šla do kuchyně a vrátila se s nůžkami na drůbež. Byly trochu zrezivělé, ale vypadaly ještě dost dobře, aby prořízly pevnou kůži a kuřecí kost.

Klekla si vedle něho, otevřela mu zips na kraťasech a vytáhla mu ho.

„Mami!“ křičelo dítě. „Ach, mami, ne!“

Ruffi zvedl hlavu a díval se dolů. „Ne, Irini, prosím.“ Zvedl kolena a chtěl ji odkopnout. Ona však na kolenou udělala pohyb do boku. Ruffi měl hlavu u stěny a nemohl se už dále odsunout. Byl obřezaný a žalud měl od strachu tak bez krve, že byl barvy modravé levandule. Rozevřela nůžky a vzala mu penis mezi ostří.

Sténal, obličej měl zkroucený, popelavě bledý.

„Chci, aby sis to pamatoval, Ruffi nebo Roof nebo jakkoli ti říkají. Kdykoli do konce života budeš mít příležitost ho strkat do někoho či něčeho, vzpomeneš si na nůžky na kůži a nikdy se ti nepostaví.“

Lehce rozhýbala nůžky, aby zdůraznila svá slova, pak mu ho zasuňla do kalhot a zapnula zips. Vstala ze země. Ruffi se trásl a z očí mu stékaly slzy.

Cappy uklidil svou zbraň, asi zpět do kabely na rameni. Šel k Irině a vzal ji kolem ramen. Obrátila se k němu a čelem se mu opřela

o rameno. „Díky,“ řekla tichým hlasem. „Děkuji, že jste mi znovu pomohl.“

Povzbudivě ji poklepal po rameni. „Prodáme ho Peruáncům. Už vás nebude obtěžovat.“

Ruffi řekl chraptivým hlasem: „Cappy, mám pro tebe dobrý kšeft. Za víc, než za co mě prodáš. Víím, kde se dostaneš ke stu tisí-cům. Já nemohu, ale ty můžeš. Bude to pro tebe výhodnější.“

Cappy mi řekl: „Je nějaký důvod, abychom poslouchali ty kecy?“

„Absolutně žádný.“

Cappy popadl dvě tuby lepidla, jednu odhodil, dřepnul si k Ruf-fimu, položil mu jednu ruku na čelo, aby ho udržel v klidu, a vykapal poslední zbytek lepidla na rty. Hodil tubu stranou, spojil rty dohro-mady a na mě se usmíval. Odvedl taky dobrou práci. Ruffi byl teď celý sevřený a vypadal jako by chtěl pískat nebo dát pusu. Zvedl obočí a tváře se vyprázdnily, jak se snažil otevřít ústa.

„Je tu teď pěkně ticho,“ řekl Cappy.

„Mmmrn, gmrnmmm,“ říkal Ruffi.

„Chci se tu rozhlédnout,“ řekl Cappy. Televize ještě hrála, bez zvuku. Žena na obrazovce, která vypadala jako drahá prostitutka, asi křičela škaředosti do obličeje muži, který vypadal jako holič. Byli oba přehnaně módně oblečení a stáli v místnosti, která mohla být ložnicí zesnulého iránského šacha. Byl to odpolední seriál. Začal jsem pociťovat prázdno v břiše. Ještě jsme neobědvali. Vrzala mi čelist. Měl jsem bolavé modřiny na obou pažích. Bolela mě hlava.

„Co s tou televizí?“ zeptala se Irina.

„Užijte si ji.“

Dala ji hlasitěji. Matka s dcerou se teď posadily blíž k televizi, dívaly se a poslouchaly. Cappy se vrátil do místnosti a nesl koženou kabelu a džbán s víčkem na zašroubování.

„Šaty se mi budou hodit a tady nesu jedenáct nebo dvanáct uncí prvotřídního kokainu.“

„Nechte mi trochu!“ žadonila Angie. „Aspoň trochu.“

Matka vstala. Angie nestačila počítat tvrdá přistání Irininy dlaně na tváři. Pak spadla na ruce a kolena. Vyškrábala se na nohy, s křikem odešla do ložnice a práskla dveřmi.

„Bude vypovídat?“ zeptal jsem se Iriny.

„Je to dobrý nápad?“

„Myslím, že ano. Vloni zabil nějaká děvčata na lodi. Znásilnil je, jedné podřízl krk a druhé rozbil lebku. Za to ho už nedostanou, jediný svědek je mrtvý. Ale za tady toto ho přitlačí ke zdi.“

„Na základě jakého obvinění?“

„Pohlavní zneužití. Narušení morálky nezletilé.“

Žena kývla. „Bude svědčit. Bůhví, že bude svědčit. Včera už tu byl týden. Musela jsem zavolat do školy, že je nemocná. Chová se tu, jako by mu to tu patřilo.“

Cappy se vrátil zvenku. „McGee, myslím, že se s vámi nevrátím pro dalších deset tisíc. Poměr splátky necháme, vrátím patnáct tisíc. Počkejte moment. Vždyť jste mi vzal na tu televizi, tak dostanete... čtrnáct tisíc dvě stě padesát.“

„Kam se chystáte?“

„Náš génus tady se zalepenou pusou nechal v boční kapse papíry od mercedesu. Má najeto něco přes čtyři tisíce mil. Do půl hodiny se umím podepsat jeho jménem lépe než on sám. Mám známé na Routě devatenáct trošku na sever od Clearwater. Mohu za něho během deseti minut dostat minimálně třicet na ruku. Když se s vámi vrátím, riskuji. Pojedu na západ. Nechcete jet se mnou, Irino, aby to vaše dítě na chvíli zmizelo?“

Zvedl kabelu, pokynul mi a řekl: „Však se uvidíme.“

„Počkejte. Na něco jste zapomněl.“

Luskl prsty. Všichni tři jsme vyšli ven. Vzal mě stranou z doslechu Iriny. „Co uděláte: Půjдете k novinovému stánku v hale hotelu Contessa na Miami Beach a najdete děvče, které tam pracuje. Jmenuje se Alice. Má poloviční brýle. Řeknete jí, že chcete mluvit s Lopezem. Odpoví, že žádného Lopeze nezná. Řeknete jí, že vás posílá Capataz. Počkejte, aby u ní nestál žádný turista. Jo? Zkuste za padesát. K čertu. Uvidíme se. Však vy se vyznáte, McGee.“

Stáhl na mercedesu střechu. Uhnul jsem mu s buickem z cesty. Sešlápl několikrát spojku, zařadil a odbublal přes oblý most, zabočil na západ, zamával a brzy už to bylo jen svištění motoru v neviditelné vzdálenosti.

Vrátil jsem se s Irinou do domu. Ruffimu se podařilo si pomoci do sedu, zády se opíral o stěnu, díval se na nás tmavýma očima nad sešpučenou pusou. Irina šla k ruinám převrácené skřínky, vybrala ze střepin malou bílou misku, která se nerozbila. Položila ji na nový televizní přijímač.

Požádal jsem ji, abych směl použít její telefon. Vyhledal jsem si číslo šerifa správního obvodu. Neviděl jsem ho pár let a doufal jsem, že Wes bude ještě ve funkci. Hodně jich odchází. Nejvyšší místa jsou politická a tlak pak prosakuje po šaržích dolů.

Když se ozval spojovatel, zeptal jsem se, jestli na oddělení ještě pracuje šerif Wesley Davenport.

„Ano, pane, kapitán Davenport je přítomen. Je to soukromý hovor?“

„Ano,“ zalhal jsem a dostal nové telefonní číslo.

„Kapitán Davenport,“ ohlásil se.

„Wes, tady je McGee. Travis McGee.“

„Zase jsi někoho zabil, příteli?“

„Udržel jsem se na uzdě.“

„Tvrdíš charakter. Tak co máš?“

„Minule, když jsme spolu mluvili, byly tvoje dcerušky malinké. Kolik jim je a jak se jim daří?“

„Jsou to prima holky. Jde ji na jedenáct.“

„Víš, kde je Casakův dům?“

„To mi něco říká. Počkej. Jistě. Hugo Casak, ozbrojená loupež. Už je přes rok venku. Nehlásil se. Momentálně je na seznamu podмінěně propuštěných. Žil na malé bažinaté cestě, která nikam nevede. Našel bych ten dům. O co jde?“

„Volám z toho domu. Potřeboval bych, abys mi udělal službu.“

„Ze starého kamarádství?“

„Ještě gratuluji, že jsi to dotáhl na kapitána.“

„Díky. Tak co máš?“

„Schovává se tu chlap od přestřelky v Miami.“

„Připadá mi to, jako by se tam všichni zbláznili.“

„To souhlasí. Tento je tvrdě závislý. A je tady, dívá se na mě. Ale než sem přijedeš, zastav se v obchodě a kup velkou láhev odla-kovače na nehty.“

„Cože mám koupit?“

„Je zalepený zázračným lepidlem. Pus, ruce a nohy. Ne, počkej. Uděláme to jinak. Pohybuje nohama od kolen dolů. Bude lepší, když ho doprovodíme do tvého auta a když ho zavedeš do cely dříve, než ho odlepíš. Je silný a rychlý. Jsem těžší skoro o padesát liber, ale málem mě zabil. Kope.“

„Dobře. Za co ho uvězníme?“

„Když přišel sem, jediní lidé, kteří se tu vyskytovali, byli paní Casaková a Angie, její jedenáctiletá dcera. Je tu přes týden a stihl naučit to dítě kokainu a sexu.“

Nastalo tak dlouhé mlčení, že jsem se zeptal, „Wes?“

„Jo, jo, jen jsem se zamyslel.“ Hlas zněl těžce a unaveně. „Dáš mi udání?“

„Jistě.“

„Jak tě znám, jde o více, že?“

„Pamatuješ si na znásilnění a vraždy vloni v říjnu na Lenochu u ostrova Big Torch?“

„Ano.“

„Udělali to dva. To je jeden z nich. Druhý je v základech nového kondominia. Nikdy mu to nedokážou.“

„A tak!“

„Wes, zadržte ho jako Johna Doa. Možná, že máte jeho otisky v záznamech. Pošli ho do nesprávné skupiny. Udělej cokoli. Také ten parchant miluje publicitu. Má rád své fotky v novinách.“

„Budou ty dvě, žena a dítě, o tom klábosit? Pokud ano, nemohu v tom případě nic dělat.“

„Neřeknou ani slovo. Paní Casaková nechá dítě doma ještě pár dní.“

Podíval jsem se na Irinu a ona souhlasně kývala.

„Dobře, McGee. Máš můj předběžný slib, že toho parchanta pohřbím. Ale nejdříve musím omrknout to. Zůstaneš tam?“

„Ano, zůstanu.“

Než Wes přijel, cítil jsem se lépe, protože mi paní Casaková připravila dva chleby se smaženými vejci a nalila sklenici mléka.

Podali jsme si s Wesem ruce a zkoumávej smě se prohlédli. Byl silnější a měl méně vlasů. Řekl mi, že jsem hubenější a mám méně vlasů.

Měl láhev odlakovače. Těžce si dřepl u Ruffiho a nemilosrdně mu třel pusu hadrou, kterou si vyprosil od paní Casakové.

Když Ruffi začal mluvit, Wes se ke mně otočil, imitoval převrácení a řekl: „Slyšíš to? Už jsi slyšel hnusnější hubu? Právě máme u nás v lochu plno silných vzpěračů. Jsou to všechno homouši z Houstonu, celí potetovaní motýly a jarními květinami. Vsadím k nim tohoto Johna Doa. Budou se jim líbit jeho řasy.“

Pak si dost dlouho povídal za zavřenými dveřmi s Angie. Vyšel a vypadal vzteklý. Když jsme dostali Ruffina Marina na zadní sedadlo policejního sedanu, vzal mě stranou a řekl, „Znám zástupce státního návladního. Zvládne případ bez rozruchu. Možná, že vypracuje prohlášení o vině. Ruffi půjde do vězení za zneužití dítěte, ale nevydrží ani rok. Ještě je něco, co nevím, že?“

„Wesi, Ruffiho hledají a já oznámím, kde je.“

„Podívej se, já vůbec nepotřebuji, aby se ho pokusili nějaký divoáci odvést a celé mi to tam zdemolovali.“

„To není jejich styl.“

„To jméno, co křičel, je jeho skutečné jméno?“

„Jen v kině. V jednom nepovedeném filmu. Byl to Mark Hardin, floridský ekvivalent Rockyho jedna, dvě, tři, čtyři, pět.“

„Řeknu vzpěračům, že je filmová hvězda.“

„Fakt ho dáš k nim?“

Díval se na mě prázdně. „Jak k tomu to dítě přišlo? Jak k tomu přišly ty holky na lodi? Ty jsi vždycky báječný, McGee, do určitého okamžiku, ale pak začneš být měkota.“

20

V pátek prvního února mi dalo šíleně zabrat, abych se dostal z postele. Rozhodl jsem se, že Miami Beach jeden den počká. Kolena hrozila, že mě neudrží. Pravý loket byla agónie. Na obou pažích a ramenou jsem měl tmavé modřiny. Nemohl jsem si uvědomit, jak jsem přišel k bolestivé bouli vzadu na hlavě.

To ráno jsem nebyl schopen se osprchovat. Kousek po kousku jsem se ponořoval do majestátní vany s vodou tak horkou, jakou jsem jen mohl vydržet. Máčel jsem se velmi dlouho a pak jsem se osušil do největšího ručníku, jaký vlastním. Vzal jsem si pár aspirinů a v krabici s léky jsem vyhrabal bandáž na kolena. Pruh jsem také použil na pravý loket.

Podíval jsem se ven, vrátila se zima. Vzal jsem si starou, nebesky modrou vlněnou košili, džíny, vlněné ponožky a šedé tenisky. Podíval jsem se na sebe do zrcadla a řekl nahlas: „Řekni mi pravdu, starý brácho. Nezačínáš být trochu starý na tyhle klukoviny? Neděláš krok vpřed a dva zpátky?

Sebeklam je pro život nepostradatelný. Namluvil jsem si, že modřiny a rány nejsou výsledkem slabé fyziky, ale výsledkem duševního rozpoložení. Podcenil jsem mladého Marina. Získal tím výhodu, kterou si nezasloužil. Kdoví, jak zábavnou noc strávil.

Když jsem vkročil na prodlouženou zád' loď, našel jsem další kotě, jak se na mě dívá u rohože. Rychle a s nečekaným vztekem jsem na ně šlápnul. Pak jsem vzdychl, zvedl je, vrátil mu zpět tvary, vzal je dovnitř a postavil na polici k ostatním, která přišla dříve.

Šel jsem do hotelu a na snídani jsem si dal USA Today, dvojitý pomerančový džus, tři míchaná vejíčka se sýrem a cibulí, křupavou slaninu, domácí brambůrky, celozitný opékaný chléb a dva šálky kávy. Krájení spravilo pravý loket.

Když jsem se vracel domů, šel jsem na sluneční palubu a našel sedmé kotě, purpurové. Dívalo se na mě z rovného povrchu panelu na náradí. Posadil jsem se na místo kormidelníka. Chladný vítr mi ovíval obličej a já jsem si prohlížel tu hloupost. Někdo si dával hodně práce, aby si udělal malou radost. A jestli mi tím podával vzkaz, zapomněl přiložit kód. Možná někde na světě existoval nějaký McGee, pro kterého by bylo kotě z kartáčeků na lulky srozumitelné, legrační a milé.

V sobotu ráno v devět, když jsem přicházel k vozu a chtěl jet do Miami, jsem našel na předním skle hnědé kotě z kartáčeků, dokonce s jednou ťapkou pod stěračem, aby se na mě mohlo dívat. Položil jsem je do popelníku.

V Contesse jsem si prohlížel stojan s knihami v měkkých deskách tak dlouho, až slečna neměla co na práci. Nosila poloviční brýle, měla rovné vlasy myší barvy a žádný makeup.

„Pane?“

„Chtěl bych mluvit s Lopezem.“

„Lopez? Žádného takového neznám.“

„Jste Alice?“

„Ano, jmenuji se Alice.“

„Catapaz mě posílá, abych vám řekl, že chci mluvit s Lopezem.“

Její pohled se změnil. „Okamžik, pane.“

Obsloužila nového zákazníka, který vešel, převzala peníze a dala mu noviny o dostizích. Vrátila se ke mně. „Posaďte se k baru u bazénu a počkejte.“

„Jak dlouho?“

„Prostě počkejte. To je všechno, co vím.“

Za hodinu jsem se vrátil k novinovému stánku, ale ona mě odkázala zpět k baru. Bylo po poledni, když si ke mně přisedl muž. Vzdychal, když se šplhal na polstrovanou stoličku. Byl malý a dýchal, jako by měl rozedmu plic. Každé vdechnutí bylo doprovázeno zašupněním. Měl na sobě plážový oblek a bílý slaměný klobouk. Nos a tváře měly purpurový nádech z popraskaných žilek.

„Co vám chci říct, příteli, v té záležitosti nemáme na výběr. Musím vám to říct hned, neexistuje, že by Cappy mohl udělat kšeft.“

„Myslím, že to ví.“

„Víte, co by měl udělat? Odjet z města.“

„To právě udělal.“

„Měl by někde pobýt tak rok se skloněnou hlavou a pak si najít zvědy. Nejdřív dát do vody palec.“

„Na to přišel sám.“

Chvilí bylo ticho. Přemýšlel. Pak ke mně kousek natočil svůj široký krk a zíral. „Tak co po mně, do prdele, chcete?“

„Než Cappy odjel, řekl, že možná budete chtít za mladého Ruffiho udělat nabídku.“

„Šš,“ řekl. „Ježíši Kriste, buďte potichu.“ Rozhlížel se. „Pojďte, přisedneme si k tomu nejvzdálenějšímu stolu.“

Bílý kovový stůl se sklem a čtyřmi kovovými židlemi stál ve stínu vysokého, mladého banyártu. Přes chlad bylo lidem v bazénu teplo a vypadali šťastně. Kubánci napnuli plátna na ochranu proti větru. Čerstvě opálení hosté se promenádovali svým distingovaným způsobem. Člověk je vždycky pozná. Vtahují břicha. Ale aby to dokázali, musí napnout svaly a narovnat ramena. To je nutí nosit paže od těla a chodí mírně ohnutí. Nemohou pohybovat pažemi přirozeně, a tak chodí pomalu. Kdyby se stali krocani, měli by vějíř pér rozevřen. Mladé dívky se dívaly za ně a přes ně, ale nikdy je neviděly. Smutný svět.

Lopez odložil svůj drink, sundal si klobouk, a utřel si čelo ušpiněným kapesníkem. „Všichni vědí, že Cappy byl najatý. Takže až horká krev zchladne, nadejde doba „Žij a nechej žít“. Ale mladý Marino, ten byl proti všem. Žádná třída. A kdo jste vy?“

„McGee.“

Zaklonil hlavu. „Tak to vás se snažili obvinít z vraždy Reyesové?“

„Ano.“

„Vy jste zjistil, že to udělal Ruffi?“

„Nezjistil jsem to, ale dal jsem tu zprávu dál.“

„Začal jste svár, který zabil spoustu dobrých lidí.“

„Místo toho, abych stál a salutoval a nechal je, aby zabili mě, tak jako zabili mého nevinného přítele Billyho Ingrahama.“

„Ta záležitost Ingrahama byla špinavá a blbá.“

„Ale všichni jsou bohabojní, zákonů dbalí byznysmani.“

„Nemáte důvod být drzý, McGee.“

„Vím. Vím. Ale chci ho prodat.“

„Živého nebo mrtvého?“

„Živého.“

„Kde je?“

„Kde chvíli pobude. Sto tisíc?“

„Za toho mizeru?“

„Za toho mizeru.“

„Nevím, jestli dostanu souhlas na takové peníze, i kdybych věřil, že ho máte.“

„Takové peníze by ani zpoloviny nezaplňily krabice, které se posílají Artu Jornalerovi.“

Pomalu přikývl. „Vyznáte se.“

„Možná, že bych měl letět do Limy a prodat ho tam.“

„Když to uděláte, nemáte nikde záruku bezpečí pro sebe.“

„Co nabízíte?“

„Upřímně řečeno, myslím si, že by to bylo blíž k padesátce než stovce.“

„Už se mě natrápil za sto.“

„Co mám k tomu říct? Udělám, co bude v mé moci.“

„Jak to chcete udělat?“

„Jestliže se setkáme u sumy, která nás oba uspokojí, najdeme si třetí stranu, které můžeme oba důvěřovat.“

„Jako?“

Prošli jsme pár jmen, než jsme se na jednom shodli. Hillary Muldoon z Muldoonu a Grimes jsou odborníci na pracovní právo. V pondělí čtvrtého se shodli na cifře šedesáti tisíc. V úterý odpoledne, pátého, jsme se Lopez a já setkali s Muldoonem, nahrbeným, holohlavým mužem, kterému utíkalo levé oko. Počítali jsme peníze. Protestoval jsem, aby se jeho honorář platil z mého podílu. Udělali jsme kompromis. Dám polovinu honoráře za předpokladu, že odměnu za zprostředkování přiznáme. To bude dělat padesát sedm tisíc čistého.

Otevřel jsem obálku, kterou mi dal Wes, a podal jim čelní fotku i s fotografií z profilu a xerox zprávy o zatčení včetně obvinění.

Když si to prostudovali, Lopez řekl: „Hillary, mně se to vůbec nelíbí. Je v nějakém vězení, kde lišky dávají dobrou noc. McGee ho nemá. Má ho zákon.“

„Nemohu vědět, proč ho chcete, Lopezi, ale vím, že ho čeká soud a může být propuštěn na kauci. Může být vzat do vazby kýmkoli, kdo se zaručí.“

„Řekl bych, pane McGee, že on vlastně žije celý život na smlouvu. Sedmdesát pět tisíc panu McGeemu.“

Podali jsme si ruce a já jsem odešel s penězi. Spěchal jsem na nejbližší poštu a poslal si je doporučeně.

Přišel jsem domů, už se stmívalo a na rohoži byla oranžová kočka. A tak jsem se se sotva předvídatelným plánem připravoval na

noc. Zhasl jsem světla, vzal si tmavé kalhoty a rolák, uvolnil poklop, proplazil se na boční palubu a usadil se do hlubokého stínu zády k lodní přepážce. Přikryl jsem se modrou pokrývkou. V úhlu světla z doků jsem viděl na rohož, pět stop ode mne. Připravil jsem si nespavou noc. Neobjevila se žádná kočka. Žádný vetřelec.

V poledne mi volala Millis. Měla nepřítomný hlas bez života. „Travisi? Arturo zemřel.“

„Co se stalo?“

„Nevím. Vstávala jsem brzy a šla jsem pracovat na zahradu. To-lik rostlin mi v tom chladu uhynulo. Když pořád nepřicházel, šla jsem se na něho podívat. Byl mrtev. Možná, že to bylo srdíčko. Nevím. Nikdo se k němu nedostal. Nikdo mu nic neudělal. Byl v takové depresi. Víš, že mu bylo osmašedesát? Byl tak pyšný na to, jak vypadá.“

„Je tam ještě?“

„Ne. Volala jsem, aby poslali sanitku a odvezli ho, jako že je nemocný. S maskou na obličej, kyslíkem nebo něčím, aby nevypadal mrtvý. Lidé kolem mě umírají, Travisi. Nesnáším to. Říkají, že jsem jednala správně. Dají mi pokoj. Roger Carp mi pomohl minule. Musela jsem přijít k soudu, víš. Obvinění znělo na osobu nebo osoby neznámé a kopie záznamu velké poroty s lékařskými dokumenty byly poslány do Francie.“

„Jsem rád, že jsi neměla potíže.“

„Umím se dostat ze všeho, že? Ještě jsem nebyla u Billyho hrobu.“

„Myslíš si, že bys měla?“

„Nevím. O čem jsme spolu mluvili, stále platí. Jestli chceš. Ne stejná loď nebo stejná trasa. Můžeme najít něco, co se nám oběma bude líbit. Jestli chceš.“

„Tvoje nadšení je úžasné.“

„Nespoléhej se. Nejsem ještě tak daleko. Pár týdnů tu zůstanu. Zavolej. Ať už se rozhodneš jakkoli, já každopádně pojedou.“

Zavěsila, než jsem se stačil rozloučit.

Celý den jsem se snažil na Millis nemyslet. Byl jsem úspěšný jen částečně. Nebral jsem telefon. Zvonil dvakrát. Nenapadal mě nikdo, s kým bych právě rád vedl konverzaci.

21

Ten večer jsem se usadil na palubu pod tmavomodrou deku v půl deváté, bez světla. Únor přináší s sebou neradostné zvuky. Pár dní scházelo do dne svatého Valentýna. Pět dní do narozenin starého Aba. Zimní vítr šlehá dokola starodávné představy o domově a zmrzlý déšť bubnuje na kuchyňská okna.

Přikouření obyvatelé lodí prošli, rozchechtaní na cestě ke skleňičce před spaním.

„... dej Marii kormidlo a během deseti minut najedeš na mělčinu.“

„Pamatuješ na Charlieho? Našel tři žoky plující z Naples z Floridy a dostal je na palubu. Vzal je domů, vysušil a teď má dost drog, aby celý jachtařský klub byl napapaný do roku dva tisíce.“

„Měli jsme ji prohlédnout, proklatě. Shnilé dřevo po celém zádvém palubním nosníku.“

Někdo měl po krk řevu a zapnul lodní sirénu, aby toho nechali, protože je pozdě.

Hodiny mýjely pomalu. A pak jsem zahlédl pružnost štíhlé ženy v záři vzdáleného světla. Má lodní lávka zavržala. Ta osoba se naučila nešlápnout na rohož. Pokrčila kolena, vlasy jí volně visely, nahnula se dopředu, položila kočku na hranu rohože a dveří. Vzchopil jsem se, vyrazil jsem a chytil štíhlé zápěstí. Ozval se výkřik úleku a strachu. Pak bylo trošku rušno, když jsem ji táhl na palubu. Byla vysoká. Samá ruka, samá noha. Trhala hlavou, házela rukama, kopala a skoro se jí dvakrát podařilo uniknout, až konečně se mi podařilo chytit ji ruku a dát za záda.

„Au,“ křičela. „Hej, au! Zlomíš mi ruku!“

„Zavři klapačku, nebo ti ji zlomím.“

To ji usadilo. Kňourala, ale stala se dost poslušnou na to, abych vylovil klíče, odemkl a doprovodil ji do salónu. Rozsvítil jsem. Zírala na mě a třela si zápěstí. Ještě děcko, šestnáct, sedmnáct let. „Na-

červenalá blondýna, červená kůže na starém opálení, tričko ke krku s krátkými rukávy a jedna z těch sukní, růžová, nastřižená jako delší kraťasy, určitě nejhnusnější oblečení, jaké si ženská vůbec na sebe může vybrat. Ale jestli někdo může v něčem takovém dobře vypadat, pak tahle ano.

„Jsi krut’as. Víš to? Fakt krut’as.“

„Tak,“ řekl jsem unaveně. „Jsem krut’as. Co to má s těmi koťaty znamenat, dítě?“

Jako odpověď jsem dostal široký úšklebek bez humoru. „Dostala jsem tě, co?“

„Začalo mě to štvát. Mást. To je vše.“

Zírala na mě. „To myslíš vážně? Neděláš si legraci?“

„Dítě, když mi někdo začne narušovat soukromí s koťaty z kartáčků na lulky, rád bych věděl, co to má znamenat. To je vše.“

Civěla. „Bože, ty jsi ještě méně průhledný, než jsem si myslela. Ty jsi zvíře!“

„Dobře. Zvíře tě žádá, aby ses posadila a zvíře ti koupí Coca Colu. Snad přestaneš přehrávat a budeš rozumná. Co vy teď, děcka, bašíte? Deformuje vám to myšlení.“

Váhala a pak se usadila na kraj žluté pohovky. „Díky. Nechci Coca Colu. A nic jiného. A nic nebaštím, kromě toho, že jsem se párkrát napila vína. Posad’ se taky. Řekneš mi své jméno?“

„Jsem Travis McGee.“

„To vím! Jak bych to nevěděla! Studovala jsem tvůj život, pane McGee. Neexistuje nic patetičtějšího než stárnoucí lodní pobuda plážový pobuda který si to není schopen připustit, ani tomu čelit. Jsi pro legraci, pane McGee. Tví přátelé kolem dokola jsou ztracené existence a vyhaslé krby a nikdo z nich by za tebe neztratil ani slovíčko. Jsi sukníkář a živí tě špinavá malá dobrodružství. Vlastníš hnusnou dodávku a blbý hausbót a nikomu nezáleží na tom, jestli žiješ nebo umíráš.“

„Dítě, máš dobrý přednes a docela slušný slovník.“

„Přestaň se chovat s urážlivou shovívavostí!“

„Tak jak mi vysvětlíš barevná koťata?“

„Jmenuji se Jean Killianová.“ Byl to skoro válečný výkřik.

A pak mě napadlo, koho mi připomínala. Cítil jsem slzy za očima. Vstal jsem, přešel k ní a ona vstala a dívali jsme se na sebe. Nakráplým, starým, chvějícím se hlasem jsem řekl: „Jsi její mladší sestra.“

Její bledé oči v opáleném obličejí vypadaly jako stříbro starých vzácných mincí a zíraly do mých. Síla pohnutí jí zúžila oči. Nepamatuji si, že se kdy na mě někdo díval s tak jedovatou soustředěností.

Byla v nich nenávist. Odpor. Promluvila jemně. „Ne, ty kreténe. Jsem její dcera. A Bože, pomoz mi, jsem tvoje nemanželské dítě. Podívej se na mě! Lidé kolem se mě ptali, jestli nejsme příbuzní. S ním? Proboha ne, řekla jsem.“

Podíval jsem se na ni. Ta ramena, ty dlouhé ruce. Ta rovná pusa, tvar čelisti, vysoké lícní kosti, kvalita vlasů, moje hrubost a její barva.

„Co, co ty kočky měly znamenat?“

„Kdybys měl vůbec nějaké svědomí, drahý otče, napadlo by tě to. Kočka. Kotě. Číča. Ale neznamenal pro tebe ani tolik, že bys to dal do souvislosti.“ Znovu se posadila a zakryla si obličej. „Blbý, bezvýznamný nápad.“

„Proč bych měl mít vůči Číče špatné svědomí?“

„Pro člověka jako jsi ty je to asi normální postup. Ale já si myslím, že to je kruté a ohavné, když muž žije se ženou, a pak, když onemocní a čeká dítě, vykopne ji z blbého hausbótu a hledá si novou ženskou.“

„To ti řekla Číča?“

„Moje matka zemřela den po porodu. Vychovala mě její sestra. Její sestra, moje teta Velma, mi řekla o tobě všechno. Kde a jak žiješ a já jsem tady to plánovala tři roky. Chtěla jsem, aby tě pocit viny přinutil k sebevraždě. Ale ty jsi ani nepochopil, co ti měly kočky napovědět.“

„Kolik je ti?“

„V dubnu sedmnáct. Co to má s tím společného?“

Šel jsem k židli u vbudovaného stolu, ruce jsem opíral o kolena a studoval jsem ji. Seděla na žluté pohovce, na kraji, se zaťatými pěstmi a stejně bedlivě pozorovala mne. Očima vyhledávala moje, aby mi projevila své pohrdání a nenávist.

„Měl jsem pocit, že s Čícou nebylo něco v pořádku. Ale nikdy jsem nevěděl, že byla nemocná.“

„Nebo těhotná. Jistě. Nikdy jsi to nevěděl.“

„Chceš, abych ti o nás něco řekl, nebo mě chceš chytat za každé slovo, které řeknu?“

„Nemáš, co bys řekl.“

„Chceš vědět, jak jsme se setkali?“

„Ani ne, pane McGee.“

Vzdychl jsem. „Dítě, přál bych si, aby.“

„Přestaň mě oslovovat dítě!“

„Promiň. Jean. Jedno ráno jsem běhal po pláži. Číča stoupala v mělké vodě na mořského ježka. Přiskákala na břeh a byla zjevně zoufalá. Vytáhl jsem jí bodliny a přivedl jsem ji sem, abych jí ošetřil patu. Byla s ní legrace.“

„Legrace, jo? Žádnou nezkazila.“

„Veselá je vhodné slovo. Velká, nenucená, zrzavá, s vírou, že svět je bláznivý. Milá. Vždycky odbíhala od tématu nazdařbůh. Lidi to dráždilo. Mne ne.“

„Ne, tebe určitě ne.“

„Dítě. Jean. Mluvím o tvé matce a ty jsi neměla příležitost ji poznat. Chceš se o ní něco dovědět?“

„Ne od tebe.“

„Byli jsme spolu pár měsíců. Žila tu u mě na hausbótu. V té době jsem měl něco rozdělaného. Zabili mi přítele Tushe Bannona. Kdosi chtěl získat jeho půdu. Když se zjišťovalo, kdo ho zabil a proč, další lidé přišli o život a jiní byli těžce ranění. Číča byla nesmírně hodná k Janině, Tushově vdově. Někdy se uzavírala do sebe. Zdálo se to zvláštní. Meyer, můj nejlepší přítel...“

„Vím.“

„Také si toho všiml. Mluvili jsme spolu o tom a věřili jsme, že to mělo něco společného s jejím rozvodem.“

„Jakým rozvodem? Nikdy se nerozvedla.“

„To jsem zjistil.“

Postavila se. „Jaký to má smysl? Lhal bys mi. Lhal bys komukoli, že? Když jsem tě viděla projít na pláži, poznala jsem, že jsi můj otec. Doufala jsem, že nejsi. Nemohu nic udělat, aby ti to bylo líto,

protože ty nemáš vůbec žádné svědomí. A to mě nutí myslet na dědičné rysy. Škoda, že jsem se vůbec tak namáhala. Ty za to nestojíš. Ty jsi tak úlisný a vystupuješ tak hodnověrně, že je mi z tebe špatně. Ušil jsi na mě habad'uru, ale nepodaří se ti. Ne se mnou.“

„Nenávist je jed, Jean.“

„Mne živí.“

„Mám dopis na rozloučenou od tvé matky.“

„Jo?“

„Tolik ji nenávidíš, že si ho ani nechceš přečíst?“

„Nikdy jsem neřekla, že ji nenávidím.“

„Tak co si o ní myslíš?“

„Asi nebyla moc mazaná a domýšlivá. Ale proč bych ti říkala svůj názor?“

„Chci vědět, proč se bojíš číst dopis, který mi napsala.“

„Bát se? Blbost. Ukaž mi ho.“

„Je to jedna z mála věcí, které mají v mém životě takovou cenu, že ji mám uloženou v bezpečnostní schránce.“

„To jistě.“

„Banka je zavřená. Otevírá zítra ráno v deset. Nechci, aby sis myslela, že mám možnost tě ošvindlovat. Netušil jsem, že existuješ, takže jsem nemohl padělat dopis a čekat, že se jednou objevíš.“ Napsal jsem název a adresu banky na kousek papíru. „Přijď tam zítra v deset ráno.“

„Nechci se s tebou nikde setkat. Nikdy.“

Riskl jsem to. „Dobře. Neobtěžuj se. Já tam přijdu pro případ, že by sis to rozmyslela. Kdyby sis myslela, že by mohlo být prima dozvědět se něco více o matce, než víš. Vyzkouším si, nakolik jsi po mně. Teď zmizni. Možná, že do zítřka dospěješ, a jestli se ti to podaří, pak bych s tebou rád mluvil. Ale teď ne, nechci s tebou mluvit s takovou, jaká jsi. Dobrou noc.“

Pozoroval jsem ji, jak se dívá, pak se otočila a odešla. Nevyzařovala žádnou nejistotu. Měl jsem obavy, že hazard nemusí vyjít a já o ni přijdu. Vyšel jsem pomalu a viděl ji, daleko na můstku, jak rychle kráčela pod světly v doku.

Chtěl jsem to vyprávět Meyerovi, ale ještě ne. Teď ne. Nemohl jsem to říct nikomu, dokud jsem se snažil pochopit, co se mi to vlast-

ně stalo. Díval jsem se na kočku, kterou mi tam nechala. Poškodila se při naší rvačce. Narovnal jsem ji, šel dovnitř a postavil ji k dalším.

Uměl jsem si vybavit každý rys, každou pihu na její tváři, odstín hlasu, způsob pohybu všechno v opojných nesnesitelných detailech. Nějaké zvláštní mechanismy v hlavě promítaly barevné diapozitivy toho mně blízkého období. Slyšel jsem každé klapnutí a diapozitiv zapadal na místo. Všechno známé dostávalo nový tvar, ostřejší rysy, čistší barvy. Dovedl bych to přirovnat k pocitu, kdy se člověk vrací po několika týdnech, prožitých v nemocnici, zpět do života a vidí všechno jinak semaforey, hnědého psa, autobus. Všechno se změnilo k lepšímu.

Chodil jsem po salónu a sluneční palubě do půlnoci, myslel jsem na ni a doufal, že se zítra dostaví. Musí přijít. Jestli jsme jí Číča a já něco přenechali, pak to bude smysl pro fair play.

Když se do života dostaví silné větry, pak odvanou struktury, o kterých jsme se domnívali, že jsou trvalé, a odkrývají, co jsme považovali za všední záležitosti, pohřbené a zapomenuté. Ta sladká měkká vůně Číči. Tvrdý a chraptivý odstín hlasu, když se přestávala smát. Malé věci zůstávají nejtrvalejší.

S pátkem přišla tvrdá zima a vytrvalý vítr. Vzbudil jsem se s přesvědčením, že ji už nikdy neuvidím. Byla napůl skutečnost a napůl představa. Byl jsem příliš roztěkaný, než abych si přichystal ještě něco kromě kávy, příliš nervózní, abych se soustředil na drobné práce na lodi. Vítr houpal hausbótem a lana vrzala.

Konečně jsem si vzal nepromokavý kabát s kapuci, té elektrizující oranžové barvy rukavic a vlajeck, které na vás mávají v místech, kde je silnice v rekonstrukci. Je užitečná v případě, že byste v takovém počasí přepadli přes palubu. Stali byste se alespoň barevnou tečkou v šedi vzdouvajícího se světa.

Vyšel jsem tak brzy, že jsem byl před bankou ve čtvrt na deset. Bylo mi jasné, že když se pokusím tam stát a čekat, bude ze mne do deseti šílenec. Vyměřil jsem si třicet minut na chůzi od banky. Ušel jsem míli a kousek. Otočil jsem se a kráčel zpět. Byl jsem před bankou pět minut před desátou. Kdybych si ve vchodu našel úkryt, neviděl bych ji přicházet. Tak jsem zůstal stát na dešti. Na šustivé

kapuci vytvářel takový ohlušující šum, že jsem neslyšel zvuky dopravního provozu. Házet jsem hlavou jako divák na tenisovém zápase, protože jsem nevěděl, z které strany přijde.

Deset hodin. Pět po desáté. Deset po desáté. Tužil jsem, že jsem zahrál hazard se špatným koncem. Získala po nás obou nemilosrdnou tvrdohlavost, ještě silnější než smysl pro fair play. Déšť ještě zesílil. Odrážel se vysoko od asfaltu a vytvářel osmipalcový lem osamělého stříbrného deště. Mohl jsem tam zůstat, dokud nepřestane, a nic by se tím nezměnilo.

Za okamžik přiběhla v průhledné pláštěnce přes svetr a džíny, vlasy měla schované pod čepkou do sprchy. Obličej měla zaražený a sinalý, rty bezbarvé. Vešli jsme a postavili se stranou. Voda z nás kapala na obrovský koberec. Odhodil jsem dozadu kapuci a ona si stáhla čepici do sprchy a vytřepala vlasy.

„Tak hrajeme vaši hru, pane McGee, ať je to cokoliv.“

„Už jsem si začínal myslet, že nepřijdeš.“

„Skoro jsem nepřišla.“

„Kde bydlíš?“

„Co to má s čím společného?“

„Byl to jen pokus o společenskou konverzaci.“

„Nezkoušej to na mně.“

Šli jsme spolu k místu, kde jsou bezpečnostní schránky. Tam jsem podepsal kartu a dal vysoké černé úřednici klíč. Otevřela bzučákem bránu a my jsme šli za ní uličkou k mé schránce. Vyprázdnil jsem ji a vzal obsah v krabici do malého prostoru, kde si lidé spínají svorkou své akcie a zavřel dveře. Byly tam dvě židle před pultíkem, lampa se zeleným stínidlem a na řetízku nůžky.

Než jsem otevřel krabici, sundal jsem si kabát do deště a vyhrnul si rukávy. Ukázal jsem jí, že mám prázdné ruce, pak jsem otevřel víko krabice a vytáhl dopisy. Z hromádky jsem vybral Čičin dopis a podal jsem jí ho. Pak jsem řekl, aby okamžik počkala. Z věcí v krabici jsem jí ukázal: „To je fotka tvého dědečka, jak stojí vedle svého vozu, ale je to už dávno. Je to v Essexu. To je obrázek tvé babičky, jak sedí na schodech chaty na dovolené u jezera, o kterém jsi nikdy neslyšela. To je tvůj strýček, který zemřel mladý. A toto je obrázek tvé maminky.“

Předstírala lhostejnost, dokud jsem jí nepodal Čičin obrázek. Vzala ho ode mne a nahlas přečetla věnování: „Čokoládová láska.“ Dívala se na mě tázavě.

„Důvěrný vtip?“

„Byla skvělá, opravdu.“

„Vadilo by ti, kdybys ten dopis přečetla nahlas?“ Opatrně ho rozložila. Papír se už na několika místech trhal.

„Proč nahlas?“

„Protože tvůj hlas je jejímu tak podobný.“

Pokrčila rameny a začala číst.

Drahý příteli,

jednou jsem se rozhodla, že to položím na papír, abych ti všechno vysvětlila. Tak to činím a mám přitom takový tajemný pocit, že ty vyčeš i všechna slova mezi řádky. Jméno bylo správné. Lhala jsem, ale město a Chicago to také není. Taky rozvod byla lež. Miluji Pavla hlubokou láskou, a to celou dobu. Tebe miluji také, ale ne docela tak moc. Ten svinský Meyer a to jeho mizerné respektování práva! Se-žeň pěknou holku, aby políbila toho starého hnusáka a řekla mu, že měl absolutní pravdu. Víš, drahý, asi šest měsíců, než jsme se poznali na pláži s jehelníčkem v mé patě, vyňali mi z hlavy malé monstrum velikosti vlašského ořechu, který měl tři pahýlovité krátké nožičky jako pavouk. Půl pavouka. A ti muži v bílém se mi vrtali v hlavě a pokusili se najít každý zlomek toho netvora, protože se prokázal jako ten zlý. Tak... překlenula jsem zmatek a všechno mi bylo zcela jasné. Vlasy mi znovu narostly. Přišpendlila jsem svou fotku na stenu ve vyšetřovně, ale oni mi řekli, protože mě znali velmi dlouho, že mám solidní základ, že něco vydržím. Dávali mi naději jednu k padesáti. Pro mě neexistovala léčba. Jen přicházet na kontrolu. Podívají se mi do očí, nechají mě sáhnout prstem na špičku nosu se zavřenýma očima. Takové nesmysly. Udělají si nějaké snímky a grafy. Přijala jsem to, drahý, protože život jsou samá jestliže a já jsem své roky prožila krásné. Ale nebyla jsem schopna přijmout dny čekání. Pavel je sentimentální typ Němce a žili jsme spolu s vědomím, že každý prokletý okamžik může ta bomba vybuchnout. Takže život se stal neustálým nacvičováním na pohřeb. Příliš moc přátel o tom vědělo a

každý se snažil být odporně sladký a soucitný během dlouhého večírku na rozloučenou. Dostávala jsem pocit, že jestli zemřu, vlastně je zradím. Tak jsem konečně řekla Pavlovi, že jestli to má být konec života, tak je proklatě bezútešný a plný sóla pro housle. A já jsem neobyčejně veselý typ, který rozhodně nestojí o to, aby se lidem při pohledu na něj plnily oči slzami. Tak jsem si vybrala peníze, uložené na vzdělání svých dětí, které nebudu nikdy mít, šla jsem pryč a našla Tebe. Byla jsem příliš nedočkavá vlézt ti do postele? Bylo příliš nepochopitelné, proč jsem se snažila tak nenasytně naplňovat každý den? Miláčku, jsem typ kobylinky luční stejně jako ty a Bůh ti žehnej, stávalo se denně velmi často, že jsem docela zapomněla, co se vlastně děje v mé zrzavé palici. Je ohromné, že jsi žertoval a dováděl s tou zrzavou dámou, když na svých dostizích dobíhala k cíli. Byla tím unesena. Také tebou. Jak jsme spolu dobře vycházeli, a přitom jsem nepociťovala, že jsem Pavlovi nevěrná. Patří k těm spolehlivým a houževnatým. Představ si, že bys byl ženatý s Janinou. Ano, je báječná. Ale jakmile by se dověděla, že jsi smrtelně nemocen, začala by tě tak opatrovat, až bys skoro zešlél a utekl. Tak, jak jsem utekla já. Někdy jsem měla hlodavý pocit, že se mám až příliš dobře. Pořád jsem si říkala, k čertu, holka, asi si to zasloužíš. A pak přišel ten vlasatý starý Meyer se svým proklatým přesvědčením, že ta tvrdá cesta je ta správná. Když jsi o mně přemýšlel, asi ses trochu zlobil, ale já jsem musela od tebe utéct právě tehdy, když jsem to udělala, a přesně tak, jak jsem to udělala, jinak bych už pak nedokázala odejít vůbec. Víš, umírající mají také své povinnosti, drahý. Snažit se nebýt příliš sobeckými. Připravovala jsem Pavla o poslední možnost být se mnou, protože víc nebudu schopná mu dát. Zapomínala jsem, že mu musím nechat ze sebe dost, aby mohl překlenout alespoň tu nejhorší dobu. Byl tak velkorysý, že mi nepoložil ani jednu otázku, a neumím posoudit, jestli si myslí, že mi do života vstoupil muž. Vy byste si padli do oka. No, ale ženská je věčná pletichářka. Napsala jsem teď Janině nejdelší dopis za svůj život, plný ženských řečí o životě a umírání s balíkem lží o Podivné dovolené Čiči Killianové. Nechám její jméno a adresu Pavlovi. Ona by mu mohla říct, co se stalo a jak jsem vystupovala mezi lidmi, kteří nic netušili. Jsou to všelijaké pikle, ale šlo by jim to spolu. Je výzkumný chemik a asi nejhlavnější

člověk na světě. A pak, najednou, minulý týden panenka v mém krásném levém oku se dvakrát zvětšila a lékaři zkoumali a zjišťovali a mile se na mne usmívali. Tento dopis posílám na cestě do špitálu, kde mi otevrou hlavu, aby se do ní znovu podívali. Možná, že ji pak jenom zase zavrou a zaklejí. Možná, že tam něco udělají a urychlí moji cestu nebo pak budu živá mrtvola nebo mě dají zase dohromady na kratší nebo delší dobu. Ale z toho, co slyším kolem, šance, které mám, jsou oproti minulým sázka do loterie. Chápeš mé teď? Bojím se. Samozřejmě, že se bojím. Je tam tma a trvá tak dlouho. Ale nemám žádné výčitky, ničeho nelituji, protože jsem odešla, když jsem musela, a Meyer mě poslal pryč včas. Nebud' smutný, protože když já musím předstírat dospělou, ty to taky dokážeš. Víš, co udělej, drahý Trave? Najdi si pěknou a veselou holku, nalej gin, nachystej dobroty, měj se moc moc dobře a pluj na slunci v těch krásných vodách. Nehledej nějaký stálý vztah, dováděj a užívej plně a sem tam, když ti bude spát v náručí s hlavou pod tvou hnusnou bradou a ty budeš vzhůru, předstírej na chvíli, že to je Číča, která tě milovala.

Zpočátku jen mechanicky četla, pak zpomalila. Ta slova pro ni znamenala více, než mohla zvládnout. A než jsem já mohl zvládnout. Na chvíli jsem zavřel oči a předstíral jsem si, že poslouchám Číču. Ale to na mě bylo moc. Díval jsem se na Jean, jak čte, a pozoroval jsem ty pomalé slzy a poslouchal, jak se jí láme hlas.

Aniž by se na mě podívala, složila dopis, vrátila ho do schránky a řekla: „Můžeme jít odtud pryč? Můžeme se projít?“

Šli jsme. Měla stejné dlouhý krok, který jí odkázala Číča. Vrátili jsme se na pláž. Silný déšť zanechal v písku stopy. Vítr hnal vlny k pobřeží, zvedal je a točil. Děti už řádily na surfech, v dešťovém oparu byly matně vidět. Míjeli nás lehce oblečení sportovci, pěstující pomalý běh. Nemluvili jsme. Čekal jsem, že začne, až bude chtít.

Pak jsme se posadili na nízký silný plot, který odděluje parkoviště od pláže. Déšť ustával.

„V osmi měsících jí udělali císařský řez, když věděli, že odchází. Byla příliš slabá na porod. Zemřela další den. Já, já jsem všechno to prostě nevěděla!“

„Musela snad říct něco své sestře, jak ona, jaké to bylo mezi námi.“

Přemýšlela a mračila se. „Možná, že řekla. Asi ano. Možná, že to řekla i svému manželovi. Z toho, co mi Velma vyprávěla, choval se k matce skvěle, když se vrátila. Ale mě nesnesl. To nešlo. Dítě neznámého otce. Zařídil, aby mě Velma vychovala se svými dětmi. Víš, mám Velmu i své nevlastní polosestry a polobratry ráda. Vůbec mezi námi nedělala rozdíl. Žádným způsobem. Je báječná. Celá léta posílal peníze, kolik považoval za fér. Posílal více, jak rostly ceny. Nikdy jsem se s ním nesetkala. Myslím si, že je dobrý člověk. Chápu, že mě nechce jako své dítě. Nejsem jeho.“

„Nevěděl jsem, že byla těhotná. Nevěděl jsem, že byla smrtelně nemocná.“

„Teď to vím, McGee. Myslela jsem si, že jsi to všechno věděl. Myslela jsem si, že sis jenom nechtěl komplikovat život. Něco ti prozradím. Škoda, že mi to řekli. Ne. Zapomeň. Jsem ráda, že mi to Velma řekla. Číča si hodně vytrpěla. Chtěli jí dávat věci na utišení bolesti, ale poškodily by její dítě, mne. Odmítala je. Milovala mne.“

Sehnula se, obličej měla na kolenou. Vydala smutný vzlyk, který se ztratil ve vlnobití, v nárazech surfů do vln.

Opatrně a jemně jsem jí položil ruku na rameno. „Možná, že Velma ti o mně lhala, aby tě neztratila. Nechtěla, aby sis udělala nějakou romantickou představu o plážovém pobudovi a abys ho někdy vyhledala. Ví, že jsi tady?“

Napřímila se a podívala se na mě zčervenalýma očima. „Ach, ne, myslí si, že jsem v Santa Barbaře u přítelkyně.“

„Kde je tvůj domov?“

„Youngstown, Ohio. Vyšla jsem ze střední školy minulý červen.“

„Vyšla jsem střední školu.“

Věnovala mi pokřivený, usazený úsměv. „Táta převzal péči o gramatiku?“

„Převzme na sebe, co se převzít dá. Cokoli mu dovolíš převzít. Pracuješ?“

„V obchodě se suvenýry. Je jich celá řada. Pracovala jsem o vánocích a pak jsem toho nechala. Poslouchej, mohla bych si udělat kopii toho dopisu? Chtěla bych si ho nechat.“

„Proč ne? Vrátime se a necháme si udělat kopii přímo v bance.“

Podívala se na mě, zaklonila hlavu a měla zmatený výraz v obličeji. „Víš, jaký mám pocit? Že jsem se po dlouhé nemoci uzdravila. Často jsem snila o umírání. Ty jsi byl vždycky tlustý a plešatý.“

„Někdy se cítím tlustý a plešatý. Víš co, Jean? Mám stejný pocit. Zvláštní.“

„Proč by to pro tebe mělo tolik znamenat? Ani jsi nevěděl, že jsem na světě.“

Vzal jsem jí ruce do svých. „Nevím, jestli to umím říct. Znamená to pro mne víc, než mohu vyjádřit slovy. Obrací to můj život naruby. Mění to tolik věcí, které jsem si o sobě myslel. Otevírají se pro mne dveře. Musíme uskutečnit spoustu plánů.“

„Včera jsem vypustila z pusy hnusná slova.“

„Hodně jich byla pravda.“

„Ne. Teď vím, jaký vlastně jsi. Číča mi v dopisu říká, jaký jsi. Nevěděla, že řekne něco své dceři, ale řekla.“

Šli jsme pomalu zpět a bavili jsme se celou cestu. Měli jsme před sebou celoživotní rozhovor. Ještě jsem měl jeden pocit, který mě trápil. V posledních pár letech jsem si byl nepříjemně vědom, že jednou někde naposledy vydechnu, zavřou se za mnou těžká, železná vrata a nechají mě v té tmě na opačné straně života. A teď je v těch dveřích okno. Slib světla. Způsob, jak pokračovat.

22

Je květen, počátek května, je to na Floridě krásná část roku. Pluli jsme na Srdcové sedmě na sever do Waterway k místu, které se otevírá do širokého zálivu. Shodil jsem kotvu daleko od kanálu a dost daleko od manglového pobřeží, aby nám jižní vánek odnesl všechny jarní mouchy.

Vzali jsme si s sebou notnou dávku ostré, s ničím nesrovnatelné Meyerovy pochoutky s chilli a dost studeného piva ke zmírnění jeho síly. Kolik nás bude? Dvacet? Třicet? Řekněme hodně. Jim Ames a

Betsy Thornerovi, Tenerovi, Arthur a Chook Wilkinsonovi, Mick a Carlie Hooperovi, Junebug, Lew, Roxy, Sue Sampsonová, Sandy, Johnny Dow, Briney, Frank a Gretch Paynovi, Miguel, Marchmanovi, Marilee, Sam Dandie se dvěma neteřemi a pár lidí z pláže, dva psi a kočka, kteří si poslušně nebudou sebe navzájem všímat.

Jsme tady s hudbou a hloupými vtipy, jsme starší a už víme, že v životě se máme někdy líp, někdy hůř, někdy tak všelijak bez rytmu nebo důvodu, který by se dal stanovit. Smějeme se unaveným starým vtipům, protože jsou staré a unavené, a je přima, že se smějeme.

Ležím na velkém lehátku na přídí vedle nesrovnatelné postavy v bikinách, Briney, která byla zapůjčena Willimu Nuccimu do posledního vydechnutí.

Dívám se na čtyři malé pihy na jejím levém rameni, kousek od svého nosu. Kdybych ty pihy pospojoval, znázornily by farmářovu kočku. Pihy jsou na zlaté kůži hnědé a chmýří tak jemné, až skoro neviditelné.

„Co všichni ti lidé dělají v našem domově, zlato?“ zeptala se v dobré náladě.

„Všechny jsme je pozvali.“

„Jo?“ řekla. „To je milé.“

„Zůstaneš chvíli?“

„Už jsem tu až moc dlouho. Musím zpět do příbojových vln, přímo do tmavomodrého tunelu pod bílé lokýnky. Neber si to tak. Ještě dva týdny a pryč.“

„Žádný smutek.“

Někdo nám přináší dvě chladná piva. Briney se opře o loket a pije se zavřenýma očima. Zvedám sklenici a říkám: „Willymu“.

Usměje se a řekne „Na Nooche“.

Za chvíli usíná, pivo vypité do poloviny. Prohlížím si opálení na hladkých širokých zádech. Zjistím úhel paprsků slunce. Není nebezpečí, že se spálí. V okamžikovém záblesku paniky uvěřím, že hostina, hluční lidé, všechno je mrtvé a pryč jako dávná a zapomenutá představa. Přejde to.

Vstávám a loudám se zpět k hostům. Velký den. Meyer je na sluneční palubě, opírá se o zábradlí na zádi, pro změnu sám. Je teď

strýček Meyer, titul přidělený mou dcerou Jean. Udělala mu tím obrovskou radost.

Mluvíme o Jean, o jejím posledním dopisu. „Vymluvili jste se spolu, než odjela? Domluvili jste se na všem?“ ptá se.

„Máme co dohánět,“ říkám. „Však budeme mít čas. Díval ses na správu majetku, kterou ti poslal Frank?“

„Dobrá práce,“ říká. „Jako zplnomocněnec mám ke všemu přístup.“

„Získala výborné výsledky u zkušební komise.“

„Travisi, už mi to říkáš potřetí.“

„Tráví veškerý čas s koňmi. Představ si! Milovník koní z Youngstownu, který nakonec skončí na škole veterinární medicíny. Představ si, já jsem otcem milovnice koní z Youngstownu.“

„Travisi, je pěkná. Je tvrdá a dobrá a spolehlivá a vytrvalá.“

Podívám se na něho. Napadá mě, že vůbec není mrzutý a nepřátelský, V poslední době jsem v lidech hledal jen to špatné. Už ne!

Zdá se, že ví, na co myslím. „Kolik jsi dal?“ zeptá se.

„Všechno,“ odpovídám.

Zírá v ohromení. „Všechno? Všechno?“

„No, ušetřil jsem si asi čtyři sta dolarů a musím se ohánět, abych si hezky brzo sehnal nějakou záchrannou práci.“

Pokládá mi ruku na rameno, září a říká: „Vítám tě do života!“

John D. MacDonald: Osamělý stříbrný déšť

Translation PhDr. Zuzana Caplová, 1994, z anglického originálu
The Lonely Silver Rain, 1985

Vydání první

Vydalo GÁBI, Český Těšín, Ostravská 5

Vytiskly Brněnské papírny, s.p., závod Český Těšín

ISBN 80 85767 64 3